திருவரங்கக்கலம்பகம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஆழ்வார்முன் பின்னவர்க்கு மாமறைதந் தார்தமிழால்
வாழ்வார் மணவாளர் மாண்பவருட் — டாழ்வாரு
மெம்போ லியர்க்கு மிரங்கியரங் கக்கலம்ப
கம்போத நல்கவைத் தார் காண்.

(இதன் பொருள்.) முன் - முற்காலத்தில், ஆழ்வார் - [illegible] பின்னவர்க்கு - பிற்காலத்திலுள்ளார்க்கு, (போதம் நல்க) - நல்லறிவைக் கொடுக்குமாறு, (இரங்கி) - திருவுளமிரங்கி, மா மறை - சிறந்த (வடமொழி) வேதத்தை, தமிழால் - தமிழ்ப்பாஷையினால், தந்தார் - திருவாய்மலர்ந் தருளினார்; (பின்) - பிற்காலத்தில், மாண்பவருள் - மாட்சிமையையுடைய வர்களுள், வாழ்வார் - வாழ்பவராகிய, மணவாளர் - அழகிய மணவாள தாசர்,—தாழ்வு ஆரும் - கீழ்மைபொருந்திய, எம்போலியர்க்கும் - எம்மைப் போன்றவர்களுக்கும், போதம் நல்க—, இரங்கி—, அரங்கக்கலம்பகம் - திருவரங்கக்கலம்பக மென்னுந் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை, (தமிழால்—,) வைத்தார் - பாடி வைத்தார்; (என்றவாறு.)

ஆழ்வார் - பகவானுடைய மங்களகுணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவர்; இது, இங்கே, அல்லாத ஆழ்வார்களிற்காட்டிலுஞ் சிறந்து அவர்களுக்கு அவயவியாகிய நம்மாழ் வாரை உணர்த்திற்று. 'பின்னவர்' என்றது - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஸ்ரீஆள வந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தொடக்கமான ஆசாரியர்களை. (ஓதலாகாதென்று சிலர்க்கு) மறைக்கப்படுதல்பற்றி, மறையென்று பெயர்; மறு - பகுதி; ஐ - செயப்படுபொருள் விகுதி. இனி - இச்சொல்லுக்கு - (எளிதிலுணரலாகாத படி) மறைந்துள்ள பொருள்களையுடையதென்று காரணப்பொருள் கூறவு மாம். யாகம் முதலிய கிரியைகளைக் குறிக்கிற கர்மகாண்டத்தையும் பகவா னைக்குறிக்கிற பிரமகாண்டத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருத்தல் பற்றி, இதற்கு 'மா' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. நான்கு வேதங்களையும் முறையே திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரியதிருவந்தாதி என்னும் நான்குதிவ்வியப்பிரபந்தங்களாக ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச்செய்து பின்னவர்க்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தமிழால் அருளிச்செய்கை யால், 'மறைதந்தார் தமிழால்' என்றார்.

[illegible] ஆழ்வார் [illegible] ஸ்ரீமந்நாதமுனி [illegible] வடமொழி மறைப்பொருளையே தமிழால் [illegible]

தந்தார்; அதுபோல, பிற்காலத்தில் அழகியமணவாளதாசரோ தாழ்வாரும் எம்போலியர்க்கு ஏற்பத் தமிழ்மறைகளின் சாரமாக விசித்திரமான கவிகளைக்கொண்ட திருவரங்கக்கலம்பகத்தைச் செய்தருளினரென்பதாம். இது, எடுத்துக்காட்டுவமையணி; இதனை வடநூலார் திருஷ்டாந்தாலங்கார மென்பர். தாழ்வாவது - பகவத்கதை சிறிதுமில்லாத நூல்களாற் பொழுது போக்குகை. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலானோர் தாழ்வியாது மில் குரவ ராதலால், தம்மை 'தாழ்வாரு மெம்போலியர்' என்றார். போதம் நல்குதல்-கல்வியாலாகிய அறிவோடு உண்மையறிவையும் உதவுதல். 'முன்' என வந்ததனால், 'பின்' என வருவிக்கப்பட்டது. உபமேயவாக்கியத்திலுள்ள 'போதநல்க' 'இரங்கி' என்பவை - உபமான வாக்கியத்திலும், 'தமிழால்' என்பது,—உபமேய வாக்கியத்திலுங் கூட்டப்பட்டன.

அழகிய மணவாள ரென்னும் நம்பெருமாள் பெயரைக் கவிக்கு இட்டு வழங்கியது, ஆகுபெயர். 'எம்' என்பது - தனித்தன்மைப்பன்மை. 'போலியர்க்கும்' என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு; அது, சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவுடைய சிறியேமென்ற இழிவுப்பொருளுணர்த்திற்று. 'போதம்' - வடசொல். காண் - முன்னிலையசை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம்.

இது, இருவிகற்பத்தால் வந்து நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த நேரிசை வெண்பா.

'மணவாளர்' எனவே ஆக்கியோன்பெயரும், 'ஆழ்வார் முன் பின்னவர்க்கு மாமறை தந்தார்' என்னும் உபமானத்தால் அத்திவ்யப்பிரபந்தங்களின்சார மிதுவென வழியும், 'தமிழால்' எனவே அத்தமிழினது எல்லையாகிய கீழ்கடல் தென்குமரி மேல்கடல் வடவேங்கடமாகிய எல்லையும், 'அரங்கக்கலம்பகம்' எனவே நூற்பெயரும், நுதலியபொருளும், 'எம்போலியர்' எனவே கேட்போரும், 'போதநல்க' எனவே பயனும், 'இரங்கி' எனவே காரணமும் பெறப்பட்டன; மற்றையவற்றைக் குறிப்பிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, அபியுக்தரில் ஒருவர் செய்தது; இது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் தனிய னெனப்படும்: (நூலினுட் சேராது) தனியே பாயிரமாக நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர். உயர்திணையாண்பால்விகுதி சிறபான்மை அஃறிணைக்கும் வருதலே, கடுவன் கோட்டான் தோளுக்கினியான் என்ற விடங்களிற் காண்க; நாலடியார் சிவஞானசித்தியார் என்ற இடங்களில் 'ஆர்' விகுதிபோல இங்கு 'அன்' விகுதி உயர்வு குறிப்ப தென்றலுமாம் மேலிற்கவியும் இவ்வாறே. (க)

சொன்னோக்கும் பொருணோக்குந் தொடைநோக்கு நடைநோக்குந் துறையி னோக்கோ, டென்னோக்குங் காண விலக்கியமாவ தன்றி யிதிலீடுபட்டோர், நன்னோக்கும் புத்தியும் பத்தியும் பெறுவர் முத்தியுண்டா காவென்சொல்கேன், பன்னோக்கு மணவாளர் பகரரங்கக்கலம்பகத்தைப் பாரீர் பாரீர்.

(இ - ள்.) (இந்நூலானது),—சொல் நோக்கும்-சொல்லழகும், பொருள் நோக்கும் - பொருளழகும், தொடை நோக்கும் - தொடையழகும், நடை நோக்கும் - நடையழகும், துறையின் நோக்கோடு - துறையினழகும் (ஆகிய இவைமுதலிய), எ நோக்கும் - எல்லாவழகையும், காண - காணுமாறு, இலக்கியம் ஆவது அன்றி - இலக்கியமாயிருத்தல்மாத்திரமேயன்றி,—இதில் - இந்நூலில், ஈடுபட்டோர் - அன்புடன் மிகப்பயின்றவர், நல் நோக்கும் - நல்ல ஒழுக்கத்தையும், (நல்) புத்தியும்-நல்ல அறிவையும், (நல்) பத்தியும் - நல்ல பக்தியையும், பெறுவர் - அடைவர்; (அவர்களுக்கு), முத்தி - பரமபதம், உண்டாம் - உண்டாகும்; (ஆகையால்),—பல் நோக்கு மணவாளர் - பலவகைஞானத்தையுடைய அழகியமணவாளதாசர், பகர் - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, அரங்கக் கலம்பகத்தை - திருவரங்கக்கலம்பகத்தின் சிறப்பை, நான் என் சொல்கேன் - யான் என்னவென்று எடுத்துச் சொல்லுவேன்! பாரீர் பாரீர் - ஆராய்ந்து நோக்குங்கள் நோக்குங்கள்; (எ - று.)

சொன்னோக்கு - மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளால் வரும் அழகு. பொருணோக்கு - உவமைமுதலிய பொருளணிகளால் வரும் அழகு. தொடை நோக்கு - மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத்தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை இரட்டைத்தொடை செந்தொடை என்கிற மூன்றும் ஆக நாற்பத்துமூன்றுதொடைகளால் வரும் அழகு. நடைநோக்கு - வைதருப்பம், கௌடம் முதலாகக் கூறப்படுகின்ற நடைகளால் வரும் அழகு. துறை நோக்கு - காட்சி, ஐயம், தெளிதல் முதலிய கிளவித்துறைகளால் வரும் அழகு. 'எந்நோக்கும்' என்றதனால், விளங்கவைத்தல் நவின்றோர்க்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல் ஓசையழகு ஆழ்ந்தபொருளுடைமை முதலானவையுங் கொள்க. 'நல்நோக்கு' என்பதில் உள்ள நன்மையை 'புத்தி', 'பத்தி' என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. "உரைத்த தமிழ்வரைந்த ஏட்டைப், பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் பூவுலகும் பரிமளிக்கும் பரிந்த ஏட்டைத், தொட்டாலும் கைம்மணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும் துய்ய சேற்றில், நட்டாலும் தமிழ்ப் பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினது நளினந்தானே" என்று சிறப்பித்துக் கூறுமாறு இந்நூலின்நடை மிகப்பிரசித்தி பெற்றது என்பதாம்.

'பத்தி', 'முத்தி' என்பவை - முறையே 'பக்தி', 'முக்தி' என்பவற்றின் விகாரங்கள். முத்தி - வீடு: சரீர இந்திரியங்களிலிருந்து ஜீவாத்மா விடுபடுவ தென்று பொருள். 'என்சொல்கேன்' என்றது, இவ்வளவென்று ஓரளவின்மையாலே சொல்லத்தெரிந்திலே னென்றபடி. 'சொல்கேன்', ககரவொற்று - எதிர்கால இடைநிலை. இலக்கியம் - லக்ஷ்ய மென்பதன் திரிபு. 'பாரீர் பாரீர்' - உவகையில் வந்த இருமுறையடுக்கு; இனி, பாரீர் - உலகத்தவரே! பாரீர் - (இவ்வாறு பலவகையழகும் நிரம்பியிருத்தலால் கவனித்துப்) பாருங்கள் எனினுமாம்.

இது - முதல் நான்குங் காய்ச்சீர்களும், மற்றை யிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (உ)

ஸ்ரீ

கோயிற்கலம்பகம்

என்னும்

திருவரங்கக்கலம்பகம்.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியில் 'ஸ்ரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷணபதமாகிய, மகிமைப்பொருளைக் காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே நிற்கும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது, இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி; கலம்பகத்திற்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலதும், 'கோயில்' என்றும் 'பெரியகோயில்' என்றும் மறுபெயருடையதும், 'பூலோகவைகுண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், 'போகமண்டபம், எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற்பள்ளிகொண்டருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமதேவனது திருவாராதனத்திருவுருவமாயிருந்தான். பின்பு, சூரியகுலத்து மநுகுமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ் செய்துவந்தனன்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான் வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்குங் குலதெய்வமாகி விளங்கினான்; இங்ஙனம், மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம்: இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணாதிராக்ஷஸசங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டபின்பு, சுக்கிரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்குமிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணாழ்வானிடங் கொடுத்து ஆராதித்துவரும்படி நியமித்து அனுப்பினான்; * அங்ஙனமே அவ்வரக்கர்பெரு

---

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது, வந்து தன்னைவணங்கித் தனது பிரிவை யாற்றமாட்டாது நின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுகுலதெய்வமும் தனது திருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளினனென வரலாறு கூறுதலு முண்டு.

மான் அவ்வமரர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியிற் உபய காவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலை நின்றருளினன்: அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்க மெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்திலும் இனிய தென்று திருமால்) திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிட மானதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைகின்றன னென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, அகரம் மொழிமுதலாகிமுன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்' என நின்றது. இங்கு 'அரங்கம்' என்பது-விமானத்தின்பெயர், திருப்பதிக்குஆனதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]. இனி, திருமகளார் திருநிருத்தஞ் செய்யு மிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்துப்பயிலிடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியினிடையேயுயர்ந்த திடர்] யாதலாலும், திருவரங்கமென்னும் பெயர் வந்த தெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவரங்கம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். அரங்கக்கலம்பக மென்ற தொடர் - அரங்கத்தினது சம்பந்தமான கலம்பக மென்று விரித்து அரங்கத்தின் விஷயமான பிரபந்த மென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவும், அரங்கத்தைப்பற்றிய கலம்பக மென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பொருளுந்தொக்கதொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது; அரங்கத்தின்மேற் பாடிய கலம்பக மென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொடரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய்.

கலம்பகமாவது - ஒருபோகும் வெண்பாவும் கட்டளைக்கலித்துறையும் முதற்கவியுறுப்பாக முதலிற்கூறி, புயவகுப்பு மதங்கு அம்மானை காலம் சம்பிரதம் கார் தவம் குறம் மறம் பாண் களி சித்து இரங்கல் கைக்கிளை தூது வண்டு தழை ஊசல் என்னும் பதினெட்டு உறுப்புக்களும் இயையுமாறு, மருட்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியவிருத்தம் கலிவிருத்தம் கலித்தாழிசை கலிநிலைத்துறை வஞ்சிவிருத்தம் வஞ்சித்துறை ஆசிரியத்துறை வெண்டுறை முதலியவற்றால், இடையிடையே வெண்பாவும் கலித்துறையும் விரவிவர, மடக்குடைச்செய்யுளும் வண்ணம் சந்தம் முதலியனவும் பொருந்த, அந்தாதித்தொடையால் முற்றுற, இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப்பாடுங்கால் தேவர்க்கு நூறும் அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும் அரசர்க்குத் தொண்ணூறும் அமைச்சர்க்கு எழுபதும் வணிகர்க்கு ஐம்பதும் வேளாளர்க்கு முப்பதுமாகப் பாடுவதொரு பிரபந்தம்; இக்கலம்பகவிலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலை, இலக்கணவிளக்கம் முதலியவற்றிற்காண்க.

“களிவண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த, அலங்கலந் தொடையல் கொண் டடியிணை பணிவா னமரர்கள் புகுந்தன ராதலி லம்மா” என்னும் பெரியார்பாசுரத்தில் பலவகைமலர்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலை, ‘கலம்பகம்புனைந்ததொடையல்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், அப் பூமாலைபோலப் பலவகைப்பாக்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலை யைக் கலம்பக மெனப் பெரியோர் பெயரிட்டுவழங்கின ரென்பர்; இதற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளும்போது, இது - கதம்ப மென்னும் வடமொழி யின் திரிபுபோலும்; இனி, கலப்பு அகம் எனப்பிரித்து, மெலித்தல்விகாரம் பெற்றதாக்கி பலவுறுப்புக்களுங்கலத்தலைத் தன்னிடத்தேயுடைய தென அன்மொழித்தொகைக்காரணக்குறியாகவுங்கொள்ளலாம்; இனி, ஒருசாரார் பன்னிரண்டுமரக்காலென்னும் பொருளுள்ள, ‘கலம்’ என்னுஞ் சொல்லும் கடவுளது ஆறுகுணங்களைக்குறிக்கும் ‘பகம்’ என்னுஞ் சொல்லும் குறிப் பாய்ப் பன்னிரண்டு ஆறு என்னுந் தொகையைமாத்திரம் உணர்த்தி உம் மைத்தொகையாகப் புணர்ந்து பதினெட்டுஉறுப்புக்களையுடைய பிரபந்தத் துக்கு ஏதுப்பெயராயிற் றென்றும் உரைப்பர்.

(அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; அந்தாதியாவது - முன் நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ்செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும்நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாகஅமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில் இது, சொற் றொடர்நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே” என்றார் தண்டிய லங்காரத்தும்.)

“முதனூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன் மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கெய்தும் பெயரே” என்று கூறப்படுகின்ற நூற்பெயர்வகைகளுள் நுதலியபொருளினாலும் தன்மையி னாலும் பெயர்பெற்றது. இந்நூலெனஅறிக; (நுதலியபொருள் - நூலிற் கூறப்பட்டவிஷயம். தன்மை-நூலின் இயல்பு.) இங்கு ‘அரங்கம்’ என்பது- அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக்குறித்தது; இலக் கணை. இனி, “திருவாளன் திருப்பதிமேல், திருவரங்கத்தமிழ்மாலை விட்டு சித்தன்விரித்தன” என்று பெரியாழ்வார்திருமொழியிற் கூறியபடி திருவர ங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி ‘திருவரங்கக்கலம்பகம்’ எனவும் தகும்; (மேற்காட்டிய அருளிச்செயலின் வியாக்யானத்தில் ‘தே ஶ்யரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜநகோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம்’ என்றது காண்க.) என வே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடிய தொரு பிரபந்த மென்பது பொரு ளும், திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்துப் பாடியதொரு நூலென்று கருத்துமாகலாம். ‘கோயிற்கலம்பகம்’ என்ப தற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தேதானும், புது வது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால், ‘விருந்துதானும், பழங்கதை

மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இந்தக்கலம்பகம், அங்ஙனங்கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க. அச்சூத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திர ரூபமானது.

நூலின் புறமாக முதலிற்கூறிய சிறப்புப்பாயிரச்செய்யு ளிரண்டும், காப்புச்செய்யுள் நான்கும், நூலின்இறுதியிற்கூறும் தற்சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளொன்றும் நீங்கலாக நூறுசெய்யு ளுடையது, இந்நூல்.

தலத்தின் பெயர்—ரங்கம்: ஸ்ரீரங்கம், திருவரங்கம், பெரியகோயில், கோயில் என்பன. பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டபம், ஸ்வயம்வ்யக்த க்ஷேத்ரம் என்பவை, விசேஷநாமங்களாம் இது, ஸ்வயம்வ்யக்தக்ஷேத்ரம் எட்டில் ஒன்று.

இத்திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம் — ஸ்ரீரங்கநாதன், பெரியபெருமாள், நம்பெருமாள், அழகியமணவாளன்.

கோலம்—பள்ளிகொண்ட திருக்கோலம்; சேஷசயனம்.

சந்நிதி—தெற்குநோக்கியது.

நாச்சியார்—ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்.

விமானம்—பிரணவாகாரவிமானம்., வேதசிருங்கம்.

நதி—உபயகாவேரி (தென்திருக்காவேரியும், வடதிருக்காவேரியும் [கொள்ளடம்.])

தீர்த்தம்—சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள்.

தலவிருக்ஷம்—புன்னைமரம்.

பிரதியக்ஷம்—தர்மவர்மா: ரவிதர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலானவர்களுக்குப் பிரதியக்ஷம்.

பாடல்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், என்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸநம்.

பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இந்தத்திவ்வியதேசமும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் "நீலமேக நெடும்பொற் குன்றத்துப், பால்விரிந் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை யருந்திறற்,பாயற் பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிதிரைக்காவிரி வியன்பெருந் துருத்தி, திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும் .....என் கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந்தேன்" என்று பாராட்டிக்கூறப் பட்டிருத்தலுங் காண்க.

காப்பு.

காப்பு - ரக்ஷித்தல்; அது இங்கு ரக்ஷகவிஷயமான வணக்கத்துக்கு ஆகுபெயர்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து.

[ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்.]

வேதந்தொகுத்துத்தமிழ்ப்பாடல்செய்தவிமலன்பொய்கை
பூதன்மயிலையர்கோன்புகழ்ச்சேரன்புத்தூரன்றொண்டர்
பாதந்தருந்துகண்மாமழிசைக்குமன்பாணன்மங்கை
நாதன்மதுரகவிகோதைபாதங்கணண்ணுதுமே.

(இ - ள்.) வேதம் - வேதங்களின் பொருளை, தொகுத்து - சுருக்கமாக அடக்கி, தமிழ் பாடல் செய்த - தமிழ்ப்பாசுரங்களாக அருளிச்செய்த, விமலன் - நம்மாழ்வாரும்,—பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும்,—பூதன் - பூதத்தாழ்வாரும்,—மயிலையர் கோன்-பேயாழ்வாரும்,—மாமழிசைக்குமன் - பெருமைபொருந்திய திருமழிசையாழ்வாரும்,—புகழ் சேரன் - புகழினையுடைய குலசேகராழ்வாரும்,—புத்தூரன் - பெரியாழ்வாரும்,—தொண்டர் பாதம் தரும் துகள் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்,—பாணன் - திருப்பாணாழ்வாரும்,—மங்கைநாதன்-திருமங்கையாழ்வாரும்,—மதுரகவி - மதுரகவியாழ்வாரும்,—கோதை - ஆண்டாளும் என்னும் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்களது, பாதங்கள் - திருவடிகளை, நண்ணுதும் - சேருவோம்; (எ - று.)

ஆசீர்வாதம் [வாழ்த்து], நமஸ்காரம் [வணக்கம்], வஸ்துநிர்த்தேசம் [தலைமைப்பொருளுரைத்தல்] என்ற மூவகைமங்களங்களுள் இது, வணக்கத்தின்பாற்படும். எப்பொழுதும்எம்பெருமானது குணங்களில் ஈடுபட்டுப் பாடல்பாடித்துதிக்கும் ஆழ்வார்கள் அப்பெருமானது தோத்திரமாகத் தாம் செய்யும் கலம்பகத்திற்கு நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிப் பாதுகாப்பரென்று கொண்டு அவர்களை இங்கு வணங்குகின்றார். ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினது தொண்டர்களாகிய ஆழ்வார்களைக் குறித்ததாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கம் ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கம் என்ற வகை யிரண்டில் வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். அடுத்த மூன்று செய்யுள்களும் இவ்வாறே. தம்தமது மதத்துக்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளினடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின்பாற்படு மென்க.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழிமுதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது பெருமரபாதலின், காப்புச்செய்யுளின் முதலில் 'வேதம்' என்று தொடங்கினார். மேல் நூல்தொடக்கத்தில் 'சீர்' என்னுஞ் சொல்லை வைத்தவாறுங் காண்க.

பாடலென்னுந் தொழிற்பெயர்-அதனைப் பொருந்திய கவிக்காதலால், தொழிலாகுபெயர். விமலனென்பதற்கு - குற்றமற்றவனென்று பொருள்; இது, பிறந்தபொழுது பரிசித்தமாத்திரத்தில் அஞ்ஞானமயமாக்குகிற ஶட மென்னும் வாயுவைத் தம்மீது படவொட்டாமற் கோபித்துப் போக்கி யருளியவ ரென்னும் பொருளதாகிய ஶடகோபனென்னுந் திருநாமத்தின் பொருளை உட்கொண்டது. நம்மாழ்வாரை முதலிற் கூறியது, அவயவியாய்த் திருத்துழாய் அங்குரிக்கும்போதே பரிமளத்தோடு தோற்றுதல்போல ஞானத்துடனேயே திருவவதரித்து மற்றையாழ்வார்களினும் மேம்படுதலா லென்க. செய்யுளாதலின் முறைபிறழ வைத்தாரேனும், பாடக்ரமாபேக்ஷயா அர்த்தக்ரமஸ்ய பலீயஸ்தவம் [சொல்நிற்கும் முறையைவிடப் பொருள் நிற்கும்நிலையே வலியுடைத்து] என்ற முறைமைபற்றி, மயிலையர்கோன் என்ற சொற்குப்பின் 'மாமழிசைக்குமன்' என்பதனைக் கூட்டுக.

பொய்கை-குளம்; பொய்கையில்திருவவதரித்தவரைப் பொய்கையென்றது, இடவாகுபெயர்: இனி, உவமவாகுபெயராய், ஊர்நடுவேயுள்ள ஊருணிபோல எல்லார்க்கும் எளிதிற் பயன்கொடுப்பவ ரென்றுமாம். பூதன் - "கடல்வண்ணன் பூதம்," "மறுத்திருமார்பனவன்றன்பூதம்" என்றவாறு எம்பெருமானை யறிதலாலே தமது உளனுகையை யுடையவர். மயிலையர்கோன் - திருமயிலையிலுள்ளார்க்குத் தலைவர். கோன், னகரமெய்-சாரியை. புகழாவது - இம்மைப்பயனாகி இவ்வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்குங் கீர்த்தி. சேரன்-சேரகுலத்தில் திருவவதரித்தவர். புத்தூரன்-வில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவர். தொண்டர்பாதந்தருந்துகள் - ஸ்ரீபாததூளியாயிருப்பவர்; உள்ளும் புறமும் ஒத்துத் தொண்டுசெய்யும் மெய்யடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித்தூளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுபவராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம். மாமழிசைக்குமன் - மஹீஸாரக்ஷேத்ரமென்கிற பெருமையையுடைய திருமழிசைக்கு தலைவர்; "இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக் கிறைவன்" என்றார் அமுதனாரும். பாணன் - வீணாபாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவைபண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர்; பாண் - இசைப்பாட்டு: அதனையுடையவன், பாணன்: "பாட்டினாற் கண்டுவாழும் பாணர்" என்பர். மங்கைநாதன் - திருமங்கையென்னுந் திருப்பதிக்குத் தலைவர். மதுரகவி - இனிமையான பாடலைப் பாடுபவர். கோதை - மாலை; எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல நிரதிசயபோக்கியையாயிருப்பவள்: அன்றிக்கே, பாமாலையையும் பூமாலையையுஞ் சூடிக்கொடுத்தவள்.

நண்ணுதல்-இடைவிடாது நினைத்தல்; "மலர்மிசை யேகினான்மாணடி சேர்ந்தார்" என்பதில் 'சேர்தல்' போல. நண்ணுதும் - தன்மைப்பன்மை முற்று; ஈண்டு ஒருவரைக்கூறும் பன்மை: தும்மீறு எதிர்காலமுணர்த்திற்று. யாமென்னும் பயனிலைகுரைந்துநின்றது; இனி, யாமென்பது தோன்றா எழுவாயெனக் கொண்டு நண்ணுது மென்னும் வினைப்பயனிலை கொண்ட தெனினும் அமையும். இது கடவுள்வணக்க மாதலால் "நான்முகற்றொழுது நன்கியம்புவன்", "பந்த மடி தொடை பாவினங் கூறுவன்" என்றாற்போல

ஒருமையாற்கூறித்தாழ்த்தாமற் பன்மையாற்கூறித் தன்னை உயர்த்தியபின் இதில் வணக்கமென்னெனின்;—அங்ஙனம் உயர்த்திக் கூறுதல் பிறவிடங்களில் உண்டெனினும் இவ்விடத்தில் உயர்த்தியதன்று: தன்மைப்பன்மையென்பது தன்னோடு சார்ந்தாரையுங் கூட்டி யல்லது தனித்து இயலாமையால் தானொருவன் கடவுளை அறிந்து அன்புகூர்ந்து வணங்கி அப்பயனைத் தான் அடைதலினுஞ் சிறுட்டி தொடங்கித் தன் கோத்திரத்தாரையுந் தன்னோடு கூட்டி வணங்கி அவர்க்கும் அப்பயனை அடைவித்தலே சிறந்ததெனக் கருதிச் சான்றோரெல்லாம் தொன்றுதொட்டு இவ்வாறு கூறிவருவதோர் மரபாமென்க; என்னெனின்:—"ஏகதந்த னிணையடி பணிவாம்", ஏத்தியேத்தித் தொழுவோம் யாமே", "சரண வாரிசமலர் தலைக்கொள் வாமரோ" என இவ்வாறுகூறியவை அளவிலவென்க. நூல்செய்தவர்க்கு மாத்திரமேயன்றி, இந்நூலைப் படிக்கத்தொடங்குவோர் முதலியோர்க்கும் யாதோரிடையூறுமின்றி இந்நூல் முற்றப்போதற்கு அவர்களையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மையெனினு மமையும். யாமென்னுந் தோன்றாஎழுவாயை முதலிற் கூட்டி நண்ணுது மென முடிப்பினும், இச்செய்யுளில் நின்றாங்கே யாமென்பதனை இறுதியிலே கூட்டி முடிப்பினும் நேராகச் சென்று பொருள் முடிதலால், யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோள். ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இங்ஙனம் வணங்கியதனால், எடுத்த கருமம் இனிது முடியுமென்று கருத்து.

இது, நேரசை முதலாய் ஒற்றொழித்துப் பதினாறெழுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (௧)

[நம்மாழ்வார் துதி.]

மறைப்பாற்கடலைத்திருநாவின்மந்தரத்தாற்கடைந்து
துறைப்பாற்படுத்தித்தமிழாயிரத்தின்சுவையமிர்தங்
கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியானன்பரீட்டங்களித்தருந்த
நிறைப்பான்கழலன்றிச்சன்மவிடாய்க்குநிழலில்லையே.

(இ - ள்.) மறை - வேதமாகிய, பால்கடலை - திருப்பாற்கடலை, திருநாவின் - (தமது) சிறந்த நாக்காகிய, மந்தரத்தால் - மந்தரபருவதத்தால், கடைந்து—, துறை பால் படுத்தி - துறைகளின் வகைகளோடு பொருந்தச்செய்து, தமிழ் ஆயிரத்து - ஆயிரந் தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய, இன் சுவை அமிர்தம் - இனிய சுவையினையுடைய அமிருதத்தை, கறை பாம்பு அணை பள்ளியான் - நஞ்சினையுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிய திருவணையிற் பள்ளிகொள்ளுதலையுடைய திருமாலினது, அன்பர் - தொண்டர்களது, ஈட்டம் - கூட்டம், களித்து - மனமகிழ்ந்து, அருந்த - உண்ணும்படி, நிறைப்பான் - நிறைத்தருளிய நம்மாழ்வாரது, கழல் அன்றி - திருவடிகளேயல்லாமல், சன்மம் விடாய்க்கு-பிறவித்துன்பமாகிய தாபத்திற்கு, நிழல் - வேறுநிழலாவது, இல்லை—; (எ - று.)

அளத்தற்கரிய பரப்புடைமைபற்றியும், இன்சுவையுடைமைபற்றியும்-எம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாதல்பற்றியும், மறையைப் பாற்கடலாக உரு

வசப்படுத்தினர். திரு - வேறொன்றற்கில்லாத மேன்மை; 'திருநாவீறுடைய பிரான்' என்னுந் திருநாமத்தின்பொருளை நோக்குக. தமிழ்-தமிழ்ப்பாட்டுக்கு ஆகுபெயர். தமிழாயிரம் - திருவாய்மொழி. கறை - 'புள்ளி யென்றுமாம். அணை-சயநம் பள்ளி-யோகநித்திரை. அன்பரீட்டங்களித்தருந்துதல்-"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்றதனுலுமுணர்க. ஈட்டம் - தொழிற்பெயர்; ஈண்டு-முதனிலை. களிப்பு-பெறலரிய இப்பேறு பெற்றோமே யென்பதனு லுண்டாவது. சன்மம்-ஜந்மம். பிறவித்துன்பங்களெல்லாந் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்க்கு இல்லையாதலின், ஸம்ஸாரதாபத்தை நீக்குதற்கு நிழலாமென்பார், 'சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லை' என்றார்.

இது, உருவகவணி; இதில் விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவர்க்குத் திருப்பாற்கடலமிருதம்போல மண்ணுலகத்திலுள்ள மானிடர்க்கு இத்திருவாய்மொழியமிருதம் அமையுமென்னும் உவமையணி தொனிக்கின்றது. இங்கு 'இன்சுவையமிர்தம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தலால், மரணத்தைமாத்திரம் தவிர்க்கும் அந்தத்தேவாமிருதத்தினும், பலவகைப்பிறப் பிறப்புக்களைத் தவிர்த்து முத்தியளிக்கும் ஆற்றலையுடைய இந்தத் திருவாய்மொழியமிருதம் சிறந்த தென்பது தெற்றென விளங்கும். "அம்பிலே சிலையை நாட்டி யமரர்க்கன் றமுத மீந்த, தம்பிரா னென்னத் தானுந் தமிழிலே தாலை நாட்டிக், கம்பநா டுடைய வள்ளல் கவிச்சக்ர வர்த்தி பார்மே, னம்புமா மாலை யாலே நரருக்கின் றமுத மீந்தான்" என்பதனோடு இக்கவியை ஒப்பிட்டு உணர்க.

'திருநாவென் மந்தரத்தால்' என்றும் பாடமுண்டு.

இது, நிரையசைமுதலாய்ப் பதினேழெழுத்துப்பெற்றுவந்த கட்டளைக் கலித்துறை; மேலிற்கவியும் இது. (௨)

[எம்பெருமானார் துதி.]

பிடிக்கும்பரசமயக்குலவேழம்பிளிறவெகுண்
டிடிக்குங்குரற்சிங்கவேறனையானெழுபாருமுய்யப்
படிக்கும்புகழெம்மிராமாநுசமுனிபல்குணமும்
வடிக்குங்கருத்தினர்க்கேதிருமாமணிமண்டபமே.

(இ - ள்.) பிடிக்கும் - (தந்தமது சமயமே சிறந்ததாக) மேற்கொள்ளுகின்ற, பர சமயம் - வேறுமதத்தினராகிய, குலம் வேழம் - சிறந்தயானைகள், பிளிற - அலறும்படி, வெகுண்டு - கோபித்து, இடிக்கும் - கர்ச்சிக்கின்ற, குரல்-ஒலியையுடைய, சிங்கம் ஏறு-ஆண்சிங்கத்தை, அனையான் - போன்றவராகிய,—எழு பாரும் - ஏழுலகத்தவரும், உய்ய - நற்கதியடையும்படி, படிக்கும் - பாராயணஞ்செய்கின்ற, புகழ் - கீர்த்தியையுடைய, எம் இராமாநுசமுனி - எம்பெருமானாரது, பல் குணமும் - பலகுணங்களையும், வடிக்கும் - (சாரமாகத் தெளிந்தெடுத்துத்) தியானிக்கின்ற, கருத்தினர்க்கே - மனத்தையுடையவர்களுக்கே, திரு மா மணி மண்டபம் - (பரமபதத்திலுள்ள) முக்திமண்டபம், (பெறலாம்); (எ - று.)—பயனிலை வருவிக்கப்பட்டது.

[illegible]மான மண்டபம்; இது, அந்தமில் பேரின்பத்தையுடைய நித்திய [illegible]யரமபதத்தி லுள்ளது.

[illegible]ணருஞ் சாக்கியப் பேய்களுந் தாழ்சடையோன், சொற் [illegible] ஞ்ளியவாதரு நான்மறையும், நிற்கக் குறும்புசெய்நீசரு [illegible]த்தே, பொற்கற்பகம் எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின் [illegible]மத நீறுசெய்து சமணர் செடிக்கனல் கொளுத்தியே [illegible] வற்றுவித்து மிகுசாங்கியக்கிரிமுறித்திட, மாறுசெய்திடு [illegible]யர்கள் வாய்தகர்த்தற மிகுத்துமேல் வந்தபாசுபதர் சிந்தியோடும் [illegible] வாதுசெய்த வெதிராசனுர், கூறுமா குருமதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் கொடியதர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகிமாய வாதியரை வென்றிட, மீறிவாதில் வரு பாற்கரன் மதவிலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்கயாதவமதத்தை மாய்த்தபெருவீரர்நாளுமிகவாழியே" என்னும் பெரியார் பாசுரங்கள் முன்னிரண்டடிக்கு மேற்கோளாகத்தக்கன. ( )

பட்டர்துதி.

வானிட்டகீர்த்திவளர்கூரத்தாழ்வான்மகிழவந்த
தேனிட்டதார்நம்பெருமாள்குமாரர்சிவனையயன்
றானிட்டசாபந்துடைத்தாளரங்கர்சங்காழிபுய
நானிட்டனென்றருள்பட்டர்பொற்றாள்கதிநந்தமக்கே.

(இ - ள்.) வான் இட்ட - தேவலோகத்திலும் பரவிய, கீர்த்தி - புகழானது, வளர் - (மேன்மேல் மிக்கு) வளரப்பெற்ற, கூரத்தாழ்வான் - கூரத்தாழ்வானென்னும் ஆசாரியர், மகிழ - திருவுள்ளமுகக்கும்படி, வந்த - (அவரது திருக்குமாரராய்த்) திருவவதரித்த, தேன் இட்ட தார் - தேன் துளிக்கின்ற மாலையையுடைய, நம்பெருமாள் - திருவரங்கநாதரது, குமாரர் - திருக்குமாரரும்,—சிவனை-சிவனுக்கு, அயன் - பிரமன், இட்ட - கொடுத்த, சாபம்-சாபத்தை, துடைத்து - போக்கி, ஆள்-காத்தருளிய, அரங்கர் - ரங்கநாதரது (சின்னமாகிய), சங்கு ஆழி - சங்க சக்கரங்களை, புயம் - (என்னுடைய) தோள்களில், நான் இட்டன் என்று-அடியேனையுமொருஅன்பனுகக்கொண்டு, அருள் - (திருவிலச்சினையிட்டு) அருளியவனுமான, பட்டர்-ஸ்ரீபராசரபட்டரது, பொன் தாள் - அழகிய திருவடிகள், நந்தமக்கு - நமக்கு, கதி - அடைக்கலமாகும்; (எ - று.)

சங்கசக்கரங்களாகிய திருவிலச்சினையை அடியேனுக்குப் பிரசாதித்த ஸ்ரீபராசரபட்டரது திருவடித்தாமரைகளே அடியேனுக்குத் தஞ்சமொன்பதாம். இங்குத் திருவிலச்சினையாகிய தாபத்தைக் கூறியது-புண்ட்ரம் நாமம் மந்த்ரம் திருவாராதநம் என்னும் மற்றை ஸம்ஸ்காரங்கட்கும் உபலக்ஷணம். "ஞான மனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய, னான குருவை யடைந்தக்கால் - மாநிலத்தீர், தேனார்கமலத் திருமாமகள்கொழுநன், தானேவைகுந்தந்தரும்" என்பவாதலால், இவ்வாறுகூறினரென்க. கீர்த்தி வானுலகத்திற் பரவியமை கூறவே, இவ்வுலகத்துப் பரவியமை தானே பெறப்படும். கூரத்தாழ்வான் - கூரமென்னும் ஊரில் திருவவதரித்தவர். வந்த பட்டர், குமாரராகிய பட்டர், அருள் பட்டர் என இயையும். தேனிட்ட தார் -

வண்டுகள் இடைவிடாது மொய்க்கின்ற மாலை யென்றுமாம். நம்பெருமாள் என்றது, சிறப்புச்சொல்; "நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, யென்ப ரவரவர்த மேற்றத்தால்" என்றார் பெரியாரும். நம்பெருமாளது திருவருளாற் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்ததுபற்றியும், ஸ்ரீரங்கநாதன் இளங்குழந்தைபருவத்திலேயே பட்டரைத் தமதுபுத்திரனாக அங்கீகரித்துத் தம்முடையசன்னிதியிலே திருமணத்தூணினருகே தொட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் தாமுமாகச் சீராட்டிவளர்க்க வளர்ந்தவராதல் பற்றியும், பட்டர்க்கு 'நம்பெருமாள்குமாரர்' என்று திருநாமம். பண்டிதரைக்குறிக்கின்ற 'பட்டர்' என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாக இவர்க்கு இட்டுவழங்கப்பெற்றது; வடசொல். "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கியடிமைகொண்டாய்" என்றாற்போல, 'நானிட்டனென்றருள் பட்டர்' என்றார். இனி, நானிட்டனென்பதற்கு - நான் உனக்கு இஷ்டனென்று சொல்லியென்றும், நான் இட்டேனென் றென்றுங் கொள்ளலாம். கதி - புகலிடம். சாபம் - வெகுண்டு கூறிய மொழி; இங்கே பிரமகபாலம் கையிலொட்டிக்கொண்டு பலவிடங்களிலும் பலியேற்றுத்திரிய நேர்ந்தமை. சங்கு - வடசொல்விகாரம். ஆழி - வட்டம்; சக்கரத்துக்கு வடிவுப்பண்பாகுபெயர்: அன்றிக்கே, அசுரர் முதலிய பகைவரை அழித்தலையுடையது. புயம் - புஜம்.

இது, நேரசைமுதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (ச)

நூல்.

க. சீர்பூத்தசெழுங்கமலத்திருத்தவிசின்வீற்றிருக்கு
நீர்பூத்ததிருமகளுநிலமகளுமடிவருடச்
சிறைப்பறவைபுறங்காப்பச்சேனையர்கோன்பணிகேட்ப
நறைப்படலைத்துழாய்மார்பினுயிறும்பொன்மணிவிளங்க
வரியதானவர்க்கடிந்தவைம்படையும்புடைதயங்கக்
கரியமால்வரைமுளரிக்காடீன்றுகிடந்தாங்குப்
பாயிரநான்மறைபரவப்பாற்கடலுட்பருமணிச்சூட்
டாயிரவாய்ப்பாம்பணைமேலறிதுயிலினிதமர்ந்தோய்!

உ. மண்ணகந்துயர்நீங்கவானகந்தொழுதேத்தக்
கண்ணகன்சோணாட்டுக்காவிரிவாய்ப்புளினத்துப்
பம்புகதிர்விசும்பிரவிபசும்புரவிவழிவிலங்கு
செம்பொன்மதிலேழுடுத்ததிருவரங்கப்பெருங்கோயி
லாணிப்பொற்றகடுரிஞ்சுமணிக்கதவநீள்வாயின்
மாணிக்கவெயில்பரப்பும்வயிரமணிவிமானத்துண்
மின்னிலங்குந்தொடிவையவன்வலக்கைகீழ்கொடுத்துத
தென்னிலங்கைத்திசைநோக்கித்திருநயனந்துயில்வோய்கேள்;

க. தேவராய்த்தேவர்க்குந்தெரியாதவொளியுருவாய்
மூவராய்மூவர்க்குண்முதல்வனாய்நின்றோய்நீ.

உ. போற்றுவார்போற்றுவதுன்புகழ்ப்பொருளேயாதலினால்
வேற்றுவாசகமடியேன்விளம்புமாறறியேனால்.

ங. பணித்தடங்காதிமையவற்கும்பங்கயத்தோன்முதலோர்க்கும்
மணித்தடங்காப்புகழடியேன்பணித்தடங்கற்பாலதோ.

ச. யாங்கடவுளென்றிருக்குமெவ்வுலகிற்கடவுளர்க்கு
மாங்கடவுணீயென்றாலிதனக்குவியப்பாமோ.

ரு. அனைத்துலகுமனைத்துயிருமமைத்தளித்துத்துடைப்பதுநீ
நினைத்தவிளையாட்டென்றானின்பெருமைக்களவாமோ.

சு. கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க்கரந்தெங்கும்பரந்துறையு
மொருதனிநாயகமென்றாலுன்புகழ்க்குவரம்பாமோ.

க. உருவெனவருவெனவுளனெனவிலனென
வருமறையிறுதியுமறிவருநிலைமையை.

உ. இவரிவரிறையவரெனமனவுறுதியொ
டவரவர்தொழவருசமயமுமருளினை.

ங. கடுவளிகனல்புனல்ககனமொடகலிட
முடுபதிகதிரவனுருவமுமருளினை.

ச. கடிமலரடியிணைகருதினர்பெறுகென
வடிநடுமுடிவறவருள்பரகதியினை.

க. ஒருநாலுமுகத்தவனோடுலகீன்றாயென்பதுன்
றிருநாபிமலர்ந்ததல்லாற்றிருவுளத்திலுணராயால்.

உ. மேருகிரியுடலவுணன்மிடல்கெடுத்தாயென்பதுன்
கூருகிரேயறிந்ததல்லாற்கோவேநீயறியாயால்.

ங. பன்றியாய்ப்படியெடுத்தபாழியாயென்பது
வென்றியாருனதெயிற்றின்மென்றுகள்போன்றிருந்ததால்.

ச. அண்டமெலாமுண்டையென்பரறியாதாராங்கவைநீ
யுண்டருளுங்காலத்திலொருதுற்றுக்காற்றாவால்.

க. நஞ்சமுமமுதமுமாகும்வீடுமாய்
வஞ்சமுஞானமுமறப்புமாயினை.

உ. இருவினைப்பகுதியுமின்பதுன்பமுங்
கருணையும்வெகுளியுங்கருத்துமாயினை.

௧. அலைகடல்வயிறுகலக்கினை. ௩. மலைகடகளிறுவதைத்தனை.
௨. அவுணரைமதுகையடக்கினை. ௪. மலைதலைகவிழவெடுத்தனை.

௧. மண்ணைவிண்டனை. ௫. உண்ணிறைந்தனை.
௨. வெண்ணெயுண்டனை. ௬. எண்ணிறந்தனை.
௩. மருதிடந்தனை. ௭. ஒருமையாயினை.
௪. எருதடர்ந்தனை. ௮. பெருமைமேயினை.

எனவாங்கு

மலர்தலையுலகத்துப்புலமைசான்ற
பதின்மரும்பணித்தபாடலோதையொடு
முதுமறைகறங்கமுரசமார்ப்ப
வலம்புரிபிளிறும்பொலம்புரிகோயி
லாழியஞ்செல்வவாதியம்பரம
வாழிவாழிமாயோய்வாழி
நெடியோய்வாழிநின்மாட்டொன்றே
யடியேன்வேண்டுவதஃதுநீமறுக்கேற்
பூவருமயன்முதல்யாவருமறியா
மூவுலகளந்தநின்சேவடிவாழ்த்தித்
தொழுதகைத்தொண்டர்தந்தொண்டருட்சேர்க்கா
தெழுவகைத்தோற்றத்தினுட்பிறப்பி
னென்பொழியாக்கையுட்சேர்ப்பினுமவர்பா
லன்பொழியாமையருண்மதியெனக்கே.

௧.—சீர்பூத்த * * * தமர்ந்தோய்.—(இ - ள்.) சீர் பூத்த - சிறப்பு மிக்க, செழு - செழுமையான, கமலம் - செந்தாமரை மலராகிய, திரு தவிசின் - சிறந்த ஆசனத்தில், வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளி யிருப்பவளும், நீர் பூத்த - திருப்பாற்கடலில் திருவவதரித்தவளுமான, திரு மகளும் - பெரியபிராட்டியாரும், (நீர் பூத்த) கடலாற் சூழப்பட்ட, நிலம் மகளும் - பூமிப்பிராட்டியாரும், அடி வருட - (தமது திருக்கைகளால் நினது) திருவடிகளைத் தடவவும்,—சிறை பறவை - சிறகுகளையுடைய பெரியதிருவடி [கருடன்], புறம்காப்ப - (நினது) பக்கத்தேபாதுகாத்திருக்கவும்,—சேனையர் கோன் - சேனைமுதலியார், பணிகேட்ப-ஏவல்கேட்கவும், நறை-வாசனையையுடைய, துழாய் படலை - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, மார்பின் - திருமார்பிலே, மணி (கௌஸ்துப) ரத்தினம் நாயிறு போல் - சூரியன் போல, விளங்க - பிரகாசிக்கவும்,—அரிய-வெல்லுதற்கரிய, தானவர் - அசுரர்களை, கடிந்த - அழித்தருளிய, ஐம் படையும் - பஞ்சாயுதங்களும், புடை தயங்க-இருபக்கங்களிலும் நின்று விளங்கவும்,—பாயிரம் நால் மறை - முகவுரையையுடைய நான்குவேதங்களும், பரவ - புகழவும்,—பால் கடலுள் - திருப்

பாற்கடலின்நடுவிலே, பரு மணி - பருத்த மாணிக்கத்தையுடைய, சூட்டு - உச்சியையுடைய, ஆயிரம் வாய் - ஆயிரந் தலைகளையுடைய, பாம்பு அணை மேல்-ஆதிசேஷசயனத்தில், கரிய மால் வரை-கரிய பெரிய ஒரு மலை, முளரி காடு ஈன்று - தாமரைக்காடு பூக்கப்பெற்று, கிடந்தாங்கு - படுத்திருந்தாற் போல, அறிதுயிலின் - யோகநித்திரையில், இனிது அமர்ந்தோய் - இனிதாகப் பொருந்தி யிருக்கின்றவனே!—(எ - று.)

வீற்றிருத்தல் வேறொன்றற்கில்லாத சிறப்போடு இருத்தல். 'நீர்பூத்த' என்பது இரட்டுறமொழிதலாக, திருமகளோடும் நிலமகளோடுஞ் சேர்க்கப்பட்டது. நீர்-கடலுக்கு ஆகுபெயர் [இலக்கணை.] இங்கே சந்தர்ப்பம் நோக்கி நீரென்பதற்குப் பாற்கடலெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின் மேலது; "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராகத் தடவரையே மத்தாக" என்பதிற்போல; இனி, திருமகளுக்கு அடைமொழியாம்போது பெண்களுக்குஉரிய குணங்கள் நிறைந்த வென்றும், நிலமகளுக்கு அடைமொழியாம்போது நீரினின்றுந்தோன்றியவென்றுங் கொள்ளினும் அமையும். திருமகள் - திருவாகிய மகள், ஸ்ரீதேவி. நிலமகள் - நிலமாகிய மகள், பூதேவி. சேனையர்கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுக்குத் தலைவர். நறை - தேனுமாம். படலை - மார்பின் மாலை. ஐம்படை - சக்கரம், சங்கு, கதை, வில் - வாள்; இவற்றிற்கு முறையே சுதரிசனம், பாஞ்சசந்நியம், கௌமோதகி, சார்ங்கம், நந்தகம் என்று பெயர். தாமரைத்தொகுதியைத் தாமரைக்காடென்றார். பெருங்கருமலை-எம்பெருமானது திருமேனிக்கும், தாமரைக்காடு - வாய் கண் கை கால் முதலிய அவயவங்களுக்கும் உவமை; இதனை மேல் எழுபத்து மூன்றாம் பாட்டில் விவரமாகக் காண்க. கிடந்து - எச்சத்திரிபு. ஆங்கு-உவமவுருபு. பாயிரம் - ப்ரணவம். அறிதுயில் - அறியாநின்று செய்யுந் துயில். "கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கங் கூனற்சங்கங் கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்ற வொள்வாள், காலார்ந்த கதிக்கருடனென்னும் வென்றிக் கடும்பறவை யிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ் காப்ப" என்ற பெரியார் பாசுரம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

உ.—மண்ணகந் * * * மேகள்.—(இ - ள்.) மண்ணகம் - மண்ணுலகத்திலுள்ளாரும், வானகம் - விண்ணுலகத்திலுள்ளாரும், துயர் நீங்க - (தத்தம் இம்மை மறுமைத்) துன்பங்கள் நீங்குமாறு, தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிசெய்யாநிற்க, கண் அகல் சோணாடு - இடமகன்ற சோழநாட்டில், காவிரிவாய் - திருக்காவேரிநதியின்நடுவிலே, புளினத்து - மணற்றிட்டையிலே,—பம்பு கதிர்-நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய, விசும்பு-ஆகாயத்தே செல்லுகின்ற, இரவி - சூரியனது, பசும்புரவி - பச்சைநிறத்தையுடையகுதிரை,வழுவிலங்கு-(தான்செல்லும்) வழியினின்று விலகிப்போவதற்குக்காரணமாகிய [அச்சூரியமண்டலத்தினும்உயர்ந்துநின்ற], செம்பொன் - சிவந்தபொன்மயமான, மதில் ஏழ் - ஏழுதிருமதில்களை, உடுத்த - சுற்றிலும் உடைய, திருவரங்கப்பெருங்கோயில் - திருவரங்கம்பெரியகோயிலில்,—ஆணி பொன் தகடு உரிஞ்சும் - சிறந்த பொன்தகடு பதித்த, அணி கதவம் - அழகிய கதவுகளையுடைய, நீள் வாயில்-நீண்ட திருவாயிலையுடைய, மாணிக்கம்

வெயில் பரப்பும் - மாணிக்கங்களி னொளியை வீசுகின்ற, வயிரம் மணி-வயிரக்கற்க ளிழைத்த, விமானத்துள் - பிரணவாகார விமானத்தினுள்ளே,— மின் இலங்கு - ஒளி விளங்குகின்ற, தொடி வலயம் - தொடியென்னும்வளையையுடைய, வியல்-பெரிய, வலக் கை - வலத் திருக்கையை, கீழ்கொடுத்து-(உனது திருமுடியின்) கீழேவைத்துக்கொண்டு, தென் இலங்கை திசை நோக்கி - தெற்குத்திக்கிலுள்ள இலங்காபுரியை நோக்கி, திரு நயனம் துயில்வோய் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவனே!—கேள் - (அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்) கேட்டருள்வாயாக; (எ - று.)

வானகம் - தேவர்கள்; நித்தியசூரிகளுமாம். அகல் சோணாடு - அகன் சோணாடு; புணர்ச்சியில் விகாரம். சோணாடு - மரூஉமொழி. மதிலுக்கும் இரவிக்குஞ் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்தலால், தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இதனை வடநூலார் ஸம்பந்தாதிசயோக்தியென்பர்: இதனால், மதிலினது மிக்க உயர்வு தொனிக்கின்றது. திருவரங்கத்திற்குப் பெரியகோயிலென்றும், அங்குஎழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுக்குப் பெரியபெருமாளென்றுந் திருநாமம். கோயில் - கோவில், தேவாலயம்; வகரம் யகரமானது, இலக்கணப்போலி. ஆணிப் பொன்-மாற்றுயர்ந்த பொன். வைரம் - வஜ்ரம். 'வியன்வலக்கை' உத்தம புருஷலக்ஷணமாய் முழந்தாளளவும் நீண்ட கையென்க. தாய் குழந்தைக்கு முலைகொடுத்து அதன் முகமலர்ச்சி காண்கைக்குப் பாங்காகச் சாயுமாறுபோல, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவரது பொலிவைப் பார்த்துக்கொண்டே கண்வளர்ந்தருளுகின்றபடியால், 'தென்னிலங்கைத் திசை நோக்கித் திருநயனந் துயில்வோய்' என்றார்; "மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்த, வென்னுடைய திருவரங்கர்க்கு," "வன்பெரு வானக முய்ய வமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகின் மனிசருய்யத், துன்பமிகு துயரகல வயர்வொன் றில்லாச் சுகம் வளர வக மகிழுந் தொண்டர் வாழ வன்பொடு தென்றிசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளு மணியரங்கன்." "குடதிசைமுடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கி" என்றார்களிறே ஆழ்வார்களும்.

இவையிரண்டும் - எட்டடித்தரவுகள்.

௧.—தேவராய் * * * நீ.—(இ - ள்.) நீ—, தேவர் ஆய் - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்களது சொரூபியாய், தேவர்க்கும் - அந்தத்தேவர்களுக்கும், தெரியாத அறியக்கூடாத, ஒளி உரு ஆய் - தேஜோரூபியாய்; மூவராய் (அயன் அரி அரன் என்னுந்) திரிமூர்த்திகளாய், மூவர்க்குள் - அந்தமும்மூர்த்திகளுள்ளும், முதல்வன் ஆய் - தலைவனாய் நின்றோய் - நின்ற தன்மையையுடையை; (எ - று.)

எம்பெருமான் தானே இந்திரன் முதலிய தேவர்களாகவும், திரிமூர்த்திகளாவும், அவர்கள்யாவருக்குந்தலைவனாகவும் நின்று சிறப்புறுவன் என்பதாம். "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்", "முதலாந்திருவுருவும் மூன்றென்பர் ஒன்றே, முதலாகு மூன்றுக்கு மென்பர்" என்றார் பெரியாரும். மூவர் - தொகைக்குறிப்பு.

ஒளியுரு - உலகத்தில் ஒளிவடிவமாயுள்ளவையும் அதனால் 'ஜ்யோதி' என்று சொல்லப்படுபவையுமான ஆத்துமாக்களெல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாகிய பரமாத்துமா என்றபடி; இவனை "பரஞ்ஜோதி" என்று வேதம் கூறும்: "ஆதிப்பிரமனுநீ யாதிப்பரமனுநீ, யோதியுறுபொருளுக்கப்பாலுண்டாயினுநீ, சோதிச்சுடர்ப்பிழம்புநீ யென்று சொல்லுகின்ற, வேதமுறை செய்தால் வெள்காரோ வேறுள்ளார்" என்னுங் கம்பராமாயணச்செய்யுள் இங்குக் கருதத்தக்கது.

உ.—போற்றுவார் * * * றறியேனால்.—(இ - ள்.) போற்றுவார் - துதிப்பவர்கள், போற்றுவது - துதிப்பது, உன் - உனது, புகழ் பொருளே - புகழாகிய பொருளேயே; ஆகலினால்—, அடியேன்—, வேறு வாசகம் - (அப்புகழையேயன்றி) வேறுவார்த்தையை, விளம்பும் ஆறு - சொல்லுந்தன்மையை, அறியேன் - அறியாதவனா யிருக்கின்றேன்; (எ - று.)

இதுவரையில் மற்றையோர் யாவரும் உன்னைக்குறித்துப் புகழ்ந்து கூறும் பழையதொரு மரபின்படி கூறத் தெரியுமேயன்றிப் புதுமையாக நினது திருவுள்ளத்தில் ஒருவியப்பு தோன்றுமாறு புகழ்ந்துகூறத் தெரிந்திலே னென்பதாம்.

வானத்தினின்றும் பெய்கின்ற மழைநீர் முழுவதும் முடிவிற் கடலையே அடைவதுபோல, எந்தத்தேவரைக்குறித்துச் செய்யப்படுந் தோத்திரமும் ஸர்வேஶ்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சேர்வதென்பதுபற்றி, 'போற்றுவார் போற்றுவது உன் புகழ்ப்பொருளே' என்றார். வைசேடிகர்பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பவற்றை அறுவகைப் பொருளென்றாற்போல, ஈண்டுப் புகழ் பொருளெனப்பட்டது; இறைமைக் குணங்க ளிலராயினாரை உடையரெனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் ஒருபொருளல்ல வாகலின்: அவைமுற்றவுமுடைய எம்பெருமானதுபுகழே பொருளெனப்பட்ட தென்றுங்கொள்க. ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையுஞ், சாதுவாய் நின்புகழின் றகையல்லாற் பிறிதில்லை, போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்! பூவின்மேல், மாதுவாழ்மார்பினாய்! என்சொல்லி யான்வாழ்த்துவனே" என்னுந் திருவாய்மொழியை அடியொற்றியது இது. அடியேன் - அடிமையென்னும் அடியிற் பிறந்து தாழ்வுப்பொருள் தந்து நின்ற தன்மையொருமைச்சொல். ஆல் - ஈற்றசை.

ந.—பணி**பாலதோ.—(இ - ள்.) பணி - பாம்பைக் குழையாக அணிந்து, தட காது - பெரிய காதுகளையுடைய, இமையவற்கும் - பரமசிவனுக்கும், பங்கயத்தோன் முதலோர்க்கும் - பிரமன்முதலியதேவர்களுக்குக்கும், பணித்து அடங்கா - சொல்லிமுடியாத, புகழ் - (உனது) திருப்புகழ், அடியேன்—,பணித்து - சொல்லி, அடங்கல்பாலதோ-முடியத்தக்க தன்மையையுடையதோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)—ஓகாரம் - எதிர்மறை.

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளும் புகழ்ந்துகூறிமுடியாத பெருஞ்சிறப்புடைய உனது புகழ் எளியனான என்னால் எடுத்துச்சொல்லுந் தரமுடையதன்று என்பதாம். "ஆராதனஞ்செய்து கண்டனின் கீர்த்தி யறைவன் றிரு, ஆராதனஞ் செய்வன் வேதா வென்றா லடியேன் புகழ்கை

க்கு, ஆர்" என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். நாகாபரண னாதலால், 'பணி த்தடங்காதிமையவன்' என்றார். காது - மற்றை அவயவங்களுக்கும் உப லக்ஷணம். இமையவர்க்கும், முதலோர்க்கும் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளோடு, உயர்வு சிறப்பும் உணர்த்தி நின்றன. பங்கயத் தோன்-திருமாலினது திருவுந்தித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன். 'பணித் தடங்காது' என்ற சொற்றொடரில் யமகம் என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

ச.—யாம் * * * வியப்பாமோ.—(இ - ள்.) யாம் - நாமே, கடவுள் - பரதெய்வம், என்று-என்றெண்ணி, இருக்கும் - இருமாந்திருக்கின்ற, எ உல கில் - எல்லாவுலகத்திலுமுள்ள, கடவுளர்க்கும் - தெய்வங்களுக்கெல்லாம், ஆம் - தலைமையாகிய, கடவுள்—, நீ என்றால்-நீயென்றுசொல்லிப் புகழ்ந் தால், அஃது - அது, உனக்கு—, வியப்பு ஆமோ - ஒரு அதிசயமாகுமோ' [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

உண்மையில் எல்லாத்தேவர்கட்கும் இறைவன் ஸ்ரீரங்கநாதனே யாத லால் அவ்வெம்பெருமானை எல்லாத்தேவர்கட்கும் தலைவனென்று கூறின் அஃது இயற்கையைக் கூறுவதாவதல்லது அதனில் வியக்கத்தக்கபொருளின் மையை யறிக: யாம் கடவுள் என்று இருக்கும் கடவுளர்— "நாயகராத்திரி யுஞ் சிலதேவர்" என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். இனி, பலசமயத் தோரும் தம்தம் தெய்வமே நன்றென்று கொண்டு தந்தம் இஷ்ட தெய்வங் களுக்குச் செய்யும் வழிபாடுகளையெல்லாம் நீயே பெற்றுக்கொண்டு அவர வர்க்குத் தக்கபடி பயன்களை யளிக்கின்றா யாதலால் அவ்வத்தேவர்களால் யாது பயன்? என்றும் இதற்குக் கருத்துக் கூறுவர். யாம்-உயர்வுப்பன்மை. கடவுள் - எல்லாவற்றையுங் கடந்து நிற்பவன்; தொழிலாகுபெயர். 'எவ்வு லகு', எகரவினா - எஞ்சாமைப் பொருளது. 'உனக்கு வியப்பாமோ' என் றது, உன்பெருமையைக் குறிக்கத்தக்கதொரு அதிசயமாகா தென்றபடி.

ரு.—அனைத்து * * * களவாமோ.—(இ - ள்.) அனைத்து உலகும்-எல் லாவுலகங்களையும், அனைத்துஉயிரும்-(அவற்றிலுள்ள சராசரங்களாகிய) எல் லாவுயிர்களையும், அமைத்து - படைத்து, அளித்து - காத்து, துடைப்பது- அழிப்பது, நீ—, நினைத்த - எண்ணியமாத்திரத்திற் செய்கிற, விளையாட்டு - திருவிளையாடலாகும், என்றால்—, (அது), நின்பெருமைக்கு - நினதுமகிமை க்கு, அளவு ஆமோ - ஒரு வரையறையாகுமோ? (எ - று.)

"உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு, நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங் கலா, வலகிலா விளையாட்டுடையார்" என்றார் கம்பரும். அயனாயிருந்து படைத்து, தானானதன்மையிலே நின்று காத்து, அரனாயிருந்து அழிப்பன் திருமாலென்க. ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமைக்குப் படை த்தல் முதலியன ஒருபெருந்தொழிலல்ல வென்பதாம்.

சு.—கருதரிய * * * வரம்பாமோ.—(இ - ள்.) (நீ), கருதரிய - நினைத் தற்கும் அருமையான, உயிர்க்கு-எல்லாச்சீவாத்மாக்களுக்கும், உயிர் ஆய் - அந்தராத்துமாவாய், கரந்து - மறைந்து, எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும் [உள் ளும் புறமும்], பரந்து - பரவி, உறையுய - தங்குகின்ற, ஒரு தனி நாயகம் -

ஒப்பில்லாததொரு தலைமைப்பொருளாவாய், என்றால்—, (அது) உன்புகழ்க்கு-உனது பெருங்கீர்த்திக்கு, வரம்பு ஆமோ-ஓர் எல்லையாகுமோ? (எ - று.)

எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்கள் அனந்தமாதலால், ஒன்றைக்கூறுவதால் அவைமுற்றுங்கூறப்பட்டனவாகாவென்க. ஆத்மாக்களை அநந்தமென்று கூறுவதல்லது இத்துணையன வென்று அளவிட்டுக்கூறுதல் எவர்க்கும் இயலா தாகையால், 'கரிதரிய வுயிர்' என்றார். உடலுக்குள் உயிர் அதற்குத் தாரகமாய் நியாமகமாய்ச் சேஷியாய்த் தங்கியிருத்தல்போலப் பரமாத்துமா அச்சரீராத்துமாக்களுள் அந்தர்யாமியாய் அவற்றிற்குத் தான் தாரகனாய் நியாமகனாய்ச்சேஷியாய் விடாதுவீற்றிருத்தலால், 'உயிர்க்குயிராய்' என்றார்; "எள்ளு மெண்ணெயும்போ, லெங்கா துலகத் துயிர்க்குயி ராகி நியாமகனாய்" என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும். பரத்தல் - வியாபித்தல். "திடவிசும் பெரி வளி நீர் நில மிவைமிசை, படர்பொருண் முழுவது மாயவை யவைதொறு, முடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்," "பரந்தவண்ட மிதென நிலவிசும் பொழிவறக், கரந்தசி லிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறுங், கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். ஒருதனி நாயகம் - பிரமன்முதல் எறும்பு ஈறான எல்லாவுயிர்க்கும் ஈடுமெடுப்பு மில்லாத தலைமைத்தேவன் எம்பெருமான் என்றபடி.

·இவை யாறும் - ஈரடித் தாழிசைகள்.

க.—உரு * * * நிலைமையை.—(இ - ள்.) (நீ), உரு என-உருவமுடையவனென்றும், அரு என - உருவமில்லாதவனென்றும், உளன் என - உள்ளவனென்றும், இலன் என - இல்லாதவனென்றும், (ஒருதலையாகத் துணிந்து), அரு மறை இறுதியும் - அறிதற்கரிய வேதாந்தங்களும், அறிவரு - அறிதற்கரிய, நிலைமையை - தன்மையையுடையனா யிருக்கிறாய்; (எ - று.)

உனது மகிமைகளைக் கூறுகின்ற பிரமகாண்டமாகிய வேதாந்தங்களும் உனது மகிமைகளை உள்ளபடி முற்றுங் கூறுந் தரத்தனவல்ல என்பதாம். உரு, அரு என்பன - ரூபம், அரூபம் என்னும் வடமொழிகளின் சிதைவுகள், "இலனது வுடையனி தெனநினை வரியவ, னிலனிடை விசும்பிடை யுருவின னருவினன்," "உளனெனி லுளனவ னுருவமிவ் வுருவுக, ளுளனலனெனிலவனருவமிவ்வுருவுக, ளுளனென விலனென விவைகுண முடைமையி, லுளனிரு தகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே" என்றார் ஆழ்வாரும்.

உ.—இவ * * * மருளினை.—(இ - ள்.) இவர் இவர் - இந்த இந்தத் தேவர்கள், இறையவர் - (எங்களுக்குத்) தலைவர்கள், என - என்று எண்ணி, மனம் உறுதியொடு-மனத்துணிவுடனே, அவர் அவர்-அந்தந்த மதத்திலுள்ளவர்கள், தொழ - வணங்கும்படி, அறு சமயமும் - ஆறுவகைப்பட்ட மதங்களையும், அருளினை - கொடுத்தருளினாய்; (எ - று.)

"வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி யவையவைதோ, றணங்கும்பலபலவாக்கி நின்மூர்த்திபரப்பி வைத்தாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். அறு சமயம் - வைஷ்ணவம், சைவம், சாத்தம், சௌரம், காணபதம், கௌமாரம் என்பன வென்றேனும்; கபில

மதம், கணாதமதம், பதஞ்சலிமதம், அக்ஷபாதமதம், வியாசமதம், ஜைமினி மதம் என்பனவென்றேனும்; பௌத்தம், ஜைநம், பைரவம், காளாமுகம், லோகாயதம், சூனியவாதம் என்பனவென்றேனுங் கொள்க.

ங.—கடு * * * மருளினை.—(இ-ள்.) கடு வளி-கடியகாற்றும், கனல்—நெருப்பும், புனல் - நீரும், ககனமொடு - ஆகாயமும், அகல் இடம் - பரந்த பூமியும், உடுபதி - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனும், கதிரவன் - சூரியனும், உருவமும்-இயமானனும் (ஆகிய இவற்றை), அருளினை - வகுத்தருளினாய், (எ - று.)

இவையே அஷ்டமூர்த்திகள். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன், புலனாய் மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்றார் திருவாசகத்திலும். கடுவளி கடுமை - விரைவு; கடியென்னும் உரிச் சொல்லின் திரிபென்றுங் கொள்ளலாம். நிலம் நீர், தீ, காற்று, விசும்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள்நோக்கிப் பிறழவைத்தார். 'ககனமொடு' என்பதில்உள்ள 'ஓடு' வென்னும் எண்ணிடைச்சொல், நின்ற விடத்துப் பிரிந்து பிறவழியுஞ் சென்று பொருந்திற்று. கதிரவன் - கிரணங் களையுடையவன். இனி உருவம்என்பதற்கு-இவர்களது உருவத்தை யெனப் பொருள்கூறி, பஞ்சபூதிகமான அண்டங்களைப் படைத்து, அவற்றிற்கு ஒளியைத்தருதற்காகச் சூரியசந்திரர்களையும் உண்டாக்கிவைத்தாய் நீ யென்றுங்கருத்துக் கூறுவர்.

ச.—கடி * * * கதியினை.—(இ - ள்.) 'கடிமலர் - வாசனையையுடைய தாமரைமலர்போன்ற, அடி இணை - உபய திருவடிகளை, கருதினர் - தியானஞ்செய்தவர்கள், பெறுக-பெறுவார்களாக,' என-என்று, அடி நடு முடிவு அற-முதலிடைகடையில்லாமல் [எப்பொழுதும்], அருள் - (அவர்களுக்கு) அருளுகின்ற, பரகதியினை - பரமபதத்தையுடையவனாயிருக்கிறாய்; (எ - று.)

கடி-உரிச்சொல். இனி, அடி நடு முடிவு அற என்பதற்கு உத்தமர், மத்தியமர், அதமரென்னும் வேறுபாடு கருதாம லென்றுமாம்;அதன்றி, பிறப்பு வளர்ப்பு இறப்பு இல்லாம லெனினும் அமையும். பரகதி-மற்றையெல்லாப் பதவிகளினும் உயர்ந்த பதவி.

இவை நான்கும் - ஈரடி அராகங்கள்.

க.—ஒரு * * * லுணராயால்.—(இ - ள்.) ஒருநாலு முத்தகவனோடு - ஒப்பற்ற பிரமனுடனே, உலகு - எல்லாவுலகங்களையும், ஈன்றாய் - படைத்தாய், என்பர் - என்று (யாவருஞ்) சொல்லுவர்; அது உன் திரு நாபி - உனது அழகிய உந்தித்தாமரை, மலர்ந்தது அல்லால் - விரிந்ததல்லாமல், திரு உளத்தில் - நெஞ்சில், உணராய் - நினைத்தாயு மில்லை; (எ - று.)

படைப்புத்தொழில் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளியதென்று கூறி, அந்த எம்பெருமான் சிறிதும் வருத்தமின்றித் [அநாயாஸேந] தொழில் செய்யும் வல்லமையை இங்கு வெளியிடுகின்றாரென்க. நாலுமுகத்தவன் - நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களை யுடையவன்; சதுர் முகன். அல்லால் - எதிர்மறை வினையெச்சம். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூ

ழ்ரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்தித் திடுவது மில்லை கண்டீ ரத் திசைமுகனே, டுந்திக் கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையின், முந்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம் மூதண்டமே” என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

உ.—மேரு * * * யறியாயால்.—(இ - ள்.) மேரு கிரி - மஹாமேருமலை போன்ற, உடல் உடம்பினையுடைய, அவுணன் - இரணியாசுரனது, மிடல் - வலிமையை, கெடுத்தாய்-அழித்தாய், என்பர்—; அது—, உன் கூர் உகிரே- உனது கூறியநகமே, அறிந்தது அல்லால்—, கோவே-இறைவனே! நீ அறி யாய்—; (எ - று.)

உனது நைந்நகத்துக்கே இவ்வளவு பேராற்ற லுள்ளபோது உனது முழுவலிமை எத்திறத்ததோ வென்று வியந்தவாறு. மிடல் - தேகபலம், வரபலம் முதலியன. இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் முதலிய பிறதேவர் களாற் கிடைத்துள்ள பூரணவலிமைகள் உனக்கு முன்னே பஞ்சுக்கனல் போலப் பறந்தொழியு மென்று நீயே பரதேவதையென்பதை விளக்கினர். மேருகிரி - நிறத்திற்கும், வலிமைக்கும், பெருமைக்கும் உவமை.

ஈ.—பன்றி * * * றிருந்ததால்.—(இ - ள்.) பன்றியாய்-வராகாவதார மாய், படி-பூமியை, எடுத்த—, பாழியாய்-வலிமையையுடையாய், என்பர்—; அது - அப்பூமி, வென்றி ஆர் - வெற்றி பொருந்திய, உனது—, எயிற்றில்- கோட்டில், மெல் துகள் போன்று - சிறிய தூளியை ஒத்து, இருந்தது—.

பூமிக்கு நேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காக எடுத்த சிற ந்த திருவவதாரமாதலால், ‘படியெடுத்த பாழியாய்’ என்றனர். குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் உடனே அதிற்குதித்துக் குழந்தையையெடுக்குந்தாய் போலப் பூமி கடலினுட்புக்கவளவிலே நீருக்குஞ் சேற்றுக்கும் பின்வாங் காத வராக ரூபமாய்க் கடலினுட்புக்குப் பூமியை எடுத்தற்காகக் கொண்ட அத்திருமேனியின் பெருமையை விளக்குவார், பூமியை ஒருதுகளாகக் கூறினர். “ஆருக்கிவரையளவிடலாந் தென்னரங்க ரிந்தப்பாருக் கரந்தை தவிர்ப்பதற்காகப் பழிப்பில்பெருஞ், சீருற்ற செங்கட்கரும்பன்றியாகித் திருக்குளம்பின், மேருகணகணமாத் தலைநாளில்விளைநிதிப்பரே” என்பர் மாலையிலும். வென்றி-இரணியாக்ஷவதம். துகள் = தூளி; வடசொற்சிதைவு.

ச.—அண்ட * * * காற்றாவால்.—(இ - ள்.) அறியாதார் - (உன் திற மையை நன்றாக) அறியாதவர்கள், அண்டம் எலாம் - எல்லா அண்டங்க ளையும், உண்டை - புசித்தாய், என்பர் - என்று (ஒருபெருமையாகச்) சொல் லுவர்; அவை - அவ்வண்டங்கள், நீ உண்டருளும் காலத்தில்—, ஒரு துற்று க்கு ஆற்றா - ஒரு கவளத்திற்கும் போதாவாம்; (எ - று.)

உலகங்களெல்லாம் ஒருகவளத்திற்கும் போதாதபடி மிகப்பேருருவ முடைய விராட் சொரூபியாகிய உன்னைப்பற்றி ‘உலகங்களை உண்டாய்’ என்று இதனை அறிய தொழில் செய்ததுபோல எடுத்துக்கூறுதல் உனது பெருமைக்குத் தகுமோ? என்பதாம். உண்டை - அன்சாரியை பெறாத முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினைமுற்று. ஆங்கு - அசை. துற்று - ஒருபிடியளவு கொண்ட உணவு. ‘துத்துக்கு’ என்றும் பாடம்.

இவை நான்கும் - பெயர்த்தும் ஈரடித் தாழிசைகள்.

க.— நஞ்ச * * * மாயினை.—(இ - ள்.) நஞ்சமும் - (உயிரை முடித்தே விடுவதான) விடமும், அமுதமும் - (போன உயிரை மீட்கவல்லதான) அமிருதமும்,—நரகும்-(துக்க ஏதுவான) நரகமும், வீடும் - (பேரின்பத்துக்கு ஏதுவான) மோக்ஷமும், ஆய்—, வஞ்சமும் - (பிறரை வஞ்சிக்கும்) வஞ்சனையும், ஞானமும் - (பொருள்களின் தன்மையை உள்ளபடி அறியவல்ல) அறிவும், மறப்பும் - (அவ்விஷயத்தில்) மறதியும், ஆயினை - ஆனவனாயிருக்கின்றாய்; (எ - று.)

அநிஷ்டமான விஷம் முதலானவற்றோடு இஷ்டமான அமுதம் முதலானவற்றோடு வாசியில்லாமல் அந்தந்த உருவங்களாலே எம்பெருமான் யாவர்க்கும் உத்தேச்யமாயிருப்ப னென்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்றுஎதிரான பொருள்களாகப் பரிணமிக்கும் எம்பெருமானை "விருத்த விபூதியன்" என்று பெரியோர்பணிப்பர். "விடமு மமுதமுமாய்," "நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்," "ஞானமு மூடமுமாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

உ.—இருவினை * * * மாயினை.—(இ - ள்.) இரு வினை பகுதியும் - (சுகசாதனமான) நல்வினை (துக்கசாதனமான) தீவினையின் பிரிவுகளும்,— இன்ப துன்பமும் - (அவற்றாலுண்டாகுஞ்) சுகதுக்கங்களும்,—கருணையும் - தேற்றமடியாக வரும்) அருளும், வெகுளியும்-(கலக்கமடியாக வரும்) கோபமும், கருத்தும் - எண்ணமும், ஆயினை—; (எ - று.)

இருவினை-புண்ணியபாபங்கள்; "புண்ணியம்பாவம்...என்றிவையாய்" கண்டவின்பம்துன்பம் கலக்கங்களுந் தேற்றமுமாய்த், தண்டமுந் தண்மையும்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

இவை யிரண்டும் - நாற்சீர் ஈரடி அம்போதரங்கங்கள்.

க.—(இ - ள்.) அலை கடல் - அலைகின்ற கடலினது, வயிறு - நடுவிடத்தை, கலக்கினை - கலங்கச்செய்தாய்; (எ - று.)

கடல் கலக்குதல் - கூர்மாவதாரத்தில் க்ஷீராப்தி மதந காலத்திலும், ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்ல வருணனை வழிவேண்டிய பொழுது சுடுசரமெய்த காலத்திலும் நடந்ததென்க.

உ.—(இ - ள்.) அவுணரை - அசுரர்களை, மதுகை அடக்கினை-வலிமை கெடச் செய்தாய்; (எ- று.)

இது, துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்யுமாறு எம்பெருமான் எடுத்தபல அவதாரங்களிலும் நிகழ்ந்ததென்க. இனி, இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்த வினையாகக்கொண்டு அவுணரை வலியை யடக்கினை யென்றும், உருபுமயக்கமாய் அவுணரது வலிமை யடக்கினை யென்றுங் கொள்ளலாம்.

ங.—(இ - ள்.) மலை - எதிர்த்துப் போர்செய்யவந்த, கட களிறு - (குவலயாபீட மென்னும்) மதயானையை, வதைத்தனை - கொன்றாய்; (எ - று.)

இது, கம்ஸனாற் கிருஷ்ணபலராமர்களைக் கொல்லும்படி ஏவப்பட்டது.

ச.—(இ - ள்.) மலை - கோவர்த்தனகிரியை, தலைகவிழ - தலைகீழாம் படி, எடுத்தனை - (குடையாக) எடுத்துப் பிடித்தாய்; (எ - று.)

மலையெடுத்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்க ளெல்லாருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றை அவனுக்கிடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபமாய் அமுது செய்தருள அவ்விந் திரன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகம் முதலிய மேகங்களை ஏவித் தான் விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகின்ற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக் குந் தனக்கு அபிமதரான ஆயர்க்கும் ஆய்ச்சிமார்க்குந் தீங்குதரும்படி கனமழையை ஏழுநாள் விடாது பெய்வித்தபொழுதென அறிக. பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்துநிற்கலாம்படி தலைகீழாக எடுத்துப்பிடிக்கப்பட்டதாதலால், "மலைதலைகவிழஎடுத்தனை" என்றார். "மதுசூதன னெடுத்து மறித்த மலை," "செந்தா மரைக்கை விரலைந்தினையுங், கப்பாக மடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக் கொடுத்துக் கவித்த மலை" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவை நான்கும் - முச்சீரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

க.—(இ - ள்.) மண்ணை விண்டனை - (வராகாவதாரத்திற்) பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தி யெடுத்தாய்; (எ - று.)

இது, இரணியாக்ஷன் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துப்போன பொழுது நிகழ்ந்தது.

உ.—(இ - ள்.) வெண்ணெய் உண்டனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடையர்கள் வீட்டில்) வெண்ணெயைப் புசித்தாய்; (எ - று.)

ந.—(இ - ள்.) மருது இடந்தனை - மருதமரங்களை முறித்தாய்; (எ-று.)

இது, நாரதமுனிவரதுசாபத்தால் மருதமரங்களாகப்பிறந்திருந்த குபேர புத்திரர்களது சாபவிமோசனத்தின்பொருட்டுக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நிகழ்ந்ததென்க.

ச.—(இ - ள்) எருது அடர்ந்தனை - ஏழுஎருதுகளோடு பொருது அவற் றின் வலியடக்கினாய்; (எ - று.)

கண்ணன் நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற் காக, அவள் தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுரா விஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக் கித் தழுவினனென்பது.

ரு.—(இ - ள்.) உள் நிறைந்தனை - எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் வியா பித்திருக்கின்றாய்; (எ - று.)

இது, அந்தர்யாமிவைபவங் கூறியது.

சு.—(இ - ள்.) எண் இறந்தனை - யாவரது எண்ணத்தையுங் கடந்திருக் கின்றாய்; (எ - று.)

மனத்தைக்கூறியது, மொழிமெய்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

எ.—(இ - ள்.) ஒருமை ஆயினை - ஒப்பற்றவனாயிருக்கிறாய்; (எ - று.)

அத்விதீயன், உன்னையன்றி வேறொருகடவுளில்லாமல் நீயொருத்தனே எல்லாவற்றுக்கும் முதற்கடவு ளென்பதாம்.

அ.—(இ - ள்.) பெருமை மேயினை - எல்லாமகிமைகளும் பொருந்தி யிருக்கின்றாய்; (எ - று.)

இவைஎட்டும் - இருசீரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

எனவாங்கு - அசைநிலை. இது, தனிச்சொல்.

மலர் * * * யெனக்கே.—(இ - ள்.) மலர் தலை - பரந்த இடத்தையுடைய, உலகத்து - நிலவுலகத்திலே, புலமைசான்ற-அறிவு மிகுந்த, பதின்மரும் - ஆழ்வார்கள் பத்துப்பேரும், பணித்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, பாடல் - பாசுரங்களாகிய தமிழ்வேதங்களினது, ஓதையொடு - கோஷத்துடனே, முது மறை - பழைய வடமொழி வேதங்களும், கறங்க - உத்கோஷிக்கவும்,—முரசம் - பேரிகைகள், ஆர்ப்ப - ஆரவாரஞ் செய்யவும்,—வலம்புரி பிளிறும்-வலம்புரிச்சங்குகள் ஒலிக்கின்ற, பொலம்புரி-பொன்னாலாகிய, கோயில் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆழி அம் செல்வ - திருவாழியுந் திருக்கையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லுண்டான அழகைச் செல்வமாகவுடையவனே!—ஆதி அம் பரம-ஆதிமூலமாகிய பரம்பொருளானவனே!—வாழி வாழி - வாழ்வாயாக வாழ்வாயாக; மாயோய் - மாயவனே! வாழி—; நெடியோய் - நீண்டுவளர்ந்தவனே! வாழி—; நின் மாட்டு-உன்னிடத்தில், அடியேன்—, வேண்டுவது-வேண்டிக்கேட்பது, ஒன்றே-ஒருவரமேயாகும்; அஃது-அதனை, நீமறுக்கேல் - மறுக்காதே; (அதுயாதெனில்),—பூ வரும் அயன் முதல் - (நினதுநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன்முதலாக, யாவரும்எல்லாத் தேவர்களும், அறியா - அறிய முடியாத, மூஉலகுஅளந்த - மூன்றுலோகங்களையும் அளத்தல்செய்த, நின் சேவடி - உனது சிவந்த திருவடிகளை, வாழ்த்தி—, தொழு தகை - வணங்குகின்ற தன்மையையுடைய, தொண்டர்தம் - அடியார்களது, தொண்டருள் - அடியார்களுள், சேர்க்காது - (அடியேனையும் ஒருவனாகச்) சேர்த்திடாமல், எழு வகை தோற்றது - எழுவகைப்பட்ட தோன்றற்பாட்டையுடைய, இன்னா பிறப்பின் - துன்பந் தருவதாகிய பிறவிகளுள், என்பு ஒழி யாக்கையுள் - எலும்பில்லாத புழுவுடம்பிலே, சேர்ப்பினும் - சேர்ந்து பிறக்கச்செய்தாலும், அவர்பால் - அவ்வடியாரடியார்பக்கல், அன்பு - பக்தி, ஒழியாமை - நீங்காதபடி, எனக்கு—, அருள் - கருணை செய்வாயாக, (என்பதேயாம்); (எ - று.)

பதின்மர் - கீழ் முதற்காப்புச்செய்யுளிற் கூறிய பன்னிருவருள் மதுரகவியுங் கோதையுந் தவிர்ந்த மற்றையவர். வேதங்கள் கடவுளைப்போல நித்தியமாதலால், 'முதுமறை' எனப்பட்டன. வலம்புரி-வலமாக உட்சுழிந்த சங்கு, அடுக்கு - உவமை பற்றியது. மாயோன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந்திறம்: அகடிதகடநாசாமர்த்தியம்; பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம்: ஆச்சரியகரமான குணங்களையுஞ் செயல்களையு முடையவ னென்றுமாம்; கருநிறமுடையவ னென்றுங் கொள்ளலாம். மாட்டு, பால்-ஏழனுருபுகள். அறியாச் சேவடியென இயை

யும், தொழுத கை என்றும் பிரிக்கலாம். எழுவகைத் தோற்றத்துள்ளும் இன்னதபிறப்பாகிய என்பொழியாக்கை யென்றுமாம். தேவர் மனிதர் புள் விலங்கு ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன எழுவகைத்தோற்றங்கள். யாக்கை - எழுவகைத் தாதுக்களால் யாக்கப்படுவது; யாத்தல் - கட்டுதல்; சேர்ப்பினும் என்ற உம்மை, நீ சிறிதும் அருளின்றி அவ்வாறுசேர்க்கமாட்டா யென்னுந் துணிவு தோன்ற நின்றது. மதி - முன்னிலையசைச்சொல். "உரைமதி வாழியோ வலவ" என்பதிற்போல. இனி, அன்பொழியாதபடி மதியை [அறிவை] அரு ளென்றுமாம்.

இது, பதினறுசீர்கழி நெடிலடி நாலடிமண்டில ஆசிரியச் சுரிதகம்.

இப்பாட்டு, தரவும், தாழிசையும், அராகமும், பெயர்த்துந்தாழிசையும், அம்போதரங்கங்களும், தனிச்சொல்லும், சுரிதகமும் பெற்றுவந்த மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா. (க)

எனக்கே திருவரங்க னேபிரா னெம்மான்
றனக்கே யடிமை தமியேன்—புனக்கேழ்
மருத்துளவோன் மேலன்றி மற்றொருவர் மேலென்
கருத்துளவோ வாராயுங் கால்.

(இ - ள்.) ஆராயுங்கால்-ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில்,—எனக்கு—, திரு அரங்கனே - ஸ்ரீரங்கநாதனே, பிரான் - தலைவன்; எம்மான்தனக்கே - அவ்வெம்பெருமானுக்கே, தமியேன் - தனியனாகிய யான், அடிமை - அடியவன்; (ஆகையால்), என் கருத்து - எனது எண்ணம், புனம் - வனத்திலுள்ள, கேழ் - ஒளியையும், மரு - வாசனையையுமுடைய, துளவோன்மேல் அன்றி - திருத்துழாய் மாலையையுடைய அவ்வெம்பெருமான்மே லல்லாமல், மற்றொருவர்மேல் - வேறொரு தேவர்மேல், உளவோ - உள்ளனவாமோ? [ஆகா வென்றபடி]; (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கும் தமக்கு முள்ள ஸ்வஸ்வாமிபாவ [எம்பெருமான் தலைவன்; நாம் அவனது உடைமை என்ற] சம்பந்தத்தைத் தாம் நன்கு உணர்ந்ததனால் இனித் தேவதாந்தரங்கட்குத் தொண்டுபூண்டொழுகேனென்று தாம் அந்யசேஷத்தினின்று தவிர்ந்தமையை இதனாற் கவி வெளியிடுகின்றனரென்க.

'கருத்து உளவோ' என்ற குறிப்பால், எனதுவாய் அவனையன்றிப் பிறரை வாழ்த்தாது என்றும், எனதுஉடல் அவனையன்றிப் பிறர்க்குப் பணிவிடைசெய்யாது என்றுங் கூறியபடியாம். பிரான் - ப்ரபு; மான் - மஹான். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளன.

இது, நாளென்னும்வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

காலாயிரமுடியாயிர மாயிரங்கைபரப்பி
மேலாயிரந்தலைநாகங்கவிப்பவிண்பூத்த கஞ்சம்
போலாயிரங்கண்வளரும்பிரான்பொன்னரங்கனென்றே
மாலாயிரங்கவல்லார்க்கெய்தலாந்திருவைகுந்தமே.

௩௭

(இ - ள்.) கால் ஆயிரம் - ஆயிரந் திருவடிகளையும், முடி ஆயிரம் - ஆயிரந் திருமுடிகளையும், ஆயிரம் கை - ஆயிரந் திருக்கைகளையும், பரப்பி - பரப்பிக்கொண்டு, ஆயிரம் தலை நாகம் - ஆயிரந் தலைகளையுடைய திருவநந்தாழ்வான், மேல் கவிப்ப - மேலே கவிந்திருப்ப, விண் பூத்த கஞ்சம்போல் - (கரிய) ஆகாயத்தே மலர்ந்த (செந்) தாமரை மலர்போல, ஆயிரம் கண் வளரும் - ஆயிரந்திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, பிரான் - எம்பெருமான், பொன் அரங்கன் - அழகிய அரங்கநாதன், என்று - என்றுஎண்ணி, மால் ஆய் - அன்புடையர்களாய், இரங்கவல்லார்க்கு - நெஞ்சுருகவல்லவர்கட்கு, திருவைகுந்தம்-வைகுண்டத்தை, எய்தலாம்-(எளிதில்) அடையலாம்.

திருவரங்கநாதனை அன்போடு தியானித்து உருகுபவர்க்கு முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். இங்கே ஆயிரமென்பது, அளவில்லாத தென்னும் பொருளது; அங்ஙனங்கொள்ளாவிடின் காலாயிரம் முடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற பாதம்முதலான சகல அங்கங்களையு முடையவன் எம்பெருமான் என்பதாம்: இதனால், அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியுமுள்ளவன் எம்பெருமான் என்பது தேர்ந்தபொருள்; இவ்வெம்பெருமான் சகல இந்திரியங்களாலேயாதல், ஓரிந்திரியத்தாலேயாதல், ஒருவிஷயத்திற்குரிய இந்திரியத்தை மற்றொன்றற்கு மாற்றியாதல், திருமேனியாலேயாதல், திவ்யாத்மசுவரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் மேலாக அறிகின்றவனுஞ் செய்கின்றவனுமா யிருக்கின்றா னென்பது, முக்கியமானகருத்து: இங்ஙனமன்றி முள்ளம்பன்றி தேகமுழுவதிலும் முட்களாலே செறிந்திருப்பதுபோல அநேகந் திருவடிகள் திருமுடிகள் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் முதலான அவயவங்களாற் செறிந்து கோரரூபமுள்ளவனாயிருக்கின்றான் பகவானென்பது கருத்தன்று; அளவில்லாதகண்முதலியவைகளையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சிமுதலானவற்றை யுடையவனாயிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டியவாறும்: இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூபமாதலாலே உலகத்திலுள்ளோருடைய சிரம் கண் முதலானவையெல்லாம் அவனுடையவையா மெனக் கருத்துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்திலும் பொருந்தாதென அறிக. இது, திவ்யாத்தும சுவரூபங் கூறியபடி. நாகமென்னுஞ்சொல்லுக்கு - நகத்தி லுள்ளதென்று பொருள்; நகம் - மலை, அல்லது சந்தனமரம்: இச்சொல்லுக்குநடவாததென்று பொருள். விண் - ஆகுபெயராய் மேகமென்றுமாம். கஞ்சம் - நீரில் முளைப்பது. விண் பூத்த கஞ்சம் - இல்பொருளுவமை. 'அரங்கம்' என்றும் பாடம். இரங்கவல்லாரென்பது, அங்ஙனம் இரங்குதலின் அருமை விளக்கிநின்றது.

இது, நேரசை முதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (௩.)

வைகலந்தமுழவிலைவேலிசற்கும்வாசவற்கும்வாசப்பூமேன்
மெய்கலந்தநால்வேதவிரிஞ்சனுக்குமேலாவீற்றிருப்பர்மாதோ
பைகலந்தபாம்பணைமேற்றிருவரங்கப்பெருநகருட்பள்ளிகொள்ளுங்
கைகலந்தநேமியான்றிருநாமத்தொருநாமங்கற்றார்தாமே.

(இ - ள்.) திரு அரங்கப் பெரு நகருள் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், பை கலந்த - படம் பொருந்திய, பாம்பு அணைமேல் - சேஷசயனத்தின்மீது, பள்ளி கொள்ளும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, கை கலந்த நேமியான் - கையிற் பொருந்திய திருவாழியையுடைய எம்பெருமானது, திரு நாமத்து - (ஆயிரந்) திருநாமங்களுள், ஒரு நாமம் - ஒருதிருநாமத்தை, கற்றார் - உச்சரித்தவர்கள், - வை கலந்த - கூர்மை பொருந்திய, மூ இலை - மூன்று இலைவடிவமான தலையையுடைய, வேல் - சூலாயுதத்தையுடைய, ஈசற்கும் - பரமசிவனுக்கும், வாசவற்கும் - தேவேந்திரனுக்கும், வாசம் பூமேல் - வாசனையையுடைய தாமரைமலரில் தோன்றிய, மெய் கலந்த - உண்மைபொருந்திய, நால் வேதம் - நான்கு வேதங்களையுமுடைய, விரிஞ்சனுக்கும் - பிரமதேவனுக்கும், மேல் ஆ - மேன்மையாக, வீற்றிருப்பர் - (பரமபதத்தில்) மகிழ்ந்திருப்பார்கள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருநாமத்தின் மகிமை கூறியவாறு. எம்பெருமானது திருநாமத்தைக் கற்றார்க்கு நித்யவிபூதியாகிய பரமபதங் கிடைத்தல் திண்ணமாதலால், லீலாவிபூதிக்கு அடங்கிய ஈசன் முதலானோர்க்கும் உயர்ந்த பதவியில் வீற்றிருப்பர் அன்றோவென்க. பள்ளிகொள்ளுதல் - யோக நித்திரை செய்தல். மூவிலைவேல் - முத்தலைச்சூலம். கைகலந்த நேமியான் - ''கைகலந்தவாழியான்'' என்பர் நம்மாழ்வார். கைகலந்தநேமி - 'திருக்கையிலே வேர்விழுந்த திருவாழி'. மெய்கலந்த நால் வேதம் - யாவர்க்கும் சிறந்த பிரமாணமான நூல் என்றபடி.

இது, முதல் நான்குங் காய்ச்சீரும், மற்றவை மாச்சீருமாகிய அருசீராசிரியவிருத்தம். (ரு)

கற்றாரெனினும் பதினாலுலகுங் கண்டாரெனினுந் தண்டாமிகுபற்
றற்றாரெனினுந் திருமாலடியாரல்லாதவர் வீடில்லாதவரே
பொற்றாமரையாள்கணவன்றுயிலும் பொற்கோயிலையேபுகழ்வார்பணிவார்
மற்றாரெனினும்பெற்றாரவரே வானோர்திருமாமணிமண்டபமே.

(இ - ள்.) கற்றார் எனினும் - (கற்றற்கு உரிய நூல்களையெல்லாங்) கற்றவர்களேயாயினும், பதினாலு உலகும் - பதினான்கு லோகங்களையும், கண்டார் எனினும், - கண்டவர்களேயாயினும், தண்டா - நீக்குதலரிய, மிகு பற்று - மிகுந்த (இருவகைப்) பற்றுக்களும், அற்றார் எனினும் - நீங்கியவர்களேயாயினும், திரு மால் அடியார் அல்லாதவர் - எம்பெருமானது அடியவர்களல்லாதவர்கள், வீடு இல்லாதவரே - மோக்ஷமில்லாதவர்களே யாவர்; பொன் தாமரையாள் கணவன் - பொற்றாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளது கணவனாகிய அவ்வெம்பெருமான், துயிலும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, பொன்கோயிலையே - அழகிய திருவரங்கத்தை, புகழ்வார் பணிவார் - துதித்து வணங்குபவர்கள், மற்றார் எனினும் - மற்றவர்களேயாயினும் [கீழ்க்கூறிய கற்றல் காணுதல் அறுதல்முதலிய குணங்கள் இல்லாதவரேயாயினும்] அவரே—, வானோர் - நித்யசூரிகளுறையுமிடமான, திரு மா மணி மண்டபம் - முத்திமண்டபத்தை, பெற்றார் - அடைந்தவராவர்.

நூல்களைக்கற்றல் முதலிய சிறப்புக்களை யுடையாராயினும் திருமாலுக்கு அடிமைப்படாதார் முத்தியடையார்; அவையில்லாதவராயினும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலைப் புகழ்தல் பணிதல் செய்தவரே முத்தியடைவரென்பதாம். திருமால்-திருமகளையுடைய மால்: ஸ்ரீயஃபதி; மால்-விஷ்ணு; அன்றிக்கே, திருமகளிடத்தே மால் [வேட்கை] கொண்டவன். 'திருமால்' என்றது, புருஷகார பூதையாகிய பெரியபிராட்டியோடு கூடிய சேர்த்தியே உத்தேச்ய மென்றவாறு; "இஷ்டா நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனே யாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறாகையாகிறது - இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய ஈச்வரன் இவன் காரியஞ் செய்யான் என்றபடி", "இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியங்கள் நோக்கத்தக்கன.

இருவகைப்பற்று-தானல்லாத உடம்பை யானென்றுந் தன்னுடைமையில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதுகின்ற அகங்கார மமகாரங்கள். அவை அறுதல் - ஆசிரியர்பாற் பெற்ற உறுதிமொழிகளானும், யோகப்பயிற்சியானும். பதினாலுலகம்-கீழேழுமேலேழு ஆக உலகம் பதினான்கு. பதினான்கு உலகங்களையுங் காணுதல் - தாம் இருந்த விடத்தி லிருந்தே யோகப் பயிற்சியினாலுண்டான அறிவு விசேடத்தால் அறிதல்; அன்றி, அணிமா முதலிய சித்திமகிமையால் தாம் நினைத்தவிடங்களிற் சென்று அறிதல் என்க. திருமாமணி மண்டபம்—'நாநாரத்நங்களாலே சமைந்த ஸ்தலங்களை யுடைத்தாய், அநேகமாயிரம் ரத்நஸ்தம்பங்களாலே அலங்க்ருதமாய், உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் ஒருமூலையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தாய்' ஸ்ரீவைகுண்ட நாட்டிலேயுள்ளது. மற்று ஆர் என்றும் பிரிக்கலாம். பெற்றார்-காலவழுவமைதி;தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாய்ச் சொல்லப்பட்டது; நிச்சயமாகப் பெறுவரென்க.

இது, எல்லாச் சீர்களும் மாச்சீர்களாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (ரு)

மண்டலமும் விண்டலமு நின்றவட குன்றமும் வளைந்தமலையுங்கடலுமூ, தண்டமுமகண்டமுமயின்றவர் துயின்றரு ளரும்பதிவிரும்பிவினவிற், கொண்டல்குமுறுங்குடகிழிந்துமதகுந்தி யகில்கொண்டுநுரைமண்டிவருநீர், தெண்டிரைதொறுந் தரளமுங்கனகமுஞ் சிதறுதென்றிருவரங்கநகரே.

(இ - ள்.) மண் தலமும் - மண்ணுலகத்தையும், விண் தலமும் - விண்ணுலகத்தையும், நின்ற - (மண்ணுலகத்தினிடையே) நின்ற, வடகுன்றமும் - மகாமேருமலையையும், வளைந்த மலையும் - (அதனைச்) சூழ்ந்துநின்ற மற்றை மலைகளையும், கடலும் - கடல்களையும், முது அண்டமும் - (இவையெல்லாவற்றையுந் தன்னுள் அடக்கிய) பழைய அண்டங்களையும், அகண்டமும் -(அவற்றிலுள்ளசராசரங்கள்எல்லாவற்றையும், அயின்றவர் - (பிரளயகாலத்தில்) அமுதுசெய்தருளிய எம்பெருமான், துயின்றருள் - பள்ளிகொண்டருளும்

ன்ற,அரு பதி-அடைதற்கரியதிவ்வியதேசம்(எதுவென்று அறிய), விரும்பி—, வினவின்-கேட்டால்,—கொண்டல் குமுறும் - மேகங்கள் படிந்து முழங்கப் பெற்ற; குடகு - குடகுமலையினின்று, இழிந்து-பெருகி, மதகு-நீர்மதகுகளை, உந்தி-தள்ளிக்கொண்டு, அகில் கொண்டு-அகிற்கட்டைகளை வாரிக்கொண்டு, நுரை மண்டி - நுரைமிகுந்து, வரும்-வருகின்ற, நீர்-காவேரிநீரானது, தெள் திரை தோறும் - தெளிந்த அலைகள்தோறும், தரளமும் - முத்துக்களையும், கனகமும் - பொன்னையும், சிதறு-சிந்துகின்ற, தென் திருஅரங்கம் நகரே - அழகிய ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகரமே யாகும்; (எ - று.)

வளைந்த மலை - பூமியைக் கோட்டைபோலச் சூழ்ந்துநின்ற சக்கரவாள கிரியென்றும், கடல் - பெரும்புறக்கடலென்றுங் கொள்ளலாம். கொண்டல் - நீர்கொண்ட காளமேகம். குடகு - ஸஹ்யகிரி. அகில் - மற்றைமலைபடு பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இதில் பிராஸமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, முதலைந்துங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஆறாவது தேமாச்சீரும், ஏழாவது புளிமாச்சீருமாகிய எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். தந்ததன தந்தன தந்ததன தந்ததன தந்ததன தந்த தனன எனச் சந்தக்குழிப்புக் காண்க. (௬)

புயவகுப்பு.

(முதலடி)

நருகதிர்வழங்கு தகடுபடுசெம்பொ னவமணிகுயின்ற
தொடியணியணிந்து ககனவிலிடுநீலவெற்பொத்திருந்தன
நறியபுதுமன்ற றிசைமுழுதுமண்ட நறவுகுதிகொண்ட
துளவணியலங்கன் மதுகரமொருகோடிசுற்றப்புனைந்தன
நளினமடமங்கை குவலபமடந்தை சனகனதணங்கு
பொதுவர்மகளென்றிவ் வனிதையர்தனபாரமொத்தக்குழைந்தன
நதிபதிசுழன்று கதறிநுரைசிந்த வரவகடுரிஞ்சி
யலறவலமந்து வடவரையுடறேயநட்டுக்கடைந்தன

(இரண்டாமடி)

இகலியிருகுன்றி லிருசுடரெழுந்து பொருவதெனவிப்ப
மதிமுகமிலங்கு மிருகுழையிருபாடலைப்பச்சிறந்தன
இணையறநிமிர்ந்து வலியொடுதிரண்டு புகழொடுபரந்து
புழுகொடுமளைந்து கலவையினணிசேறு துற்றுக்கமழ்ந்தன
எதிரொருவரின்றி யகிலவுலகுந்த னடிதொழவிருந்த
விரணியன்மடங்க முரணியவரைமார்ப மொற்றிப்பிளந்தன
எறிகடல்கலங்கி முறையிடவொருண்டு நிசிசரரிலங்கை
யரசொடுமலங்க வொருசிலையிருகால் வளைத்துச்சிவந்தன

(மூன்றாமடி)

மிருகளவினின்ற விளவுகனிசிந்தி மடியவிடுகன்று
குணிலெனவெறிந்து பறவையினகல்வாய்கிழித்துப்பகிர்ந்தன
வெறிபடுகுருந்தை முறிபடவடர்ந்துகுடநடமகிழ்ந்து
குரவைகள்பிணைந்து பொருதொழிலெருதேழுசெற்றுத்தணிந்தன
வெடிபடமுழங்கி யெழுமுகிலுமண்ட ரொடுநிரைதியங்க
வெறிதிவலைகண்டு தடவரைகுடையாவெடுத்துச்சுமந்தன
விழிவடவைபொங்க வெதிர்பொரநடந்த களிறுளம்வெகுண்டு
பிளிறிடமுனிந்து புகர்முகவிருகோடுபற்றிப்பிடுங்கின

(நான்காமடி)

அகலிடமுழும்ப ருலகமுநடுங்கி யபயமடியெங்க
ளபயமெனவந்து விழுதொறுமிடையூறகற்றிப்புரந்தன
அருகுறவிளங்கு மெறிதிகிரிசங்கம் வெயிலொருமருங்கு
நிலவொருவருங்கு மெதிரெதிர்கதிர்வீசவிட்டுப்பொலிந்தன
அருமறைதுணிந்தபொருண்முடிவையின்சொலமுதொழுகுகின்ற
தமிழினில்விளம்பி யருளியசடகோபர்சொற்பெற்றுயர்ந்தன
அரவணைவிரும்பி யறிதுயிலமர்ந்த வணிதிருவரங்கர்
மணிதிகழ்முகுந்த ரழகியமணவாளர்கொற்றப்புயங்களே.

(இ - ள்.) நகு கதிர் வழங்கு - விளங்குகின்ற ஒளியை வீசுகின்ற, செம்பொன் படு தகடு - செம்பொன்மயமான தகட்டினுற் (செய்யப்பட்டு), நவமணி குயின்ற - நவரத்தினங்களும் இழைத்துள்ள, தொடி அணி - தொடியென்னும் ஆபரணத்தை, அணிந்து - தரித்து, ககனம் வில் இடும் - ஆகாயத்தே தோன்றுகின்ற இந்திரவில் இடப்பட்ட, நீல வெற்பு - கரியமலைகளை, ஒத்துஇருந்தன—, நறியபுது மன்றல் - நல்ல புதிய வாசனையானது, திசைமுழுதும் - திக்குக்களி லெல்லாம், அண்ட - சேர்ந்து பரவும்படி, நறவுகுதி கொண்ட-தேன்பெருகுதலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட, துளவு - திருத்துழாயினாலாகிய, அணி அலங்கல்-அழகிய மாலையை, ஒரு கோடி மதுகரம் சுற்ற-ஒருகோடி [மிகப்பல] வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கும்படி, புனைந்தன-சூடின; நளினம் மட மங்கை-தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற அழகிய பெரியபிராட்டியும், குவலயம் மடைந்தை - பூமிப்பிராட்டியும், சனகனது அணங்கு-ஜாநகிப்பிராட்டியும், பொதுவர்மகள்-நப்பின்னைப்பிராட்டியும், என்ற-என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, இ வனி|தையர் - இந்தத்தேவியரது, தனபாரம்-பருத்த கொங்கைகள், மொத்த - (தம்மேல்) நெருங்குதலால், குழைந்தன-நெகிழ்ந்தன; நதி பதி - திருப்பாற்கடலானது, சுழன்று-சுழற்சியடைந்து, கதறி - பேரொலிசெய்து, நுரை சிந்த - நுரைகளைச் சிந்தவும்,—அரவு-வாசுகியானது, அகடு உரிஞ்சி - உடல் தேய்ந்து, அலற - கதறவும்,—வடவரை - மந்தரமலை, அலமந்து - வருந்தி, உடல் தேய-உடம்பு தேய்வடையவும், நட்டு - (அம்மலையை மத்தாக) நாட்டி, கடைந்தன—;

இரு சுடர் - சந்திர சூரியர்கள், இகலி - தம்முள்ளே மாறுபட்டு, இரு குன்றில் - இரண்டு மலைகளில், எழுந்து - தோன்றி, பொருவது என - போர்செய்வது போல, விம்பம் மதி முகம் இலங்கும் - சந்திரபிம்பம் போன்ற முகத்தின் இருபக்கங்களிலும் விளங்குகின்ற, இரு குழை - இரண்டு குண்டலங்களும், இரு பாடு அலைப்ப - இரண்டுபக்கங்களில் அசையும்படி, சிறந்தன—; இணை அற - (தனக்குத் தானேயன்றி வேறு) ஒப்பில்லாமல், நிமிர்ந்து - உயர்ந்து, வலியொடு-வலிமையுடனே, திரண்டு - திரட்சிபெற்று, புகழொடு-கீர்த்தியுடனே, பரந்து - பரவி, புழுகொடும் - புழுகுடனே, அலைந்து - கலந்து, கலவையின் அணி சேறு துற்று - அழகிய கலவைச்சந்தனச் சேறு மிகுதியாகப் பூசப்பெற்று, கமழ்ந்தன - நறுமணம் வீசின; எதிர் ஒருவர் இன்றி - (தனக்கு) ஒருவரும் எதிரில்லாமல், அகில உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், தன் அடி தொழ - தனது பாதங்களையே வணங்கும்படி, இருந்த - இறுமாந்திருந்த, இரணியன் - இரணியாசுரன், மடங்க - அழியும்படி, முரணிய வரை மார்பம் - (அவனது) வலிய மலைபோலும் மார்பை, ஒற்றி பிளந்தன - (நகங்களினால்) இடந்து கீண்டன; எறி கடல்-அலையெறிகின்ற கடல், கலங்கி—, முறை யிட - முறையிடவும்,—நிசிசரர் - இராக்கதர்கள், இலங்கை அரசொடு - இலங்கைக்குத்தலைவனாகிய இராவணனுடனே, மலங்க - கலங்கவும், வெகுண்டு - கோபித்து, ஒரு சிலை - ஒப்பற்ற கோதண்டத்தை, இரு கால் - இரண்டுதரம், வளைத்து—, சிவந்தன—;

மிகு களவின் - மிக்கவஞ்சனையுடனே, நின்ற - (தன்னைக்) கொல்லும்படி நின்ற, விளவு - விளாமரமானது, கனி சிந்தி - (தனது) பழங்களைச் சிதறி, மடிய - மடிந்துவிழும்படி, விடு கன்று - (கம்சனால்) ஏவப்பட்ட மாயக் கன்றை, குணில்என - குறுந்தடியாகக் கொண்டு, எறிந்து - (அதன்மேல்) வீசி, பறவையின் - பகாசுரனது, அகல் வாய் - அகன்ற வாயை, கிழித்து பகிர்ந்தன - (இரண்டு படும்படி) கிழித்துப் பிளந்தன; வெறி படு குருந்தை - வாசனைவீசுகின்ற (மலர்களையுடைய) குருந்தமரத்தை, முறி பட - முறிந்துவிழும்படி, அடர்ந்து - அழித்து, குடநடம் மகிழ்ந்து - மனமகிழ்ந்து குடக்கூத்தாடி,—குரவைகள் பிணைந்து - குரவைக்கூத்தாடி, பொருதொழில் - போர்செய்கின்ற தொழிலையுடைய, எருது எழு - எழெருதுகளை, செற்று - தழுவி யழித்து, தணிந்தன - சினந் தணிந்தன; எழு முகிலும் - எழுமேகங்களும், வெடிபட - பேரொலியுண்டாக, முழங்கி - இடித்து, நிரை அண்டரொடு தியங்க - பசுக்களும் (அவற்றைக் காக்கின்ற) இடையர்களுந் திகைக்கும்படி, எறி - வீசிப்பெய்த, திவலை - நீர்த்துளிகளை கண்டு—, தட வரை - பெரிய கோவர்த்தனகிரியை, குடை ஆ - கொற்றக் குடையாக, எடுத்து—, சுமந்தன - தரித்தன; விழி - கண்களில், வடவை பொங்க - படபாமுகாக்கினிபோலுந் தீப்பொறி பறக்கும்படி, எதிர் - எதிரில், பொர நடந்த - (தன்னோடு) பொருதற்கு வந்த, களிறு - (குவலயாபீடமென்னும் கம்சனது) பட்டத்துயானை, உளம்வெகுண்டு - மனங்கோபித்து பிளிறிட - பேரொலிசெய்ய, முனிந்து-கோபித்து, புகர் முகம் இருகோடு - செம்புள்ளிகளையுடைய (அதனது) முகத்தின்கண்ணேயுள்ள இரண்டு தந்தங்களையும், பற்றி பிடுங்கின - பிடித்துப்பறித்தன;

அகல் இடமும் - அகன்ற நிலவுலகத்தவரும், உம்பர் உலகமும் - தேவலோகத்தவரும், நடுங்கி - பயந்து, 'அடியேங்கள் - அடியவராகிய யாங்கள், அபயம் அபயம் - அடைக்கலம் அடைக்கலம்,' என - என்று சொல்லி, வந்து விழுதொறும் - வந்து விழுந்து வணங்கும்பொழுதெல்லாம், இடையூறு அகற்றி - (அவர்களது) துன்பத்தைப் போக்கி, புரந்தன - (அவர்களைப்) பாதுகாத்தன; அருகு உற விளங்கும் - (இரண்டு) பக்கங்களிலும் மிக்கு விளங்குகின்ற, எறி திகிரி சங்கம் - (பகைவர்மீது) வீசியெறியப்படுகின்ற சக்கரமுஞ் சங்கமும் வெயில் ஒரு மருங்கும் - வெயில் ஒருபக்கத்திலும், நிலவு ஒரு மருங்கும் - நிலவு ஒருபக்கத்திலுமாக, எதிர் எதிர் - எதிருக்கெதிரே, எதிர் வீச - ஒளியை வீசும்படி, விட்டு பொலிந்தன - ஒளிவிட்டு விளங்கின; அரு மறை - அறிதற்கரிய வடமொழி வேதங்களில், துணிந்த - நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட, பொருள் முடிவை - தத்துவார்த்தங்களின் சித்தாந்தத்தை, இன் சொல் - இனிய சொற்களையுடைய, அமுது ஒழுகுகின்ற - அமிருதம்போன்ற இனிமை மிக்க, தமிழினில்-செந்தமிழ்ப்பாஷையில், விளம்பி அருளிய-திருவாய்மலர்ந்தருளிய, சடகோபர் - நம்மாழ்வாரது, சொல் - பாசுரங்களை, பெற்று—, உயர்ந்தன—; (எவையென்றால்),—அர அணை - ஆதிசேஷசயனத்தில், விரும்பி—, அறிதுயில் அமர்ந்த - யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, அணி திரு அரங்கர் - அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதரும், மணி திகழ் முகுந்தர் - நீலமணிபோலவிளங்குகின்ற முகுந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, அழகியமணவாளர் - அழகிய மணவாளரது, கொற்றம் புயங்கள் - வெற்றியையுடைய திருத்தோள்களாம்.

பிரபந்தத்தலைவனது தோள்களைப் பலபடியாக வருணித்துக் கூறுதல், புயவகுப்பாம்.

தொடி - தோள்வளை. பலநிறமுடைய இந்திரதனுசு - பன்னிறமணிகள் பதித்த தொடியணிக்கும், நீலவெற்பு - கரியபெரிய திருத்தோள்களுக்கும் உவமை. நீல வெற்பு - இந்திரநீலரத்தினமயமான மலை யென்றுமாம். அலங்கல் - தொங்குவது; தொங்கியசையும் மார்பின்மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். மதுகரம் - தேனைச்சேர்ப்பது, குவலயம் - பூமண்டலம். சனகனது அணங்கு - ஜநகராஜன் வளர்த்த மகள். பொதுவர் மகள் - ஆயர் மகள். பொதுவர் - குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் மருதநிலத்துக்கும் நடுவிடமான முல்லைநிலத்தில் உள்ளவர்; 'இடையர்' என்னும் பெயர்க்குங் காரணம் இதுவே. நதிபதி - நதிகளுக்குத் தலைவன். அகடு - நடுவுடல். மந்தரம் எங்குள்ளதென்றால், வடக்கிலுள்ள தெனவேண்டுதலின், அதனை 'வடவரை' என்றார்.

இரண்டுகாதுகளிலும் அணிந்துள்ள குண்டலங்கட்கு - இரண்டுமலைகளின்மீது ஏககாலத்தில் எழுந்து போர்செய்யும் சூரியசந்திரரை உவமை கூறியது, இல்பொருளுவமை. புழுகு - கஸ்தூரி; புனுகுமாம். கலவை - பலவகை வாசனைப்பண்டங்களுங் கலந்த சந்தனம். எதிர் - ஒப்பும், பகைமையும். இரணியன் - ஹிரண்யன்; பொன்னிறமானவன். இராமபிரான் வாநரசேனையோடு செல்லுகையில் கடலிற் செல்லும்படி வருணன் வழி

காலடியாகவும், அஃது நான்குபெற்றது ஓர் அடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட நாற்பத்தெண்சீராசிரியவண்ணவிருத்தம். 'தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தனந்த தனதன தன தான தத்தத் தனந்த' என்பது சந்தக்குழிப்பாம். குற்றெழுத்து மிக்குப்பயி லுதலால், இது - குறுஞ்சீர்வண்ணமாம்; "குறுஞ்சீர்வண்ணம் குற்றெழுத் துப்பயிலும்" என்றது காண்க. (எ)

புயநான் குடையானைப் பொன்னரங்கத் தானை
யயனுந் திருவுந்தி யானை—வியனும்
பரகதிக்குக் காதலாய்ப் பாடினேன் கண்டீர்
நரகதிக்குக் காணுமை னன்.

(இ - ள்.) புயம் நான்கு உடையானை - நான்கு திருக்கைகளை யுடைய வனும், அயன் ஆம் திரு உந்தியானை - பிரமதேவன்தோன்றி அழகிய நாபி யையுடையவனுமாகிய, பொன் அரங்கத்தானை - அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை—, வியன் ஆம்-பெருமை பொருந்திய, பர கதிக்கு - பரமபதத்தை அடைவதற்கு, காதல் ஆய் - விருப்பங்கொண்டு, நரக திக்கு காணுமல் - நரகத்தின் திசையையுங் காணவொண்ணுதபடி, நான்—, பாடி னேன் - பாடல்பாடித் துதித்தேன்; (எ - று.)

யான் பாடல்பாடித் துதித்ததனுல், நரகத்தையடையாமல் பரமபதஞ் சேர்வேனென்பது திண்ண மென்றவாறு. அயன் - அஜன்; திருமாலி னிடத்தினின்று தோன்றியவன்; (அ - திருமால்) பரகதி - மற்றெல்லாப் பதவிகளினும் உயர்ந்த பதவி. கண்டீர்-அசை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம். திக்கு - பக்கம். பின்னிரண்டடிகளில் முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறு பட்டு இரண்டு மூன்று முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்கப் பொருள் வேறுபட்டு வந்தது, திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம்.

இது; முற்கூறியது போன்ற இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (அ)

ஏனந்தவைகுந்தநாடெய்திவாழிலென் ஞாலத்தன்றி
யீனந்தவாதநிரயத்துவீழிலென் யானடைந்தேன்
கோனந்தன்மைந்தனைநான்முகன்றந்தையைக்கோயிலச்சு
தானந்தனையெனக்காராவமுதையரங்கனையே.

(இ - ள்.) கோன் நந்தன் மைந்தனை - (இடையர்) தலைவராகிய நந்த கோபரது திருமகனும், நான்முகன் தந்தையை-பிரமதேவனது தாதையும், கோயில் - திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அச்சுத அனந்தனை - அச்யுதன் அநந்தன் என்னுந் திருநாமங்களை யுடையவனும், எனக்கு—, ஆரா அமுதை - தெவிட்டாத அமிருதம்போன்றவனுமாகிய, அரங்கனை—, யான் அடைந்தேன்-யான் வேறு புகலிடமின்றித் தஞ்சமாக அடைந்தேன்; (இனி), நான், அந்த வைகுந்தநாடு - அந்த ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை, எய்தி-அடைந்து, வாழில்-வாழ்ந்துபேரின்பமடைந்தால், என்- என்ன? ஞாலத்து அன்றி - இவ்வுலகத்திலே யல்லாமல், ஈனம் தவாத -

இழிவு நீங்காத [மிக்க இழிவுடைய], நிரயத்து - நரகலோகத்தில், வீழில் - விழுந்து பெருந்துன்பமடைந்தால், என் - என்ன? (எ - று.)

தேவாதிதேவனுன சருவேசுவரனைச் சரணமடைந்தேன்; இனி எனக்குப் பேரானந்தமுடையமுத்திப்பேறு கிடைத்தா லென்ன? எல்லையில்லாத பெருந்துன்பமுடைய தீக்கதிகள்பலவும் வந்து தப்பவொண்ணுதபடி வளைத்துக்கொண்டா லென்ன? இவற்றை ஒன்ருக நினைப்பேனே வென்று தமது மனவுறுதியை எடுத்துக்கூறியவாறு.

அந்த - சுட்டு உலகறிபொருளின் மேலது. ஈனந் தவாத நிரய மெனவே, பலவகை யிழிவும் நிறைந்த நரக மென்றபடி. அச்சுதன் - வடசொற் றிரிபு. அச்யுதனென்பதற்கு - அழிவில்லாதவனென்றும், தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவரை நழுவவிடாமற் காப்பவனென்றும், அநந்தனென்பதற்கு - திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு ஓர்எல்லையில்லாதவ னென்றும், அழிவில்லாதவனென்றும் பொருள். அச்சுதாநந்தன் - வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. ஆராமை - மிக நுகர்ந்தவளவிலும் வெறுப்புத்தாராது இன்னும் வேண்டும்படியா யிருத்தல்.

"இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலெ னெண்ணிறந்த, துன்பந்தரு நிரயம்பல சூழிலென் றெல்லுலகின், மன்பல் லுயிர்கட் கிறைவன் மாயனென மொழிந்த, வன்ப னனக னிராமாநுச னென்னை யாண்டனனே" என்பதனோடு இக்கவியை ஒப்பிடுக. இச்செய்யுளிலும் திரிபு காண்க.

இது, நேரசை முதலதாகிவந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (கூ)

அரவினடித்தானு முரவிலொடித்தானு
மடவிகடந்தானும் புடவியிடந்தானுங்
குரவைபிணைத்தானும் பரவையணைத்தானுங்
கோசலைபெற்றானும் வீசலையுற்றானு
முரனையறுத்தானுங் கரனையொறுத்தானு
முத்தியளித்தானு மத்திவிளித்தானும்
பரமபதத்தானுஞ் சரமவிதத்தானும்
பாயல்வடத்தானுங் கோயிலிடத்தானே.

(இ - ள்.) அரவில் நடித்தானும் - (காளியனென்னும்) நாகத்தின் மேல் நர்த்தநஞ்செய்தவனும், உரம் வில் ஒடித்தானும் - வலிமைபொருந்திய (சிவனது) வில்லை ஒடித்தவனும், அடவி கடந்தானும்-காட்டை நடந்து கடந்தவனும், புடவி இடந்தானும் - பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தவனும், குரவைபிணைத்தானும்-குரவைக்கூத்தாடினவனும், பரவைஅணைத்தானும்-கடலை அணைகட்டியவனும், கோசலை பெற்றானும்-கௌசல்யையாற் பெறப்பட்டவனும், வீசு அலை உற்றானும் - வீசுகின்ற திருப்பாற்கடலினலையிற் பொருந்தியவனும், முரனை அறுத்தானும்-முரனென்னும் அசுரனை அழித்தவனும், கரனை ஒறுத்தானும் - கரனென்னும் அரக்கனை அழித்தானும், முத்தி அளித்தானும்-(தன் அடியார்கட்கு) மோக்ஷமருளுகின்றவனும், அத்தி

விளித்தானும்-கஜேந்திராழ்வானால் (ஆதிமூலமேயென்று கூவி) அழைக்கப் பட்டவனும், பரமபதத்தானும் - பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனும், சரம விதத்தானும் - சரமோபாயத்தை [பிரபத்தியை]த் தன்னை யடையும் வழியாகவுடையவனும், பாயல் வடத்தானும் - ஆலிலையைச் சயனமாகக்கொண்டவனும்,—கோயில் இடத்தானே - திருவரங்கத்தை இடமாக வுடைய எம்பெருமானே யாவன்; (எ - று.)

அரவினடித்ததும், குரவைபிணைத்ததும், முரனையறுத்ததும்-கிருஷ்ணாவதாரத்தி லெனவும்; உரவிலொடித்ததும், அடவிகடந்ததும், பரவையணைத்ததும், கோசலைபெற்றதும், கரனையொறுத்ததும் - ராமாவதாரத்திலெனவும்; புடவியிடந்தது - வராகாவதாரத்திலெனவும்; வீசலையுற்றது - வியூகநிலையி லெனவும்; அத்தி விளித்தது - கஜேந்திரமோக்ஷத்திலெனவும்; பரமபதத்தா னென்றது-பரத்துவநிலையி லெனவும்; பாயல்வடத்தா னென்றது - பிரளய காலத்திலெனவும்; கோயிலிடத்தானென்றது - அர்ச்சாவதாரத்திலெனவும்; முத்தியளித்தலும், சரமவிதத்தானதலும் - எல்லாநிலையி லெனவும் அறிக. பரவை - பரந்திருப்பது; ஐ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. கோசலை - வடசொற்றிரிபு; (உத்தர)கோசலதேசத்தரசன்மகளென்று பொருள். அன்பால் நினைவார்க்கு விரைந்து முத்தி யருளுதலால், அளித்தானென இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். அத்தி - ஹஸ்தி; ஹஸ்தத்தையுடையது: ஹஸ்தம் - கை, துதிக்கை. வடமென்னும் மரத்தின்பெயர், அதன் இலைக்கு முதலாகுபெயர். இச்செய்யுளில் மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து எழு - மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு - புளிமாங்காய்ச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௩௦)

தானே தனக்கொத்ததாட்டாமரைக்குச்சரண்புகுந்தா
ளானே னினியுன்னருளறியே னெனதாருயிரே
தேனே யென்றீவினைக்கோர்மருந்தேபெருந்தேவர்க்கெல்லாங்
கோனே யரங்கத்தரவணைமேற்பள்ளிகொண்டவனே.

(இ - ள்.) எனது—, அரு உயிரே - அரிய உயிருக்கொப்பானவனே! தேனே - தேனுக்கொப்பானவனே! என் தீவினைக்கு - எனதுபாவத்தைப் போக்குவதற்கு, ஓர் மருந்தே - ஒருமருந்துபோல்பவனே! பெருந்தேவர்க்கு எல்லாம் - பெரியதேவர்களுக்கெல்லாம், கோனே - தலைவனே அரங்கத்து அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டவனே—! (யான்),-தானே தனக்கு ஒத்த - (வேறுஉவமையில்லாமையால்) தனக்குத் தானே நிகராகிய, தாள் தாமரைக்கு - (உனது) திருவடித் தாமரைகளுக்கு, சரண் புகுந்து - அடைக்கல மடைந்து, ஆள் ஆனேன் - அடிமையாயினேன்; இனி-இனிமேல், உன் அருள் - உனது திருவருள் இருந்து நடத்தும்படியை, அறியேன் - (இன்னதென்று) அறிகின்றிலேன்; (எ - று.)

உயிர்க்கும் உயிராயிருத்தலால் 'ஆருயிரே' என்றும், அழியாவின்பந்தருதலால் 'தேனே' என்றும், தீவினையை வேரோடறுத்தலால் 'தீவினைக்கோர்மருந்தே' என்றும், தேவாதிதேவனாதலால் 'பெருந்தேவர்க்கெல்லாங்

கோனே' என்றுங் கூறினர். "என்னையு மென்னுடைமையையு முன்சக்கரப் பொறி யொற்றிக்கொண்டு, நின்னருளே புரிந்திருந்தே னினியுன்திருக் குறிப்பே" என்றார் பெரியாரும். 'பெருந்தேவர்' என்றது, பிரமருத்திரேந் திராதியரை.

இது, நேர்முதலாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (௧௧)

[மேகவிடுதூது]

கொண்டல்கா ளும்மைக் குறித்தே தொழுகின்றே
னண்டர்கா ணாவரங்கத் தம்மானைக் கண்டு
மனத்துளவத் தைப்படுமென் மையலெல்லாஞ் சொல்லிப்
புனத்துளவத் தைக்கொணரீர் போய்.

(இ - ள்.) கொண்டல்காள் - (நீர் கொண்ட) காளமேகங்களே!—உம் மைக்குறித்தே—, தொழுகின்றேன் - வணங்குகின்றேன்; அண்டர் காணா- தேவர்களுங் காணுதற்கரிய, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தில், போய்—, அம் மானை - எம்பெருமானை, கண்டு—, மனத்துள்-மனத்தில், அவத்தைப்படும் - துன்பப்படுகின்ற, என் - எனது, மையல் எல்லாம் - வேட்கைமயக்கத்தை யெல்லாம், சொல்லி—, புனம் துளவத்தை - வனத்தில் வளர்கின்ற திருத் துழாய்மாலையை, கொணரீர் - வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்; (எ - று.)

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனுப், ஓர்உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக் கொய்து விளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ் வொருநிமித்தத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே, ஒவ்வொருநிமித்தத்தாற் பரிவாரங்கள்பிரியத் தனிப்பட்டவ னய் அப்புருஷன் அங்குவந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ங ணம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டு காந்தருவவிவாகக்கிரமத்தினுற் கூடி உடனேபிரிய, பின்பு மற்றுஞ் சில களவுப்புணர்ச்சிக்கு உரிய வகைகளால் அத்தலைமகளது கூட்டுற வைப் பெற்ற தலைமகன், பின்பு அவளை வெளிப்படையாகத் தான் மணஞ் செய்துகொள்ளுதலின் நிமித்தம் பொருள்தேடிவருதற்பொருட்டுக் கார்கால த்தில்மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச்செல்ல, அத்தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றமாட்டாது பலவாறு வருந்தும்போது, இன்னது செய்வதென்று அறியாது திகைத்து "வானமேநோக்கும் மையாக் கும்" என்றபடி அண்ணாந்து வானத்தைநோக்குமளவிலே, அங்குச் செல்லுகின்ற மேகங்கள் கட்புலனாக, அவற்றைப்பார்க்குமிடத்து அவை நிறம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானுக்கும் போலியாய் விளங்கக் கண்டு இவை நமக்கும் நமதுதலைவர்க்கும் இனியனவாமென்று கொண்டு அவற்றை நோக்கி 'எனது நிலைமைகளை எனது தலைவரான திருவரங்கநாதன் பக்கல் சொல்லி அதற்கு அவர் அருளிச்செய்கின்ற திருத்துழாய்மாலையை வாங்கி மீண்டுவந்து எனக்குத் தருமாறு நீங்கள் தூதாகவேண்டும்' என வேண்டு கின்றாள். "சூட்டோதிமஞ் சென்று சொல்லாதென்காதலைத் தும்பியிசைப்

பாட்டோதி மங்கையரும்பணியார் பண்டுகன் மழைக்காக் கோட்டோதிம் மெடுத்தார் சோலைமாமலைக்கோவலஞர், மாட்டோதிமஞ்சினங்காளுரைப் பிர்மறுவாசகமே” என்பர் அழகரந்தாதியிலும். “இயம்புகின்ற காலத்து எகி னம் கிள்ளை, பயம்பெறு மேகம் பூவை பாங்கி—நயந்தகுயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமரம் ஈரைந்துமே, தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை” என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தால் தூதுக்கு உரியவை இன்னவையெனக் காண்க. பிரி ந்ததலைவன் வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணுதே அவன்வரவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று ஆற்ருமைமிகுதி. நீங்கள் அவ்வாறு தூது சென்று தலைவரது திருத்துழாய்மாலையை வாங்கிவருமளவும் ஆறியிருப்பே னென்பது குறிப்பு. தன்னுலியன்றவளவும் வெளிப்புலப்படாது அடக்கின மை தோன்ற, ‘மனத்துளவத்தைப்படு மென்மையல்’ என்ருள்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடை யிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை ஞானநூலா கிய தோத்திரப்பிரபந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னுதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங்கூறும் வகையாற் பேரின் பத்தைக்காட்டிநாட்டுதல் என்பர். இங்ஙனம் வெளிப்படைப் பொருளால் அந்யாபதேசமாகக் கூறுகின்ற சிற்றின்பத்துறைச் செய்யுள்கட்கெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற்படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண் டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும் இங்குக்கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்பமன்று; எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலே யுண்டாகின்ற அபேக்ஷையையே கூறியது.லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேக்ஷிக்கின்ற பேரின்பக்காதலானது, வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டிய விடத்தில் அன்புசெலுத்தியதாதலால், சிற்றின்பக்காதல் போலன்றி, சகலபாப நிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாம். கண்ண பிரான் பக்கல்கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்திபெற்றனரென்று புராணங்கூறுதலுங் காண்க.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்த வளவிலே அவனது நிரந்தரானுபவத்தைப் பெற விரும்பிய ஐயங்காரர், தமது நிலைமையை அப்பெருமான் சந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனளிக் குந் திருத்துழாய் மாலையைத் தம்மிடம்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி குணஞ் செயல்களில் அவனேடொத்தவரான பாகவதர்களைப் பிரார்த்தித்தல், இத ற்கு உள்ளுறைபொருள். உரியகாலத்தில் எம்பெருமானது குணக்கடலிலே படிந்து அதில் நீர்மையை உட்கொண்டு ஸாரூப்யத்தால் அவன் திருமேனி யையொக்கும் வடிவுபெற்று உயிர்களை உய்வித்தற்காகப் பலவிடங்க ளிற் சஞ்சாரம்பண்ணி ஆங்காங்குக் கைம்மாறுகருதாதே கருணைமழை பொழிந்து நன்மைவிளைத்துப் பிறரைவாழ்வித்தலே பேருக ஒழுகி உலக மும் உறுதிப்பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இந்திரியமையாமைபெற்று விஷ்ணுபதத்தைச்சார்ந்து தென்திருவரங்கத்திற் சென்றுசேர்தற்குப் பிர

யாணப்பட்ட பாகவதர்களை, உரியகாலத்திற் கடலிலேபடிந்து அதன்நீரை உட்கொண்டு மின்னலோடுகூடியநீலநிறத்தால் திருமகளை மார்பிற்கொண்ட திருமாலின் திருமேனியை ஒத்து உயிர்களை உய்விக்குமாறு பலவிடங்களில்திரிந்து கைம்மாறுகருதாது மழைபொழிந்து பயன்விளைத்து உலகத்தைவாழ்வித்தலே பேறாகஒழுகி வான்சிறப்பிற்கூறியபடி உலகமும் உறுதிப்பொருள்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாய் இன்றியமையாததாகி, விஷ்ணுபதமெனப்படுகிற வானத்தைச் சார்ந்து திருவரங்கத்தைக்குறித்துச்சொல்லும் மேகங்களெனத்தகும்.

இவ்வாறே மற்றைஅகப்பொருட்கிளவித்துறைச் செய்யுள்கட்கும் ஏற்றபடி உள்ளுறை பொருள்களை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

அம்மான் - தலைவன். அவத்தை - அவஸ்தா, துளவம் - துளஸீ; வடசொற் சிதைவுகள். பின்னிரண்டி - திரிபணியாம்.

இது, முன்னர்க் கூறியது போன்ற நேரிசைவெண்பா. (கஉ)

போயவனியிற்சிலபுறச்சமயநாடும்
பேயறிவைவிட்டெழுபிறப்பையுமறுப்பீ
ராயனையனந்தனையனந்தசயனத்தெம்
மாயனையரங்கனைவணங்கிமருவீரே.

(இ - ள்.) ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்மனையில் வளர்ந்தவனும், அனந்தனை - அநந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், அனந்தசயனத்து - திருவனந்தாழ்வானாகிய திருவணையிற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, எம் மாயனை-எமதுமாயவனுமாகிய, அரங்கனை-ஸ்ரீரங்கநாதனை, வணங்கி மருவீர் - சேர்ந்து வணங்குங்கள்: (அங்ஙனம் வணங்குவீராயின்),— அவனியில் - உலகத்தில், போய்—, சில புறச்சமயம் - வேறு சிலமதங்களை, நாடும் - தேடித்திரிகின்ற, பேய் அறிவை - பேய்த்தன்மையான [கெட்ட] அறிவை, விட்டு—, எழு பிறப்பையும் - எழுவகைப்பிறவிகளையும், அறுப்பீர்-போக்குவீர்; (எ - று.)

இது, திருவரங்கநாதனைத் திருவடிதொழுதமாத்திரத்தில் சற்சமயம் இன்னதென்று உண்மையறியாது தடுமாறுகின்ற திரிபுணர்ச்சி யொழிந்து வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்புக்களும் அற்று முத்தி பெறுவீரென்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு கூறியது.

புறச்சமயம் - தேவதாந்தரங்களை உண்மைத்தெய்வமாகநம்பின வேதத்துக்குப் புறம்பாகிய சமயங்கள். எழுபிறப்பாவன—"மக்கள் விலங்கு பறவை யூர்வன, நீருட் டிரிவன பருப்பதம் பாதவ, மெனவிவை யெழுபிறப் பாகுமென்ப." ஆயன்-இடைச்சாதியில்வளர்ந்தவன். அநந்தன்-தேசம்காலம் பொருள் என்னும் மூவகையிலும் எல்லையில்லாதவன்; அதாவது-எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாப்பொருள்களிலும் இருப்பவனென்பது கருத்து. மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம். சற்சமயமாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயமன்றி மற்றைச்சமயங்களைப் பற்றிச் செல்லும் அறிவு உண்மையுணர்தற்கு இடமற்றதாதலின், அதனை 'பேயறிவு' என்றார்.

இது, முதல்மூன்றுங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாச் சீருமாகிய கலிவிருத்தம்.

மருவுதந்தையுங்குருவுமெந்தையுமருள்கெடுப்பதுமருள்கொடுப்பது
முருகுநெஞ்சமும்பெருகுதஞ்சமு முரியஞானமும்பெரியவானமுந்
திருவரங்கனிருவரங்கனார் செங்கண்மாயனாரெங்களாயனா
ரருண்முகுந்தனார்திருவைகுந்தனா ரமலநாதனார்கமலபாதமே.

(இ - ள்.) மருவு-விரும்பிவளர்க்கின்ற, தந்தையும்—, குருவும்-ஆசிரியனும், எந்தையும்-எமதுதெய்வமும், மருள் கெடுப்பதும்-அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குந்தன்மையுடையதும், அருள் கொடுப்பதும் - கருணையை அளிக்குந்தன்மையுடையதும், உருகு நெஞ்சமும் - (அன்பினாற்) கரைந்து உருகுகின்ற மனமும், பெருகு தஞ்சமும் - சிறந்ததாகிய பற்றுக்கோடும், உரிய ஞானமும் - (பேரின்பமடைதற்கு) உரிய தத்துவஞானமும், பெரிய வானமும் - சிறந்த பரமபதமும், (எல்லாம்),—இருவர் அங்கனார் - பிரமருத்திரர்களைத் தமது அங்கத்தி லுடையவரும், செங் கண் மாயனார் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய மாயவரும், எங்கள் ஆயனார் - எங்களது ஆயனாரும், அருள் முகுந்தனார் - அருளையுடைய முகுந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், திரு வைகுந்தனார் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதரும், அமலம் நாதனார் - குற்றமற்ற தலைவருமாகிய, திரு அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, கமலம் பாதமே - தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளே; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகளே தமக்கு எல்லாவகைச்சுற்றமுமாமென்று தமதுகருத்தை வெளியிட்டனர்; "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய்தந்தையு மவரேயினியாவாரே" என்றார் நம்மாழ்வாரும். மருவுதந்தை - கர்மங்கட்குத் தக்கபடி எடுக்கும் பிறவிகள் தோறும் உடம்பெடுத்தற்குக் காரணமான பிதா. எந்தை - பரமபிதா. குரு - அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குபவன்; 'கு' - இருள். தஞ்சம் - கதியற்றவரால் சரணமாக அடையப்படுபொருள். ஆர்விகுதி, சிறப்புப்பொருளது. கேசவனென்னுந் திருநாமத்தின் பொருள்பற்றி, 'இருவரங்கனார்' என்றார்: "பிறைதங்குசடையானை வலத்தே வைத்துப் பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்றது காண்க.

இது,முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும்,இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமான எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கச)

பாதியா யழுகியகால் கையரேனும்
பழிதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தா ரேனு
மாதியா யரவணையா யென்ப ராகி
லவரன்றே யாம்வணங்கு மடிக ளாவார்
சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோ ரேனுஞ்
சதுர்மறையால் வேள்வியாற் றக்கோ ரேனும்
போதினான் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர்தாமே,

(இ - ள்.) பாதியாய் - பாதியளவினதாய்க் குறைந்து, அழுகிய - அழுகிப்போன, கால் கையர் எனும் - கால்களையுங் கைகளையும் உடையவரேயாயினும், பழி தொழிலும் - பழிக்கப்படுகின்ற செய்கைகளையும், இழி குலமும் - இழிந்த குலத்தையும், படைத்தார் எனும் - உடையவர்களேயாயினும்,—ஆதியாய்-(எல்லாப்பொருளுக்கும்) முதன்மையானவனே! அரவணையாய் - சேஷசயனமுடையவனே! என்பர் ஆகில் - என்று (ஒருகால்சொலித்) துதிப்பராயின், அவர் அன்றோ - அவர்களன்றே, யாம் வணங்கும் - யாமெல்லாம் வணங்குந்தன்மையையுடைய, அடிகள் ஆவார் - பெரியோராவார்; சாதியால் - குலத்தாலும், ஒழுக்கத்தால் - (அக்குலத்துக்கு உரிய) நல்லொழுக்கங்களாலும், மிக்கோர் எனும் - உயர்ந்தவரேயாயினும், சதுர்மறையால் - நான்குவேதங்களாலும், வேள்வியால் - யாகங்களாலும், தக்கோர் எனும் - சிறந்தவரேயாயினும்,—போதில் நான்முகன் - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன், பணிய - வணங்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் - கண்வளர்ந்தருளுபவனது, பொன் அரங்கம் - திருவரங்கத்தை, போற்றுதார் - வணங்கித் துதியாதவர்கள், புலையர்தாமே - (கர்ம) சண்டாளரேயாவார்; (எ - று.)

எம்பெருமான்பக்கல் தொண்டுபூண்டொழுகுவதே மேன்மைக்குக் காரணம்; உயர்குலப்பிறப்பன்று: அவ்வாறு தொண்டு பூண்டொழுகாமல் நிற்பதே தாழ்சிக்குக் காரணம்; இழிகுலப்பிறப்பன்று. ஆகையால், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளை [பிறவியையும் ஒழுக்கத்தையும்] சிறிதும் பாராட்டவேண்டா என்பதாம். "பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள், இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க, வழிபடவருளினய்போல் மதிள்திருவரங்கத்தானே,'' "அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர்நான்கு மோதித், தமர்களிற்றலைவராய சாதியந்தணர்களேனும், நுமர்களைப்பழிப்பராகில் நொடிப்பதோரளவி லாங்கே, யவர்கள்தாம் புலையர்போலு மரங்கமாநகருளானே'' என்பவை தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாசுரம். "இதுதனக்கு [பாகவதாபசாரத்துக்கு] அதிகாரிநியமமில்லை; தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்' என்கையாலே. இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைக்கிறுப்போலே அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்; இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை. இந்த அர்த்தம் நைபூக வ்ருத்தாந்தத்திலும் உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் பரக்கக்காணலாம். பிராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது - வேதாத்யயநமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேது வென்று; அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்; ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும், தஸம்பந்தம்'' என்ற

ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. அடிகளென்பது, அடியெ ன்னும் அடியாப்பிறந்து உயர்வுப்பொருளுணர்த்தி நின்றதோர் சொல். ஆதி யிற் பிரமனது திருவாராதனையிலிருந்ததனால், 'நான்முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்' என்றார்; "அரங்கமென்பர் நான்முகத்தயன் பணிந்த கோ யிலே" என்பர் திருமழிசைப்பிரானும்.

இது, முதல் இரண்டு ஐந்து ஆறுஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மூன்று நான் கு ஏழு எட்டாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கரு)

புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம்பொன்னிபொன்கொழிக்கு
மலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரானமதன்னையொடுந்
தொலையாதகானங்கடந்தவந்நாட்டடந்தோறும்புல்லாய்ச்
சிலையாய்க்கிடந்திலமேநெஞ்சமேகழறீண்டுகைக்கே.

(இ - ள்) நெஞ்சமே - மனமே!—புலை ஆம் - இழிகுணமுடையதா கிய, பிறவி-இப்பிறப்பில், பிறந்து - தோன்றி, என் செய்தோம்-யாது பய னடைந்தோம்? பொன்னி - காவேரிநதி, பொன் கொழிக்கும் - பொன்னை அலைத்துத் தள்ளுகின்ற, அலை-அலைகள், ஆர் - வந்துபரளுகின்ற, திருஅரங் கத்து - ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியுள்ள, எம் பிரான் - நம்பெருமாள், (ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில்), நமது அன்னையொடும் - நமது தாயாகிய சீதா பிராட்டியுடனே, தொலையாத - கடப்பதற்கரிய, கானம் - காட்டை, கடந்த அ நாள் - கடந்து கடந்த அப்பொழுது, தடம்தோறும் - அக்காட்டுவழி களிலெல்லாம், கழல் தீண்டுகைக்கு - (அவரது) திருவடிகள் மேற்படும் படி, புல் ஆய் - புல்லாகியும், சிலை ஆய் - கல்லாகியும், கிடந்திலமே - கிட வாமற்போனோமே! (எ - று.)

என்றது, அப்பிரானது திருவடி தீண்டும் எப்பொருளாகவாவது நான் பிறந்திருந்தால் அத்திருவடிகளின் பரிசத்தால் பலபிறப்பெடுத்துத் தாபத் திரயத்தால் அலையாதபடி அப்பொழுதே முத்திப்பேறுவாய்த்திருக்குமென் பது குறிப்பு. கழல் தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவிநேராதென்ற துணிபுபற்றி, இவ்வாறு கூறுகின்றார். "செம்பவள வாயான் றிருவேங்கட மென்னு, மெம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனு மாவேனே" என்றார் குலசேகரரும். நமது அன்னை - லோகமாதாவாகிய சீதாபிராட்டி.

இது நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (கசு)

தீண்டாவழும்புஞ்செந்நீருஞ்சீயுநரம்புஞ்செறிதசையும்
வேண்டாநாற்றமிகுமுடலைவிணைகமந்துமெலிவேனை
நீண்டாய்துண்டாவிளக்கொளியாய்நின்றாயொன்றுமுபடியாரை
யாண்டாய்காண்டாவனமெரித்தவரங்காவடியேற்கிரங்காயே.

(இ - ள்.) தீண்டா - தொடப்படாத [அருவருப்பைத் தருவதாய் அசு த்தமான], வழும்பும் - நிணமும், செந்நீரும் - இரத்தமும், சீயும்—, நரம் பும்—, செறி தசையும் - (இடையிடையே) நெருங்கிய சதையும், வேண்டா நாற்றம் - விரும்பப்படாத துர்க்கந்தமும், மிகும் - மிகுந்திருக்கின்ற உட,

லை - இக்கடைப்பட்ட உடலை, வீணே - பயனில்லாமல், சுமந்து - தரித்து, மெலிவேனோ - வருந்துவேனோ? நீண்டாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) உயர்ந்து வளர்ந்தவனே! தூண்டா விளக்கு ஒளியாய் - தூண்டுதல் வேண்டாமல் தானேயெரிகின்ற தீபத்தினது ஒளிபோன்றவனே! ஒன்றாய் நின்றாய் - ஒப்பற்ற தொரு பரம்பொருளாய் [அத்வீதியமாய்] நின்றவனே! அடியாரை - தொண்டர்களை, ஆண்டாய் - அடிமைகொண்டவனே! காண்டாவனம் எரித்த - காண்டாவனத்தை எரிக்கச்செய்த, அரங்கா—!—அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, இரங்காய் - திருவுள்ள மிரங்கியருளவேண்டும்.

மிகவும் இழிவாகிய பிறவியை ஒழித்து முத்தியளிக்கவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. முன்னிரண்டடி, உடலின் அருவருத்தற்குஉரிய, தாழ்வை விளக்கும். இங்குக்கூறப்பட்ட வழும்புமுதலியவற்றா லாகியதே உடம்பாதலால், இவற்றுள் ஒன்றாயினும் சுத்தமுடைய பொருள் உண்டோ? என்பது கருத்து. ("குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று, ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதையாள்", "என்பினை நரம்பிற்பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சிமெத்திப், புன்புலந்தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பதுவாயிலாக்கி யூன்பயில்குரம்பைசெய்தான், மன்பெருந்தச்சனல்லன் மயங்கிர்மருளவென்றான்" என்பன, உடலின் இழிவைவிளக்குவன.)

நாற்றமென்பது இருவகைக்கும் பொதுவாதலால், தீநாற்றத்தை வேண்டாநாற்றமென்றார். 'தூண்டாவிளக்கொளியாய்' என்றது-நித்தியமாய் ஸ்வயம்பிரகாசமான ஞானத்தைக் குணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் உடையவனே யென்றபடி, "நந்தா விளக்கே யளத்தற்கரியாய்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடச் செய்தே, அக்கினிபகவான் மிகப்பசித்துவந்து இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடியா யிருந்திற காண்டவவன மென்னும் பூந்தோப்பை எனக்குவிருந்திடவேண்டுமென்று வேண்ட, கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் அங்கேபுக் கொதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர்முதலியவர்களை அழித்தருளவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் நீஅதனைப்புசியென்று இசைந்து அளித்தனராதலால், 'காண்டாவனமெரித்த வரங்கா' என்றார்; காண்டா வனமென்பதொர் காடமரர்க் கரையன்னது கண்டவனிற்க முனே, மூண்டாரழலுண்ண முனிந்ததுவும்" என்றார் திருமங்கையாரும். காண்டாவென்று நீட்டலாய் வகரங் கடைக்குறைதலாய்க் கிடக்கிறது.

இது, மூன்றும் ஆறுங் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கஎ)

[தூ வம்.]

காயிலைதின் றுங்கானி லுறைந்துங்கதிதேடித்
தீயிடைநின் றும்பூவலம்வந் துந்திரிவீர்கா
டாயினுமன்பன் பூமகணன்பன் றடநாகப்
பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம்பணிவீரே.

(இ - ள்.) காய் இலை தின்றும் - பலங்களையும் சாகங்களையும் பக்ஷித்தும், கானில் உறைந்தும் - வனத்தில் வாசஞ்செய்தும், தீ யிடை நின்றும் - பஞ்சாக்கிநிமத்தியிற் பொருந்தியும், பூ வலம் வந்தும் - பூமிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், கதி தேடி - நற்கதியடைய விரும்பி, திரிவீர்காள் - தவஞ்செய்து திரிபவர்களே?—(இனி அவ்வாறு வருந்தித் தவஞ்செய்யவேண்டா); தாயினும் அன்பன் - (உயிர்களிடத்துப்) பெற்றதாயினும் அன்புடையவனும், பூமகள் நண்பன் - திருமகளுக்கும் நிலமகளுக்குங் கணவனும், தட நாகம் பாயன் - பெரிய சர்ப்பசயனத்தை யுடையவனுமாகிய, முகுந்தன் - எம்பெருமானது, கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலை, பணிவீர் - வணங்குங்கள்; (எ - று.)

பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான சரீரசம்பந்தாதிகளை அறுத்துக்கழித்து எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி, "தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையு, மென்னு மிவையே நுகர்ந் துடலந் தாம் வருந்தித், துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன், மன்னு மழனுகர்ந்தும் வண்டடத்தி னுட்கிடந்து, மின்னதோர் தன்மையராய்" என்கிறபடியே மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொட்டு நீர்பருகியும், காற்றுநுகர்ந்தும், காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களான் உண்டிசுருக்கலும், கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கிமத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசியேறநிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால்வருந் துன்பங்களைப்பொறுத்து, இவ்வாறு சரீரத்தையொறுத்து வருந்தவேண்டா; அடியார்கள்பக்கல் மிக்க அருளுடையவனாகிய எம்பெருமான் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாரோடு வந்து திருவனந்தாழ்வானிற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற திருவரங்கத்தைச் சென்று சேரவே, சகலவிரோதிகளும் போய் அவனைப்பெறலாம்: சடக்கென அத்தேசத்தைச்சென்று சேருங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்; "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கா னுகர்ந்து நெடுங்கால மைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்து மென்பீர், * * * தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்றார் திருமங்கையாரும். பஞ்சாக்கினிகளாவன - தவஞ்செய்வோனைச்சுற்றி நாற்றிசையிலும் மூட்டப்பெற்ற அக்கினிகள் நான்கும், சூரியனாகிய அக்கினியொன்றும். பூமகள்-இரட்டுறமொழிதல்.

இது, முதலும் மூன்றும் கூவிளச்சீர்களும், இரண்டும் நான்குந் தேமாச்சீர்களும், ஐந்து புளிமாங்காய்ச்சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (௧௭)

வீரராங்காகியவைவரைமாற்றிவிடவரவின்
போரராங்காகநடித்தபொற்றாள்பற்றிப்பொன்னிநன்னீர்ச்
சீரரங்காநின்றெறும்பனென்றேசிந்தைசெய்யிலது
கூரரங்காணெஞ்சமேவஞ்சமாயக்கொடுவினைக்கே.

(இ - ள்.) வீரர் ஆகிய - வலிமையுள்ளவரான, ஐவரை-ஐம்பொறிகளை, மாற்றி - (தத்தமக்குரிய புலன்களின்மேற் செல்லாதபடி) அடக்கி,—போர்-

போர்செய்யுந்தன்மையையுடைய, விடம்அரவு - விஷத்தையுடைய (காளிய னென்னும்) நாகத்தை, இன் அரங்குஆக-இனியநடனசாலையாகக் கொண்டு, நடித்த-(அதன்படத்தின்மேலேறிக்) கூத்தாடியருளிய, பொன்தாள்-(நம்பெருமாளது) அழகியதிருவடிகளை,பற்றி-(சரணமாக) அடைந்து,—'பொன்னி நல் நீர் - காவேரிநதியினது நல்ல நீரால் சூழப்பட்ட, சீர் அரங்கா - ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—நின் தொழும்பன்-(யான்) உனது அடியேன்,' என்று—, சிந்தை செய்யில் - மனத்தில் நினைத்தால், அதுவே - அந்நினைப்புத்தானே,—நெஞ்சமே - மனமே! வஞ்சம் மாயம் கொடு வினைக்கு-மிக்கவஞ்சனையையுடைய கொடிய இருவினைகளை அறுப்பதற்கு, கூர் அரம் - கூரிய வாளாகும்; காண் - (இதனை நீ) அறிவாயாக; (எ - று.)

ஐம்பொறிகளை யடக்கி எம்பெருமானது திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றித் தாஸோஹம் பாவனை செய்தால், எல்லாத்தீவினைகளும் தீர்ந்து முத்திபெறலா மென்பதாம். சித் அசித் ஈசுவரன் என்ற தத்வம் மூன்றில் சித் எனப்படுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு ஈச்வரனெனப்படுகிற பரமாத்மா நியாமகனும் தாரகனுமாய்த் தலைவனாதலும், அப்பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா நியாம்யமும் தார்யமுமாய் அடிமையாதலும் முதலிய மிக்கவேறுபாடுகளைச் சாஸ்திரஞானத்தினால் பகுத்தறிந்து, தன்னை எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று எண்ணி அந்தச் சருவேசுவரனுக்கு ஆட்பட்டவனுக்கே அப்பெருமான் அருள்புரிவனென்பது கருத்து. சர்வேச்வரனது திருவடிகளை வணங்காமல் தானே சருவேசுவரனென்று சொன்ன இரணியனை அப்பெருமான் நிக்ரகித்ததும், சர்வேச்வரனுக்கு அடிமையென்று தன்னையெண்ணிய இரணியபுத்திரனான பிரகலாதனை அப்பெருமான் அநுக்கிரகித்ததும் பிரசித்தம். பஞ்சேந்திரியங்கள் வெல்லுதற்கரியன வென்பார் 'வீரராகிய ஐவர்' என்றார். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களை ஐவரென உயர்திணையாகக்கூறியது, செறலினால் வந்த திணைவழுவமைதி. அங்கு - அசை. காவிரிநீருக்கு நன்மையாவது - தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரையும் அவர்வினையனைத்தையும் போக்கி ஸ்ரீவிரஜாநதியில் மூழ்குமாறு செய்விக்கும் ஆற்றலுடைமை. ஏ - தேற்றம். அரம் - வாள்விசேஷம். வஞ்ச மாயம் - ஒருபொருட்பன்மொழி.

எம்பெருமானைச் சரணமடைதலை அரமென்றதற்கேற்பக் கொடுவினைகளைச் செடியென்றமையால், ஏகதேசவுருவகவணி. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இது, நேரசைமுதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (கஉ)

கேசவனை யேசெவிகள் கேட்க திருவரங்கத்
தீசனையே சென்னி யிறைஞ்சிடுக—நேசமுடன்
கண்ணனையே காண்கவிரு கண்ணிணைகொள் காயாம்பூ
வண்ணனையே வாழ்த்துகவென் வாய்.

(இ - ள்.) என் - எனது, செவிகள்-காதுகள், கேசவனையே—, கேட்க - கேட்பனவாக; சென்னி - முடி, திருவரங்கத்து ஈசனையே - ஸ்ரீரங்கநாத

னையே, இறைஞ்சிடுக - வணங்குவதாக; இரு கண் - இரண்டு கண்களும், நேசமுடன் - பக்தியுடனே, கண்ணனையே—, காண்க - காண்பனவாக; வாய்—, இணர் கொள் - கொத்தாக மலர்ந்த, காயாம்பூ வண்ணனையே - காயாமலர்போலுந் திருநிறமுடையவனையே, வாழ்த்துக - வாழ்த்துவதாக.

ஆத்மாக்களெல்லாம் இறகொடிந்தபட்சிபோல மூலப்பிரகிருதியிலே கிடந்து நோவுபடாநிற்கையில், அதனைக்கண்டு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திற் கழிபேரிரக்கங்கொண்டு அவ்வுயிர்கள் தன்னையடைந்து உய்ய வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கை கால் முதலிய உறுப்புக்களை யமைத்துச் சேதநர்களைப்படைத்தனனாதலின் அவ்வாறு தோன்றியதன் பயனை இனியாவது பெறுவோமென்று 'கேசவனையே செவிகள்கேட்க' என்பது முதலியனவாக வேண்டிக்கொள்ளுகின்றன ரென்க. அருமையான மனிதப் பிறப்பை யெடுத்ததற்குப் பயன் பரதேவதையான எம்பெருமானை மனத்தினால் நினைத்தலும், வாக்கினால் துதித்தலும், கைகளாற் பூசித்தலும், கால்களாற் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தலும். தலையினால் வணங்குதலும், கண்களால் தரிசித்தலும், செவிகளால் அவன்புகழ்கேட்டலும், மூக்கினால் அவனது திருமாலியமான பதரபுஷ்பாதிகளின் திவ்வியகந்தத்தை மோந்துநுகர்தலுமே உரியனவென்க. "அம்பரமு மட்புலனு முண்டுமிழ்ந்த மாயோனுருவ மல்லாற், கட்புலனும் வேற்றுருவங் காணற்க - புட்புறத்து. மூர்த்திபுகழே மூகப்பதல்லான் மற்றொருவா, கீர்த்தி செவிமடுத்துக் கேளற்க - நீத்தரங்கப், பூவெடுத்த வெணகோட்டுப் புண்ணியனை யல்லா தென், றூவெடுத்து வேறு நவிலற்க - கோவெடுத்த, கங்கை யுலவுங் கழலினாற் கல்லாதென், செங்கை தலைமிசை போய்ச் சேரற்க-பங்கயத்தா, டாக்குந் திருத்துழாய்த் தாமமண மல்லாதென், மூக்கும் பிறிதுமண மோவற்க - மாக்கடல்போ, லஞ்சனவண்ண னடிக்கமல மல்லாதென், னெஞ்சமு மொன்றை நினையற்க" என்னுமபடியான மனத்துணிவுடையராதலின், இவ்வாறு கூறினார். "வாழ்த்துக வாய் காண்கக‌ண் கேட்கசெவி மகுடந், தாழ்த்து வணங்குமின்கள் தண்மலராற் - சூழ்த்த, துழாய் மன்னுநீணமுடி என்றொல்லைமால் தன்னை, வழாவணகைகூப்பி மதித்து," "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம், தாயவனையல்லது தான்றொழ - பேய்முலைநஞ், சூணாகவுண்டானுருவொடு பேரல்லாற், காணாகண் கேளாசெவி," "புள்ளூருமபொன் மலையைக் காணாதார் கணணென்றுங கண்ணல்ல கண்டாமே", "கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியலலான் மற்றுங கேட்பரோ" என்பது முதலிய பெரியார்பாசுரங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

கேசவன்-பிரமனையும் உருத்திரனையுந் தனது அங்கத்திற் கொண்டவனென்றும், அழகிய மயிர்முடியை யுடையவனென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் பொருள்படும். காயா - ஓர்மரம். காயாம்பூ - மரப்பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. வண்ணம் - வர்ணம்.

"பேசவரிற் றென்னரங்கன் பேரெல்லாம் பேசுகவாய், கேசவனைக் காண்கவிழி கேட்கசெவி - யீசனை, நூணடியூர்தோறு முழன்றிரவாமற் றவிர்த்தான், கண்டியூர் கூப்புக கைகை" என்பதனோடு இதனை ஒப்பிடுக.

இது, இருவிகற்பத்தால் வந்து நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த நேரிசை வெண்பா. (௨௦)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி கடலைநோக்கி இரங்கிக்கூறுதல்.]

வாயினிரங்கினையாரமெறிந்தனைவால்வளைசிந்தினைதண்
பாயலையுந்தினைமாலையடைந்தனைபாரிலுறங்கிலையாற்
கோயிலரங்கனைமாகனகந்திகழ்கோகனகம்பொலியு
மாயிழைநண்பனைநீயும்விரும்பினையாகுநெடுங்கடலே.

(இ - ள்.) நெடுங் கடலே - பெரிய சமுத்திரமே!—(நீ என்போலவே) வாயின் இரங்கினை - வாயினால் இரங்குகின்றாய்; ஆரம் எறிந்தனை - ஹாரத்தை எறிகின்றாய்; வால் வளை சிந்தினை - வெள்ளிய வளைகளைச் சிந்துகின்றாய்; தண் பாயலை உந்தினை—; மாலை அடைந்தனை—; பாரில் - பூமியில், உறங்கிலை - உறங்குகின்றாயில்லை; ஆல் - ஆகையால், நீயும்—, மா - பெருமைபொருந்திய, கனகம் - பொன்மயமாகி, திகழ் - விளங்குகின்ற, கோகனகம் - செந்தாமரைமலரில், பொலியும் - வீற்றிருக்கின்ற, ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களை யுடைய திருமகளது, நண்பனை - கணவனாகிய, கோயில் அரங்கனை—, விரும்பினை ஆகும் - விரும்பினாயாகவேண்டும்; (எ - று.)

"போக்கெல்லாம்பாலை புணர்தல்நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேரூடலணி மருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை இரங்கல்நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்பாற்றுறை" என்றபடி இரங்கல் நெய்தல்நிலத்துக்கு உரியதாதலாலும், அந்நெய்தல்நிலந்தான் கடலும கடல்சார்ந்தஇடமு மாதலாலும், அந்நிலத்திலே தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துகின்ற தலைமகள் தலைமகனைப் பிரிந்த தன்னிடத்துக் காணப்பட்ட வாயினிரங்குதல் வால் வளைசிந்துதல் முதலிய செயல்கள் கடலினிடத்தும் காணப்பட்டதனால், அருகிலுள்ள கடலை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக்கூறுகின்றன ளென்க. இத்துறை, "தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவி" எனப்படும்; அதாவது - தமக்குநேர்ந்த துன்பத்தைத் தம்ஆற்றாமையாற் பிறிதொன்றன்மே லிட்டுச் சொல்லுஞ் சொல். இங்ஙனஞ்சொல்லுதலின் பயன் - களவுப்புணர்ச்சியொழுக்கத்திலே நின்று சிறைப்புறத்தானாகிய தலைமகன் கேட்பின் விரைவில் வெளிப்படையாகவந்து இத்தலைமகளை மணம்புரிந்துகொள்வன்; தோழிகேட்பின் தலைவனுக்குச்சொல்லி, விரைவில் மணம்புரிந்துகொள்ளச் செய்வள்; யாரும் கேளாராயின் தலைவி தானேசொல்லி ஆற்றினளாம்.

கடலுக்கு — வாயினிரங்குதல் - பேரொலிசெய்தலும், ஆரமெறிதல் - இரத்தினாகரமாதலால் முத்துக்களை வீசுதலும், வால்வளை சிந்துதல் - வெள்ளிய சங்குகளைச் சிந்துதலும், தண்பாயலையுந்துதல் - குளிர்ந்துபாய்கின்ற அலைகளைத் தள்ளுதலும், மாலையடைதல் - பெருமைபெறுதலுங் கருநிறமுடைமையும் ஒழுங்காயிருத்தலும், உறக்கமின்மை - அல்லும் பகலும் அநவரதமும் ஓயாது அலைத்துக்கொண்டிருத்தலும் என்றும்; தலைமகளுக்கு—வாயினிரங்குதல் - வாயினா லிரங்கிப் புலம்புவதும், ஆரமெறிதல் - முத்துமுதலியவற்றாலாகிய மாலைகளைக் கழற்றி யெறிவதும், வால்

வளை சிந்துதல் - கையிலணிந்த வெள்ளிய சங்குவளையல்களை உடம்புமெலிதலாற் சிந்திவிடுதலும், தன்பாயலை யுந்துதல் - மெத்தென்ற பாயைத் தள்ளிவிடுதலும், மாலையடைதல் - வேட்கைமிகுதியால் மயக்கமடைதலும், உறக்கமின்மை - வேதனைமிகுதியால் இரவுமுழுவதும் நித்திரைபெறாமையும் என்றும் பொருள்கொள்க. சிலேடையை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த நிந்தாஸ்துதிப் பேற்றவணி. "காமுற்றகையறவோடெல்லேயிராப்பகல், நீமுற்றக்கண்டுயிலாய் நெஞ்சுருகியேங்குதியால், தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் றாள்நயந்த, யாமுற்றதுற்றாயோ வாழிகனைகடலே" என்றார் நம்மாழ்வாரும். இது, பிரிவுகாலத்திற் கடலைநோக்கிப் பெண்பால் இரங்கியது; இங்ஙனமே ஆண்பால் இரங்குதலை, ("போவாய் வருவாய் புரண்டுவிழுந்திரங்கி, நாவாய்குழற நடுங்குறுவாய்-தீவாய், அரவகற்றுமென்போல வார்கலியேநீயும், இரவகற்றிவந்தாய்கொலின்று" என்ற புகழேந்திப்புலவர்வாக்கிற் காண்க.)

கோகனகம் - கோகநத மென்பதன் திரிபு; இதற்கு - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடத்து ஒலிக்கப்பெறுவ தென்றும், கோகமென்னும் நதியினிடத்தே முதலில் தோன்றிய தென்றும் பொருள். ஆயிழை - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இழை - நவரத்தினங்களும் இழைத்துச் செய்யப்படுவது. நீயுமென்ற எச்சவும்மையால், என்போலவென்பது பெறப்பட்டது. விருமபினையாகு மென்றது - விரும்பினைபோலு மென்றபடி.

இது, முதலைந்துங் கூவிளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீர் கூவிளங்காய்ச்சீருமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௨௧)

[பிரிவாற்றதுவருந்திய தலைமகள் இரங்கல்.]

கடல்வழிவிடநிசிசரர்பொடிபடவிருகண்சீறி
வடகயிலையினெழுவிடைதழுவியதுமறந்தாரோ
வடலரவமளியிலறிதுயிலமருமரங்கேச
ரிடர்கெடவருகிலர்முருகலர்துளவுமிரங்காரே.

(இ - ள்.) அடல் அர அமளியில் - வலிமைபொருந்திய சேஷசயனத்தில், அறி துயில் அமரும் - யோகநித்திரைகொண்டருளுகின்ற, அரங்கேசர்—, இடர் கெட-(எனது)விரகவேதனை தீரும்படி, வருகிலர்-வந்தணைந்தாரில்லை; (அங்ஙனம் அடையாமையேயன்றி), முருகு அலர் துளவும் - வாசனை வீசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையையும், இரஙகார் - இரங்கித்தந்தாருமில்லை; (ஆகையால், முன்பு ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் சீதைக்காக, கடல்—, வழி விட - (அஞ்சி) வழியை விடவும், நிசிசரர் - (இராவணன் முதலிய) அரக்கர்கள், பொடிபட - பொடியாகவும், இரு கண் சீறி - (தனது) இரண்டு கண்களுஞ் (சிவக்கும்படி) சீற்றங்கொண்டு,—(ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைக்காக), வடகயிலையின் - வடக்கின்கணுள்ள கைலாசமலைபோன்ற, எழு விடை - எழுரிஷபங்களையும், தழுவியது - தழுவிநெறித்ததை, மறந்தாரோ - மறந்துவிட்டாரோ? (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய வகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடின்ற தலைவன் அலருப்பழியெழுந்ததென்று தோழியால் விலக்கப்பட்ட

பின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப்பிரிந்துறைத லுண்டு; அது, ஒருவழித்தணத்த லெனப்படும். அன்றி, களவுப்புணர்ச்சி பெற்ற தலைமகன் தோழியால் வரைவுமுடுக்கப்பட்டுத் தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுதற்கு வேண்டியபொருள் தேடுதற்பொருட்டும்பிரிவன்; அது, வரைபொருட்பிரிதலெனப்படும். அங்ஙனம் தலைமகன்பிரிந்த சமயங்களில், அப்பிரிவை யாற்றாத தலைவி, நெஞ்சொடுகூறலாகத் தன்னிலைதான் இரங்குதலும், மனமொத்த தன்உயிர்த்தோழியோடு இரங்குதலுஞ் செய்வள். இங்ஙனம் இச்செய்யுட்குத் துறைப்போக்கு உணர்க. தலைவனைப்பிரிந்து தவிக்கின்ற நிலையிலே தலைவனது தாரும்பெறாது வருந்தி இரங்கி இங்ஙனங் கூறினளென்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை; பயன் - ஆற்றாமைநீங்குதல். பிரிந்த நிலையிலே தலைவனதுமாலைகிடைக்கப் பெற்றால் அதுகொண்டேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்குங் கருத்தினளாதலின், அதனைக் கொடுத்தனுப்பாமை பற்றியுங் குறைகூறினள். தலைவனோடு சம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினும் இதற்குப் பரிகாரமாமென்பது, இதனாற்போந்த பொருள். அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் தான்கொண்ட நோய் தணித்தற்கு ஏற்ற பசுமருந்தாகிய சஞ்சீவிமூலிகை என்றவாறு.

எனது தலைவர் என்னை மறவாராயின், சநகர்மகளுக்கும் ஆயர்மகளுக்கும் இரங்கியதுபோலவே என்பக்கலிலும் இரங்கியருளுவரென்க. முன்பு சீதாபிராட்டியினிடத்து ஆராதஅன்பினால் அவள்பிரிவை ஆற்றமாட்டாது அவளைக்கூடுதற்பொருட்டுத் தன்னிலுந் தாழ்ந்தவனாகிய ஒருவனைத் தலையால்வணங்கிக் கடலையடைத்தலாகிய செயற்கருஞ் செயலைச் செய்தவரும், நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளும் விருப்பினால் ஓர்இடையனது அடங்காத எழுஎருதுகளை வலியடக்கித் தழுவினவருமாகிய தலைவர் என்திறத்து இவ்வாறுஉபேட்சித்திருப்பது அவரதுநடுவுநிலைக்குப் பெரியதோரிழுக்கா மென்பது, குறிப்பு. 'கடல்வழிவிட' என்றது- கடலில் மலைகளைக்கொண்டு சேதுபந்தஞ்செய்த அருமையையும், அதற்குக் கடல் இடங்கொடுக்கும்படி அதனைச்சினந்த பெருமையையுங் குறித்தற்கு. இருகண்சீறி-இருகாற்சீற்றங்கொண்'எனவுமாம். 'அடலரவமளியி லறிதுயிலமரு மரங்கேசர்' என்றது - "பாம்பணையார்க்குந் தம்பாம்புபோல், நாவுமிரண்டுளவாய்த்து நாணிலியேனுக்கே" என்றதன் கருத்தை உட்கொண்டது. முருகலர்தல் - தேனொழுகுதலுமாம். துளவு - அதனாலாகிய மாலைக்குக் கருவியாகுபெயர். கயிலை, விடை - வடமொழிச்சிதைவுகள். கயிலை - வெண்மை பெருமை வலிமைகளால் விடைக்கு உவமை. ஓகாரம் - இரக்கம்.

இது, முதல்நான்குங் கருவிளச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாங்காய்ச்சீருமாகிய கலிநிலைவண்ணத்துறை. 'தனதன தனதன தனதன தனதன தந்தான' என்பது, இதன்வாய்ப்பாடு. (உஉ)

இரங்கத் தனித்தனியே யெயதுன்ற துனபத
தரங்கத்தையே தாற் றடுப்பீ—ரரங்கர்க்குக்
கஞ்சந் திருப்பாதங் கார்மேனி யென்றவர்பா
னெஞ்சந் திருப்பாத நீர்.

(இ - ள்.) அரங்கர்க்கு—, திரு பாதம் - திருவடிகள், கஞ்சம் - தாமரை மலர்போலும்; மேனி - திருமேனி, கார் - காளமேகம்போலும்; என்று—, அவர்பால் - அவ்வெம்பெருமான் பக்கல், நெஞ்சம் - மனத்தை, திருப்பாத - (தீநெறிக்கட் செல்லவொண்ணாது) திருப்பிச் செலுத்தாத, நீர் நீங்கள், (இந்த ஸம்ஸாரஸாகரத்தில்), இரங்க - தளர்ந்து வருந்தும்படி, தனி தனியே எய்துகின்ற - ஒன்றன்மேலொன்றாக ஓயாமல் ஓடிவந்தடைகின்ற, துன்பம் தரங்கத்தை - துன்பங்களாகிய அலைகளை, எதால் - வேறு எதனை (ப்புணையாக)க் கொண்டு, தடுப்பீர்-தடைசெய்து [கடந்து] உய்வீர்; (எ-று.)

உங்கட்கு உய்ய வேறொரு விரகில்லையே யென்று இரங்கியவாறு. கண்டவர் மனத்தைக் கவரும் பேரழகும் நம்பிச்சரணமடைந்தார்க்குப் பெரும்பயனளித்தலு முடைய எம்பெருமானைக் கதியென்று பற்றாதார்க்கு இடையறாதுவந்துவருத்துகின்ற கடல்போன்ற சமுசாரகிலேசங்கள் ஒழிய மாட்டா என்பதாம். எம்பெருமான்திருவடிகளே பிறவிப்பெருங்கடலுக்குப் புணையாகுமென்பது கருத்து.

காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் ஒழிவின்றிவருதலால், துன்பத்தரங்கமென்றார். கஞ்சம் - நீரில் முளைப்பது. கஞ்சம், கார் என்பன - பெயர்ப்பயனிலைகள். பால் - ஏழனுருபு. திருப்பாத வென்பது, திருப்புதலின் அருமை குறித்து நின்றது. உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், இவ்வாறன்றி மாறநினைப்பார்க்கு அஃது அருமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன. "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

இது, இரண்டாங்கவிபோன்ற இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (உங)

[இரங்கல்.]

நீரிருக்கமடமங்கைமீர்கிளிகடாமிருக்கமதுகரமெலா
நிறைந்திருக்கமடவன்னமுன்னநிரையாயிருக்கவுரையாமல்யா
னாரிருக்கிலுமென்னெஞ்சமல்லதொருவஞ்சமற்றதுணையில்லையென்
றுதரத்தினொடுதூதுவிட்டபிழையாரிடத்துரைசெய்தாறுவேன்
சீரிருக்குமறைமுடிவுதேடரியதிருவரங்கரைவணங்கியே
திருத்துழாய்தரில்விரும்பியேகொடுதிரும்பியேவருதலின்றியே
வாரிருக்குமுலைமலர்மடந்தையுறைமார்பிலேபெரியதோளிலே
மயங்கியின்புறமுயங்கியென்னையுமறந்துதன்னையுமறந்ததே.

(இ-ள்.) மட மங்கைமீர்-பேதைமைக்குணத்தையுடைய தோழிகளே!— முன்னம் - எதிரில், நீர் இருக்க - நீங்களெல்லாரும் இருக்கவும், கிளிகள் இருக்க - கிளிகளெல்லாம் இருக்கவும், மதுகரம் எலாம் நிறைந்து இருக்க - வண்டுகளெல்லாம் நிறைந்திருக்கவும், மட அன்னம் - அழகிய அன்னங்களெல்லாம், நிறை ஆய் இருக்க - திரளாக இருக்கவும், உரையாமல் - (இவர்களொருவரையும் நம்பித் தூதாகச்) சொல்லியனுப்பாமல், யான்—, ஆர் இருக்கிலும் - வேறே யார் இருந்தாலும், என் நெஞ்சம் அல்லது -

எனது மனத்தையன்றிக்கே, ஒரு வஞ்சம் அற்ற துணை - வஞ்சனையில்லாததொரு (வேறு) துணை, இல்லை என்று - இல்லையென்றெண்ணி, ஆதரத்தினொடு - அன்போடு, தூது விட்ட - (அம்மனத்தைத் திருவரங்கநாதர்பக்கல்) தூதாக அனுப்பியதனு லுண்டான, பிழை - தவற்றை, யாரிடத்து —, உரைசெய்து - சொல்லி, ஆறுவேன் - மனந்தணிவேன்; (அம்மனம் என்செய்ததென்னில்), — சீர் இருக்கும் - சிறப்புப்பொருந்திய, மறை முடிவு - வேதாந்தங்களும் தேடு-அரிய - தேடிக்கண்டரிய வொண்ணாத, திருவரங்கரை —, வணங்கி - (கண்டு) வணங்கி, (என் குறையைச் சொல்லி), விரும்பி - (அவர் திருவுள்ளமுவந்து, திருத்துழாய் தரில் - திருத்துழாய்மாலையைத் தந்தருளினல், கொடு - (அதனை) வாங்கிக்கொண்டு, திரும்பி வருதல் இன்றியே - திரும்பிவருத லில்லாமலே, வார் இருக்கும் - கச்சுப்பொருந்திய, முலை - தனங்களையுடைய, மலர் மடந்தை - தாமரைமலரில்வாழும் பெரியபிராட்டியார், உறை - வீற்றிருக்கின்ற, மார்பிலே - திருமார்பிலும், பெரிய தோளிலே - பெரிய திருத்தோள்களிலும், மயங்கி - (வேட்கைமிகுதியால்) மயக்கங்கொண்டு இன்புற - இன்பமுண்டாக, முயங்கி - தழுவிக்கொண்டு, என்னையும் மறந்து —, தன்னையும் மறந்து - (தூதாகப்போன) தன்னையும் மறந்துவிட்டது; (எ - று.)

இது, நெஞ்சத்தைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது மீண்டுவாராததாகத் தோழிமாரை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது.

சுகதுக்கங்களில் எனக்குத் துணையாயிருந்து உதவுகின்ற பாங்கியர்களாகிய உங்களைத் தூதனுப்பலாமென்று பார்த்தாலோ நீங்கள் என்னோடொத்த பருவமுடைய இளமகளிராதலால், அத்தலைவரழகில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்திடுவீரேயன்றி என்காதலை அவரிடம் சொல்லி மறுமொழிகொண்டு மீண்டுவருவீரல்லீர். கிளியைத் தூதனுப்பலாமென்றாலோ அதனை மன்மதனது குதிரையாகக் கூறலாராதலின், அதுவும் எனக்கு இணங்கிவாராது; மேலும், அது சொல்லியதேசொல்லும் இயல்புடைய தன்றோ? வண்டோவெனின் மன்மதனது வில்லின் நாணாதலால், அதுவும் என்திறத்து அன்புடையதாகாது. அன்னப்பறவை சிரமம்பொருததும் * மந்தகதியுடையதும் இனியவிடத்து வீற்றிருந்து கிடைத்தஇரையை யுண்டு பிரிவுத்துயரறியாது தானுந் தன்துணையும் கூடி வாழ்ந்து களித்திருப்பதும் தன்னலம்பேணுவதும் நட்புப்பிரிக்குங் குணமுடையது மாதலால், அது அந்தப்போகத்தை விட்டு எனக்காக அவ்வளவுதூரம் வருந்திச் சென்று விரைவில் என்நிலைமையைத் தலைவர்க்குச் சொல்லி நேரில்மீண்டுவந்து அவர்சொல்லை எனக்குச் சொல்லமாட்டாது. ஆதலின், அப்பொருள்களுள் எதனிடத்தும் நம்பிக்கைகொள்ளாமல் "நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சக மில்லை" என்றபடி எனதுநெஞ்சினிடத்து நம்பிக்கைகொண்டு அதனைத் தலைவர்பால் தூதனுப்பி அது மீண்டுவராமையால், இதனை யாரிடத்துக் கூறி யாறுவேனென்று இரங்கினளென்க. "குருத்தத்தை மாரன்குரகதமாமென்றே, வருத்தத்தை யங்குறைக்கமாட்டேன் — கருத்துற்ற, மாதண்டலைவாய் மதுகரத்துக்கும் மவன்றன், கோதண்டநாணென்று கூறேன்நான் — பொற்கால், வெறிய்பதுமவீட்டன்னம் வெண்பாலுநீரும், பிறிப்பதுபோல் நட்புப்பிறிக்கும் —;

குறிப்பறிந்து, காதலா லுள்ளக்கவலை யதுகேட்க, வேதலாகாதென்று உரை யாடே—ளுதலா, லுள்ளே புழுங்குவ தன்றி யொருவருக்கும் விள்ளேன்" என்னுந் திருநறையூர்நம்பிமேகவிடுதூதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மடமை - அறிந்தும் அறியாதுபோலிருக்கும் தன்மை; இது - நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலிய பெண்குணங்கள் பலவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். இனி, இளமையும், அழகுமாம். 'எலாம்' என்பதைப்பிறவிடத்துங் கூட்டுக. மறைமுடிவு - உபநிஷத்துக்கள். விரும்பியே கொடு - மகிழ்ந்து பெற்றுக் கொண் டென்றுமாம். கொடு - கொண்டு என்பதன் விகாரம். தன்னையும் மறந்தது - பரவசமாயிற் றென்றபடி. எனக்குநேரும் இன்ப துன்பங்களை என்னோடு ஒக்கஉண்டு என்னுள்ளே உறைந்து என்னினும் வேறாகாததான என்நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப்பெறாத யான் வேறு யாரை வெறு ப்பே னென்பது குறிப்பு.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீர் விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினைந்து சீராசிரியவிருத்தம். (உச)

[வண்டு.]

மறக்குமோ காவின் மதுவருந்தி யப்பாற்
பறக்குமோ சன்னிதிமுன் பாமோ—சிறக்கத்
தருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே
திருவரங்கர் பாற்போன தேன்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே—! திருவரங்கர்பால் ஸ்ரீரங்கநாதரிடத்து, போன - தூதுசென்ற, தேன்-வண்டு,—காவில் -(இடையிலுள்ள) சோலைகளில் (தங்கி), மது அருந்தி - (அங்குள்ள) தேனைப் பருகி, மறக்குமோ - (என்னை) மறந்து விடுமோ? (அன்றிக்கே), அப்பால் பறக்குமோ - (அச்சோலைகளுக்கு) அப் புறத்தே பறந்து செல்லுமோ? சன்னிதி முன்பு ஆமோ-(அங்ஙனஞ்சென்று) கோயிலின்முன்னே சேருமோ? (சேர்ந்து), சிறக்க - (எனக்குச்) சிறப்புண் டாக, தரு - (அவர்) அருளுகின்ற, வரங்கள் - வரங்களை, கேட்குமோ—? (அன்றிக்கே), தாழ்க்குமோ - தாமதித்து நிற்குமோ? (அறியேன்!) (எ - று.)

இது, தலைமகன்பக்கல் வண்டைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது திரு ம்பி வாராமையால் அதன்நிலைமையை ஐயுற்றுத் தன்நெஞ்சோடு கூறியது. "வாயான் மலர்கோதி வாவிதொறு மேயுமோ, மேயாம லப்பால் விரையு மோ - மாயன், திருமோகூர் வாயின்று சேருமோ நாளை, வருமோ கூர்வா யன்னம் வாழ்ந்து" என்பதோடு ஒப்பிடுக. மதுவருந்துதல் உடனே மறந்து விடுதற்கு ஏதுவாதலால், அதனை முற்கூறினர். ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொரு ளன. வரம் - வேண்டுவனகோடல். தேன் - வண்டின் சாதிபேதங்களில் ஒன்று; இது, நல்லமணத்தே செல்லும்.

இது, முன்பு கூறியது போன்ற நேரிசைவெண்பா. (உரு)

[அம்மானை.]

தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்க ரெப்பொருளு
மானவர்தா மாண்பெண் ணலியலர்கா ணம்மானை
யானவர்தா மாண்பெண் ணலியலரே யாமாகிற்
சானகியைக் கொள்வரோ தாரமா யம்மானை
தாரமாய்க் கொண்டதுமோர் சாபத்தா லம்மானை.

(இ - ள்.) தேன் அமரும்சோலை - வண்டுகள் விரும்பி நெருங்குகின்ற சோலைகளையுடைய, திருவரங்கர்—, எ பொருளும் ஆனவர்தாம் - எல்லாப்பொருள்களுமானவரே; (ஆயினும்), ஆண் பெண் அலி அலர் காண் - ஆணும் பெண்ணும் அலியும் அல்லாதவரே; அம்மானை—; ஆனவர்தாம் - (அங்ஙனம்) எல்லாப்பொருள்களுமாகிய அவர், ஆண் பெண் அலி அலரே ஆம் ஆகில் - ஆணும் பெண்ணும் அலியு மல்லாதவரே யாவ ரானால், சானகியை - சீதையை, தாரம் ஆ கொள்வரோ - மனைவியாகக் கொள்வாரோ? அம்மானை—; தாரம் ஆ கொண்டதும் - (அங்ஙனம்) மனைவியாகக் கொண்டதும், ஓர் சாபத்தால் - ஒரு சாபத்தினால்; அம்மானை—; (எ - று.)

மூன்றுமங்கையர் அம்மானையாடும்போது பிரபந்தத்தலைவனது தன்மையை வார்த்தையாடுவது; அம்மானையென்னும் உறுப்பின் இலக்கணம்.

தேன் - இங்கே வண்டின் பொதுப்பெயர். இனி, தேனமர்தல் - மதுப் பெருகுதலுமாம். தாம், காண் - தேற்றம். முதலடி - "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்றபடி எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபி யென்பதை விளக்கும். ஆண் பெண்ணலியலரென்றதுக்குக் கருத்து - எம்பெருமானோடு ஒவ்வாமைக்குப் பெண் அலிகளோடு ஆண்களோடு வாசியில்லை யென்பது; புருஷோத்தமனென்றபடி. உலகத்திற்காணப்படுகின்ற ஆணும் பெண்ணு மலியுமல்லாத ஒருபொருள் சூனியமன்றோவென்னில்:—ஆண்பெண்ணலியல தென்னுமல் 'அலர்' என அன்மையைத் துணிந்தபொருளின்மேலேற்றிச் சிறப்புப்பற்றி வந்த உயர்திணைப்பன்மையீற்றாற் கூறியதுதானே உலகத்திற்காணப்படுகின்ற ஆணின்தன்மையரு மல்லர், பெண்ணின்தன்மையருமல்லர், அலியின் தன்மையருமல்லர்; ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதிஸர்வவஸ்துவிலக்ஷணர் புருஷோத்தமரென்று நன்கு காட்டாநின்ற தென்க. "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லாவலியு மல்லன்" என்ற ஆழ்வார் பாசுரசம்பந்தமாகப் பட்டர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உபந்யாசம் இங்குக்கருதத்தக்கது. "சாபமே சபித்தல் வில்லாம்" என்பது நிகண்டாதலின், சாபமென்பதற்கு - சபிப்பென்றும் வில்லென்றும் பொருள்கொண்டு, பிருகுமுனிவரதுசாபத்தாலென்றும், சிவபிரானதுவில்லை முறித்ததனாலென்றுங் கருத்துக்கொள்க.

இச்செய்யுளில் 'ஆண்பெண்ணலியலர்' முதலாக எடுத்துக்கூறிய சொற்றொடர்களின் சாதுரியத்தையும் ஆழ்ந்தபொருள் நுணுக்கத்தையும் சிலேடைப் பொருளின் நயத்தையுங் கருதாது ஆசிரியர்மீது அழுக்காற்றினாற் குற்றங்கூறுவது சிறிது பொருத்தமில்லாதொழியு மென்க.

இது, நான்கு அடிகளால் தனித்து வந்து ஈற்றடி எண்சீராய் மிக்கு ஏனையடிகள் அளவடிகளாய் நின்ற கலித்தாழிசை. (உக)

[பிரிவாற்றாத தலைவியைக் கண்ட நற்றாய் இரங்கல்]

மானையெய்தவரின்னமென்மட மானையெய்திலர்நேமியான்
 மாலைதந்தவர்பைந்துழாய்மது மாலைதந்திலரிந்திரன்
சோனைமாரிவிலக்கிவிட்டவர் சொரிகண்மாரிவிலக்கிலார்
 சுரர்களுக்கமுதங்கொடுத்தவர் சோதிவாயமுதங்கொடார்
தானையைவர்கொடிக்களித்தவர் தானைகொண்டதளிக்கிலார்
 சங்கரற்கிரவைத்தடுத்தவர் தையலுக்கிரவைத்தடா
ரானைமுன்வருமன்புளார்முலை யானைமுன்வருமன்பிலா
 ரணியரங்கர்நடத்துநீதி யநீதியாகவிருந்ததே.

(இ - ள்.) (முன்பு சீதைக்காக), மானை - (மாயையால் வந்த மாரீசனாகிய) மானை, எய்தவர் - (அம்பினால்) எய்தவர், இன்னம் - இன்னமும், என் மட மானை - எனது இளையமான்போன்ற பார்வையையுடைய மகளை, எய்திலர் - அடைந்தாரில்லை; (முன்பு பாரதயுத்தத்தில்), நேமியால் - சக்கரத்தால், (சூரியனை மறைத்து), மாலை தந்தவர் - அந்திப்பொழுதைச் செய்தவர், (என் மகளுக்கு), பைந் துழாய் மது மாலை - தேனினையுடைய பசிய திருத்துழாய்மாலையை, தந்திலர் - தந்தாரில்லை; (முன்புகோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப் பிடித்து), இந்திரன் சோனைமாரி - இந்திரனால் விடாது பெய்விக்கப்பட்ட பெருமழையை, விலக்கிவிட்டவர் - தடுத்தருளியவர், சொரி கண் மாரி - (என்மகள்) கண்களினின்றும் பெய்கின்ற கண்ணீர்மழையை, விக்கிலார்-தடுத்தாரில்லை; (முன்பு பாற்கடல்கடைந்து), சுரர்களுக்கு-தேவர்களுக்கு, அமுதம் - அமிருதத்தை, கொடுத்தவர்—, (என்மகளுக்கு), சோதி வாய் அமுதம் - ஒளிபொருந்திய (தமது) திருவாய்மலரிடத்துளதாகிய அதராமிருதத்தை, கொடார் - கொடுத்தாரில்லை; ஐவர் கொடிக்கு - (துரியோதனன் தம்பியால் துகிலுரியப்பட்ட)பாண்டவர்மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு, தானை அளித்தவர் - துகிலை (மேன்மேல் மாளாது வளரும்படி) அருளியவர், (என்மகளுக்கு), தானை கொண்டது - தாங்கொண்ட துகிலை, அளிக்கிலார்-கொடுத்தருளினாரில்லை; சங்கரற்கு-உருத்திரனுக்கு, இரவை - பிச்சையெடுத்தலை, தடுத்தவர் - போக்கியருளியவர், தையலுக்கு - (என்) மகளுக்கு, இரவை - (நெடிதூழிகாலமாய்த் தோன்றிவளர்கின்ற) இராப்பொழுதை, தடார் - (அங்ஙனம் வளரவொட்டாது) தடுத்தாரில்லை; ஆனை முன் வரும் - கஜேந்திராழ்வானுக்கு எதிரில் வந்து பாதுகாத்தருளிய, அன்பு உளார்-அன்புடையவர், முலை யானை முன் வரும் - (என்மகளது) தனங்களாகிய யானைகளுக்குமுன்னே வந்து தோன்றுகின்ற, அன்பு இலார் - அன்பில்லாதவராயிருந்தார்; (ஆகையால்), அணி அரங்கர்-அழகிய ரங்கநாதர், நடத்தும் நீதி - நடத்துகின்ற முறைமையெல்லாம், அநீதி ஆக - முறைமையல்லாததாக, இருந்தது—; (எ - று.)

இது, தலைமகனோடு புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகிற பலவகைத்துன்பங்களையுங் கண்டு ஆற்றாளான நற்றாய் தன் ஆற்றாமை மிகுதியால் இரங்கிக் கூறியது.

விரகவேதனையால் துகில்நெகிழ்ந்துபோகின்றமை பற்றி, தானைகொண்ட தென்றார். தையல்-அழகு; அஃதுடையாளுக்கு ஆகுபெயர். கொங்கைகளுக்கு யானையின்கோடுகளையும் மஸ்தகங்களையும் உவமையாகக்கூறுவது மரபாதலால், முலையானை யென்றார். இனி, 'தானைக்கொண்டதனிக்கிலார்' என்பதில் தானையென்பதனைத் தான் ஐ எனப்பிரித்துத் தான் விரகவேதனையையுண்டாக்கிக் கவர்ந்துகொண்ட அழகை மீட்டும் வந்து புணர்ந்து அளிக்கில ரென்றும், 'ஆனைமுன்வரு மன்புள்ளார்' என்னுமிடத்தில் மன்புள்ளார் எனப் பிரித்துக் கஜேந்திராழ்வான்முன்னே விரைந்துவருகின்ற பெரிய கருடனை யுடையவ ரென்றும், 'முலையானைமுன்' என்பதை முலையால் நைமுன் எனப்பிரித்துத் தனங்களால் வருந்துமுன்னே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுளில் எய்தவர் எய்திலார் முதலாகக்கூறப்பட்டவை எதிர்மறையும் உடன்பாடுமாய்ச் சிலசொற்றொடர்கள் சொல்லாலும் சிலசொற்றொடர்கள் சொல்லாலும் பொருளாலும் மறுதலைப்படத் தொடுக்கப்பட்டதனால், முரண்தொடை; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க. அழகரந்தாதி - அங, திருவேங்கடத்தந்தாதி - அங - ஆஞ் செய்யுள்களும் நோக்கத்தக்கன.

"மாத்துளவத், தாரானை வேட்கையெல்லாந் தந்தானை மும்மதமும், வாரானை யன்றழைக்க வந்தானைக்—காரான, மெய்யானை யன்பருக்கு மெய்த்தானைக் கண்ணைகால், செய்யானை வேலைபணைசெய்தானை—வையமெலாம், பெற்றானைக் காணப் பெறுதானைக் கன்மழைக்குக், கற்றானைக் காத்ததொரு கல்லானை—பற்றார்க்கு, வாய்க்கானைச் செம்பவள வாயானை மாமுடியப், பாய்ந்தானை யாடரவப் பாயானை" என்னும் திருநறையூர்நம்பி மேகவிடுதூதும் ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. அடிதோறும் வந்தசொற்களே மீண்டும் வந்ததனால், மடக்கு.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாஞ் சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (உஎ)

இருளினும்வெளியினுமருளினுந்தெருளினு
மின்பமேயடையினுந்துன்பமேமிடையினு
மொருவர்முன்புகழினுமிருவர்பின்பிகழினு
மூனிறந்தழியினும்யான்மறந்தொழிவனோ
சுருதிநின்றோலிடுங்கரதலங்களொடுந்
துவளுநூன்மார்பமும்பவளவாய்முறுவலுந்
திருவரங்கேசர்தங்கருள்கருங்கேசமுஞ்
செய்யநீண்முடியுமத்துய்யசேவடியுமே.

(இ-ள்.) இருளினும் - இருட்பொழுதிலும், வெளியிலும் - பகற்பொழுதிலும், மருளினும் - (மாயைவசத்தால்) மயங்குங்காலத்தும், தெருளினும் - (அங்ஙனம்மயங்காது) தெளிந்திருக்குங்காலத்தும், இன்பமே அடை

யினும் - இன்பந்தானே வந்து சேர்ந்தாலும், துன்பமே மிடையினும் - துன்பந்தானே மிக்கு நெருங்கி வந்தாலும், ஒருவர் முன் புகழினும் - ஒருத்தர் முன்னேவந்துநின்று புகழ்ந்தாலும், இருவர் பின்பு இகழினும் - பலர் பின்னேநின்று இகழ்ந்தாலும், ஊன் இறந்து அழியினும் - உடம்பு அழிந்து ஒழிந்தாலும்,—யான்—,—திருவரங்கேசர்தம்-ஸ்ரீரங்கநாதரது, சுருதிநின்று ஓலிடும் - நான்கு வேதங்களும் புகழ்ந்துநின்ற முறையிடுகின்ற, கரதலம் நாலொடும் - நான்கு திருக்கைகளையும், துவளும் நூல் மார்பமும் - முப்புரிநூ லசைந்து விளங்குகின்ற திருமார்பையும், பவளம் வாய் மூரலும்-பவழம் போலச் சிவந்த திருவாய்மலரினது புன்சிரிப்பையும்,சுருள் கருங் கேசமும் - சுருண்ட கரிய மயிர் முடியையும், செய்ய நீள் முடியும் - செவ்விதாகிய [அழகிய] நீண்ட திருமுடியையும், தூய்ய சேவடியும் - தூய்மையான சிவந்த திருவடிகளையும், மறந்து ஒழிவனோ - மறந்து போவேனோ? [மறவேன்].

ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் எம்பெருமானது திருவுருவத்தை மறவேனென்பதாம். "என்வாய்முதலப்பனை யென்றுமறப்பனோ", "மறப்பனோ வினியா னென்மணியையே" என்ற நம்மாழ்வார்பாசுரம். 'ஒருவர்முன்புகழினும் இருவர்பின்பு இகழினும்' என்றதனால், ஒருவர் ஒருத்தனை முன்னேநின்று புகழ்ந்தால், - பலர் அவனை இகழ்வரென்ற உலகவியற்கையை வெளியிட்டார். இருவரென்பது, ஒன்றின்மேற் பட்டவ ரென்னும் பொருள்பட நின்றது. பின்பு இகழ்தல் - புறங்கூறுதல். சேவடியை இறுதியில் வைத்துக்கூறியது, எம்பெருமானது எந்தத் திருவவயவத்தை மறப்பினும் பிறவிப்பெருங்கடலுக்குப் புணையாகிய திருவடிகளை மறவேனென்னுந் துணிவு குறித்தற்கு. இத்திருவடிக்குத் தூய்மையாவது - தன்னை யடைந்தவரைப் பிறவிக்கடலுள் அழுந்தாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்துப் பரிசுத்தமாகிய முத்தியென்னும் அக்கரையிற் கொண்டுசேர்க்குந் திறம்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (உஅ)

சேவடியான் மூவடிமண் டென்னரங்கத் தம்மானீ
மாவலிபால் வாங்கியநாண் மண்ணுலகோ—மூவுலகும்
வீசுங்கா லோவலிய வெவ்வினையே னெஞ்சமோ
பேசுங்கா லேதோ பெரிது.

(இ - ள்.) தென் அரங்கத்து அம்மான் அழகிய ரங்கநாதனே!—நீ—, சேவடியால்-சிவந்த திருவடிகளால், மூ அடி மண் - மூன்றடிநிலத்தை, மாவலிபால் - மகாபலிசக்கரவர்த்திபக்கல், வாங்கிய நாள் - வேண்டியிரந்து உலகனைத்தும் ஈரடியா லொடுக்கி யளந்த பொழுது,—மண் உலகோ - நிலவுலகமோ, (அந்நிலவுலகத்தைத் தன்னுள் அடக்கியளந்த), மூவுலகும் வீசும் காலோ - மூன்றுலோகத்திலும் பரவிய திருவடியோ, வலிய வெம் வினையேன் நெஞ்சமோ - (அத்திருவடிகளைத் தன்னுளடக்கிய) வன்மையாகிய கொடியவினைகளையுடைய எனது மனமோ, பேசும்கால்-சொல்லுமிடத்து, ஏதோ - எதுவோ, பெரிது - பெரியது? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிகள் உலகங்களையெல்லாம் தனது ஈரடிக்குள் அடக்கியமையால் மிகப்பெரியன: அவற்றை எனதுநெஞ்சு தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருத்தலால், என்நெஞ்சே அத்திருவடிகளினும் பெரிய தென்பதாம்; யான் பக்திவசப்படுதலாலாகும் மெய்ப்பாடுகளிற் குறைவுற்ற கொடுவினையேனாயினும் எம்பெருமானது திருவடிகளை எப்பொழுதும் மனத்திற்கொண்டு தியானிக்கின்றே னென்பது, கருத்து. இங்கு, ஆதேயமாகிய [நெஞ்சமென்னும் ஆதாரத்தி லிருப்பதாகிய] திருவடிகளினும் அதற்கு ஆதாரமாகிய நெஞ்சத்திற்குப் பெருமை கூறியதனால், இது-மிகுதியணியின்பாற்படும்; இதனைவடநூலார் அதிகாலங்காரமென்பர். "புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த நீ என், செவியின்வழி புகுந்து என்னுள்ளாய் - அவிவின்றி, யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யார்அறிவார், ஊன்பெருகு நேமியாய்! உள்ளு" என்ற அருளிச்செயல், இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இது, பிறப்பென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (உக)

[நாரைவிடுதூது.]

பெருவரங்கேசவனல்லா தருள்செயும்பேரிலேவே
றொருவரங்கேசற்றுமோதாரென்காதலையோடியெங்குங்
கருவரங்கேசலிக்கத்திரிவோர்க்குக்கருணைசெய்யுந்
திருவரங்கேசற்குநீசொல்லவேண்டுஞ்செழுங்குருகே.

(இ - ள்.) செழுங்குருகே - செழுமையான நாரையே!—பெரு வரம் - பெரியவரங்களை, அருள்செயும் பேர்-கொடுத்தருளுகின்றவர், கேசவன் அல்லாது-கேசவனேயல்லாமல், (வேறு) இலை-வேறொருவரும் இல்லை; அங்கே - அவ்வெம்பெருமானிடத்தே, ஓடி-விரைந்துசென்று, என் காதலை-எனதுவிருப்பத்தை, வேறு ஒருவர்—, சற்றும் ஓதார் - சிறிதுஞ் சொல்லார்; (ஆகையால்),—எங்கும் - எவ்விடத்தும் [எல்லாப் பிறப்புக்களிலும்], கரு அரங்கே - கருப்பத்தினிடத்தே, சலிக்க - துன்பமுண்டாக, திரிவோர்க்கு-மாறிமாறிப்பிறந்திறந்து அலைபவர்களுக்கு, கருணைசெய்யும் - அருள்செய்கின்ற, திருவரங்கேசற்கு—, நீ—, (விரைந்து சென்று என்காதலை), சொல்ல வேண்டும்—; (எ - று.)

இது, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அப் பிரிவாற்றாது வருந்தும்போது அங்ஙனம் இரங்குமிடம் நெய்தல் நிலமாதலால், அந்நிலத்தில் குருகென்னும் பறவைகள் கழிக்கரையில் இரைதேடுவதற்கு வர, அவற்றை நோக்கி 'எனது நிலைமைகளை எனதுதலைவனான திருவரங்கநாதன் பக்கல் சென்று சொல்வார் ஒருவரும் இலர்; நீ சென்று சொல்லவேண்டும்' என்று வேண்டிய துறை.

வேண்டியதை யளிப்பவனும் ஸ்ரீரங்கநாதனே; அவ்வெம்பெருமானிடத்து என் அன்பை அறிவிக்கத்தக்கவனும் நீயே யென்பதாம். மூன்றாமடி-எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக உயிர்களின் மீது பாராட்டும் கருணையின்

ஏற்றத்தை விளக்கும். முதலெழுத்தொத்தவிர இரண்டு முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றி நிற்கப் பொருள் வேறுபட்டு வந்ததனால், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம். வேறு - மத்திமதீபம். கரு - கர்ப்பமென்பதன் விகாரம். அரங்கு - சிறுவீடு.

இது, நிரையசைமுதலாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (௬௦)

[இரங்கல்.]

குருகுறங்குகானலே கருநிறங்கொள்பானலே
  கொடியிருண்டஞாழலே நெடியகண்டனீழலே
பொருதரங்கவேலையே நிருதரங்கமாலையே
  போதயின்றகம்புளே யேதையின்றியம்புகேன்
திருவரங்கரிணையிலா வொருபுயங்கவணையிலே
  திகழ்வலக்கைகீழதா முகிழ்மலர்க்கண்வளர்வதோர்
கருணைநம்புவதனமு மருணவிம்பவதரமுங்
  காவிகொண்டமேனியு மாவிகொண்டுபோனவே.

(இ - ள்.) குருகு உறங்கு கானலே - நாரைகள் தங்குவதற்கிடமாகிய கடற்கரைச்சோலையே! கரு நிறம் கொள் பானலே - கரியநிறத்தைக் கொண்ட கருங்குவளையே! கொடி இருண்ட ஞாழலே - (தன்னைக் கொள் கொம்பாகப் பற்றிச் சுற்றியிருக்கின்ற) கொடிகளால் இருண்டிருக்கின்ற குங்குமமரமே! நெடிய கண்டல் நீழலே - நீண்ட தாழையின் நிழலே! பொரு தரங்கம் வேலையே - மோதுகின்ற அலைகளையுடையகடலே! நிருதர் அங்கம் மாலையே - அரக்கரது உருவம்போன்ற கருநிறத்தை யுடைய அந்திப்பொழுதே! போது அயின்ற கம்புளே - மலர்களை (உணவாகக்கொண்டு) உண்கின்ற நீர்வாழ்பறவையே!—ஏதை இன்று இயம்புகேன்-இப்பொழுது (யான்) என்னவென்று (எடுத்துச்) சொல்லப்போகிறேன்! திரு அரங்கா-ஸ்ரீரங்கநாதர், இணை இலா - ஒப்பில்லாத, ஒரு புயங்கம் அணையிலே-ஒரு சேஷசயனத்திலே, திகழ் வலக்கை - விளங்குகின்ற வலத் திருக்கையை, கீழதா - (தலையின்) கீழிடத்ததாகக்கொண்டு, முகிழ் மலர் கண் வளர்வது - அரும்பி மலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, ஓர் - ஒப்பில்லாத, கருணை நம்பு வதனமும் - அருளால் விரும்பப்படுகின்ற திருமுகமண்டலமும், அருண விம்ப அதரமும் - சிவந்த கொவ்வைப்பழம் போன்ற திருவதரமும், காவி கொண்ட மேனியும் - கருங்குவளைமலர் போன்ற திருமேனியும், ஆவி - (எனது) உயிரை, கொண்டு போன - கொள்ளைகொண்டு போயின; (எ - று.)

இரங்குதல் நெய்தற்றிணைக் குறியதாதலால், இக்கவி, அங்ஙனம் நெய்தலில் தலைவனைப்பிரிந்து தனியேயிருந்து வருந்துகிற தலைமகள் ஆண்டுள்ள பொருள்களை நோக்கி இரங்கிக்கூறியது இது.

'குருகுறங்குகானல், பொருதரங்கவேலை' என்பதனால் நிலமுதற்பொருளும், 'நிருதரங்கமாலை' என்றதனால் காலமுதற்பொருளும், 'பானலே

ஞாழலே' என்பன முதலியவற்றால் கருப்பொருளும், 'ஏதையின்று இயம்பு கேன்...ஆவிகொண்டுபோனவே' என்பதனால் உரிப்பொருளும் கூறப்பட்டமை காண்க.

குருகு - மற்றை நீர்வாழ்பறவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். கம் - நீர்; கம்புள்-சம்பங்கோழி. இயற்கையாய் உயிர்கண்மேலுளதாகின்ற நிர்ஹேதுக கிருபை திருமுகத்தே நன்றாக விளங்குவதென்பார், 'கருணை நம்பு வதனம்' என்றார். விம்பம் - பிம்பம். அதரம் - கீழுதடு. கொண்ட - உவமவுருபு; "யாழ்கொண்ட விமிழிசை" என்பதிற் போல. "ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற், சொல்லுநபோலவுங் கேட்குந போலவுஞ், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அஃறிணைப் பொருள்கள் கேட்பனபோலச் சொல்லப்பட்டன.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் விளங்காய்ச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம்; பன்னிருசீரோனினும் அமையும். (௬௧)

* போனகம்பதினாலுபுவனந்திருப்பள்ளிபொறியரவணைப்பாற்கடல்
பூமடந்தையுநிலமடந்தையுந்தேவியர் புராதனமறைக்குமெட்டா
வானகம்பேரின்பமுடன்வீற்றிருக்குமிடம் வாகனம்வயினதேயன்
மலர்வந்தநான்முகன்றிருமைந்தனவன்மைந்தன் மதிசூடிவாசவன்முதற்
றேனகுந்தொடைமௌலிமுப்பத்துமுக்கோடி தேவருனதேவல்செய்வோர்
திங்களும்பரிதியுஞ்சங்கமுந்திகிரியுந் திரிவனவுநிற்பனவுமா
மேனைமன்னுயிர்முழுதும்விளையாட நீ வகுத்திட்டபலமாயையதனா
லெழிலரங்கந்துயிலுமெம்பிரானின் பெருமையாவரேவாழ்த்துவாரே.

(இ - ள்.) எழில் அரங்கம் - திருவரங்கத்தே, துயிலும் - பள்ளிகொள்கின்ற, எம் பிரான் - எமது தலைவனே!—(உனக்கு), போனகம்-உணவு, பதினாலு புவனம் - பதினான்கு உலகங்கள்; திரு பள்ளி-அழகிய சயனம், பொறி அர அணை பால் கடல் - புள்ளிகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தையுடைய திருப்பாற்கடல்; தேவியர் - மனைவியர், பூமடந்தையும் நிலமடந்தையும்—; பேரின்பமுடன்—, வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, இடம்—, புராதனம்மறைக்கும் - பழமையாகிய [அநாதியாகிய] வேதங்களுக்கும், எட்டா - அறியவொண்ணாத, வானகம் - பரமபதம்; வாகனம்—, வயினதேயன் - கருடன்; திரு மைந்தன - அழகிய குமாரன், மலர் வந்த நான்முகன்-நாபீகமலத்தில் தோன்றிய பிரமதேவன்; அவன் மைந்தன்-அப்பிரம

---

* "காந்தஸ்தே புருஷோத்தம: பணிபதிஶ் ஶய்யாஸநம் வாஹநம், வேதாத்மா விஹகேஶ்வரோ யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ - ப்ரஹ்மேஶாதி ஸுரவ்ரஜஸ்ஸ தயிதஸ்த்வத்தாஸதாஸீஜந: ஶ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி! ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்" என்னும் ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தைக்கொண்டு, ரங்கநாதன் விஷயமாக இப்பாடல் இருக்கின்றதென அறிக.

தேவனது மகன் [பேரன்], மதி சூடி-பிறையை முடியிற்சூடிய உருத்திரன்; உனது ஏவல் செய்வோர் - உனது குற்றேவல்களைச் செய்பவர்கள் வாசவன் முதல் - இந்திரன் முதலிய, தேன் நகும் தொடை மௌலி - தேனோடு மலர்கின்ற பூமாலையைச் சூடிய முடியையுடைய, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்-முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்கள்; சங்கமும் திகிரியும்-சங்கசக்கரங்கள், திங்களும் பரிதியும் - சந்திர சூரியர்கள்; நீ—, விளையாட - விளையாட்டாக, வகுத்திட்ட - ஏற்படுத்திய, பல மாயை - பலவாகிய மாயைப்பொருள்கள், திரிவனவும் - சஞ்சரிப்பனவும், நிற்பனவும் - (சஞ்சரியாமல்) நிலையாக நிற்பவைகளும், ஆம் - ஆகிய, ஏனை மன் உயிர் முழுதும் - மற்றை நிலைபொருந்திய உயிர்களெல்லாம்; அதனால் - ஆகையால்,—நின் பெருமை - உனது பெருமையை, யாவரே - எவர்தாம், வாழ்த்துவார் - வாழ்த்த வல்லவர்? [எவர்க்கும் வாழ்த்தலரிதென்றபடி]; (எ - று.)

இதில், ஒருவாறு எம்பெருமானது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. "போதின்மங்கை பூதலக்கிழத்தி தேவியன்றியும், போதுதங்கு நான்முகன் மகன் அவன்மகன்சொலில், மாதுதங்கு கூறன்" என்பது, திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம். வயினதேயன் - விநதையின் மகன். திரிவன, நிற்பன என்பவை - முறையே சரமென்றும், அசரமென்றும்; ஜங்கமமென்றும், ஸ்தாவரமென்றும்; இயங்குதிணைப் பொருளென்றும், நிலைத்திணைப்பொருளென்றுங் கூறப்படும். "பொங்கர வென்பது மெல்லணை யூர்தி வெம் புள்ளரசு, பங்கய மின்னொடு பார்மகள் தேவி படைப்பவன் சேய், கிங்கரர் விண்ணவர் சாதகநாடிறை கேழலொன்று, யங்கனை யும்புவி யெல்லா மிடந்த வரங்கருக்கே" என்றார் திருவரங்கத்துமாலையிலும். முப்பத்துமுக்கோடி தேவர் - ஆதித்தியர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவருமாகிய முப்பத்து மூவரையுந் தலைவராகவுடைய தேவர்கள்; "எண்மர் பதினொருவ ரீராறுவ ரோரிருவர், வண்ண மலரேந்தி வைகலு - மெண்ணி, நறுமாலையாற் பரவி யோவாதெப்போதுந், திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று" என்றார் பொய்கையாழ்வாரும்.

எம்பெருமான் எல்லாவற்றிலும் நிரம்பி யாதொரு குறைவு மின்றியிருப்பவனாதலால், அவன் உலகங்களைப்படைத்தல் யாதுபயனைக்கருதியோ? என்று ஐயப்பாடுதோன்ற வினவினார்க்கு, ஐசுவர்யவீர்ய பராக்கிரமங்களால் நிரம்பி இந்நானில முழுவதையும் தனிச்செங்கோல் செலுத்தும் மண்டலாதிபதி கேவலம் விநோதத்தின் பொருட்டுப் பந்து முதலியவற்றைச் செய்துகொள்ளுதல்போலவே எம்பெருமானும் கேவலம் விளையாட்டின்பொருட்டே உலகங்களைப் படைப்பனென்று வேதாந்தங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருத்தல் காண்க எனச் சமாதானங் கூறியவாறு.

இது, பெரும்பாலும் முதல் ஐந்தாஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், இரண்டு மூன்று நான்காஞ் சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், ஆறு ஏழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அது இரட்டி கொண்டது ஓரடி யாகவும் உள்ள பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (௩௨)

[பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவி யிரங்கல்.]

வாழுமவுலித்துழாய்மணமு மகரக்குழைதோய்விழியருளு
மலர்ந்தபவளத்திருநகையு மார்பிலணிந்தமணிச்சுடருந்
தாழுமுளரித்திருநாபித் தடத்துளடங்கு மனைத்துயிருஞ்
சரணகமலத்துமைகேள்வன் சடையிற்புனலுங்காணேனு
லாழமுடையகருங்கடலி னகடுகிழியச்சுழித்தோடி
யலைக்குங்குடகாவிரிநாப்ப ணைவாயரவிற்றுயிலமுதை
யேழுபிறப்பிலடியவரை யெழுதாப்பெரியபெருமானை
யெழுதவரியபெருமானென் றெண்ணாதெழுதியிருந்தேனே.

(இ - ள்) வாழும் - (திவ்வியமங்களஸ்வரூபமாக) வாழ்கின்ற, மவுலி - திருமுடியிற் சூடிய, துழாய் - திருத்துழாயில, மணமும் - நறுநாற்றத்தையும், மகரம் குழை தோய் - (காதிலணிந்த) மகரகுண்டலங்களை அளாவுகின்ற, விழி - திருக்கண்களில், அருளும் - திருவருளையும், மலர்ந்த பவளம் திரு நகையும் - பவழம்போலச் சிவந்த திருவாய்மலரில் அழகிய புன்சிரிப்பையும், மார்பில் அணிந்த மணி சுடரும் - திருமார்பிற் சாத்திய கௌஸ்துப மணியில் ஒளியையும், தாழும் முளரி திரு நாபி தடத்துள் - ஆழ்ந்த அழகிய நாபீகமலத்தினிடத்தில், அடங்கும் - அடங்கியிருக்கின்ற, அனைத்து உயிரும் - எல்லாவுயிர்களையும், சரண கமலத்து - திருவடித் தாமரை மலர்களில், உமை கேள்வன் சடையில் புனலும் - பார்வதியின் கணவனாகிய பரமசிவனது (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையில் தங்குகின்ற கங்கைநீரையும், காணேன் - காண்கிறேனில்லை; ஆல் - ஆகையால், ஆழம் உடைய —, கருங்கடலின் - கரிய கடலினது, அகடு - நடுவிடம், கிழிய - பிளவுறும்படி, சுழித்து - சுழித்துக் கொண்டு, ஓடி - விசையாக ஓடி, அலைக்கும் - அலைகின்ற, குட(க்கு) காவிரி - மேற்றிசையினின்றும் வருகின்ற காவேரிநதியினது, நாப்பண் - நடுவில், ஐ வாய் அரவில் - ஐந்தலை நாகத்தில், துயில் - கண்வளர்கின்ற, அமுதை - அமிருதம்போ லினியவனும்,— அடியவரை - தன்னடியார்களை, எழு பிறப்பில் - எழுவகைப்பிறவித்தொகையுள், எழுதா - எழுதாத [சேர்க்காத], பெரிய பெருமானை - பெரியபெருமாளுமாகிய அரங்கநாதனை, எழுத அரிய பெருமான் என்று - எழுதுதற்கரிய (கட்டழகுடைய) எம்பெருமானென்று, எண்ணாது - நினையாமல், எழுதி (என்பேதைமைத்தன்மையாற் சித்திரத்தில்) தீட்டி, இருந்தேன் - வாளா போயினேன்; (எ - று.)

இது, எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தி அப்பெருமானது திருவுருவத்தைச் சித்திரத்தில் எழுதியேனுந் தனது துயரத்தை ஒருவாறு தணியக்கருதி அவ்வாறு எழுதியதனுள் அவ்வுருவம்முழுவதும் அமையாமையாற் கருதிய பயன்கைகூடப்பெறாத தலைமகளது கூற்று; எழுதரிதென்னுந் துறை.

எம்பெருமானது திருவுருவத்தை எழுதத்தொடங்கி, திருத்துழாய்மாலையோடுகூடிய திருமுடி திருக்கண்கள் திருப்பவளம் திருமார்பத்திற் கௌஸ்துபரத்நம் நாபீபத்மம் சரணகமலம் முதலிய வடிவங்களை எழுதுகை

மகாமகோபாத்தியாய

யில், துளசிமாலையின் நறுமணத்தையும், திருக்கண்களின் திருவருளையும், திருப்பவளத்தின் மந்தஹாஸத்தையும், கௌஸ்துபரத்நத்தின் ஒளியையும், நாபீகமலத்தில் உயிர்கள்யாவும் அடங்கியிருப்பதையும், திருவடிகளில் கங்கையடங்கியிருப்பதையும் எழுதுவது அரிதாதல் காண்க. சித்திரத்தில் உருவம்மாத்திரம் எழுதப்படுமே யன்றி, அதன் குணஞ் செயல் முதலியன எழுதப்படாவாம்.

மகரக்குழை - முதலையின் வடிவமாகச் செய்தகுண்டலம். காதளவும் நீண்ட கண்ணென்பார், 'குழைதோய்விழி' என்றார். பவளம் - உவமவாகு பெயர். தன் அடியவரது பிறப்பை ஒழித்தலால், 'பிறப்பி லடியவரை யெழு தாப்பெரியபெருமான்' எனப்பட்டான். மனத்திற்குத்திருப்தி யுண்டாகுமளவும் அவித்தவித்து எழுதுதற்குரிய சித்திரத்திலும் எழுதவொண்ணாத பெருமானென அழகின்பெருமை கூறியவாறு.

இது, மூன்று ஆருஞ்சீர்கள் காய்சசீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதுஇரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பன்னிருசீராசிரியவிருத்தம். (௩௩)

[இதுவும் அது.]

இருங்குங் குமத்தோளரங் கேசர்முன்னாளிலங்காபுரங் காவலன் காலினால்வீழ், கருங்குன்று போன்மண் முகங்குத்தி வீழக் கண்டாரெனக்கின் றுதண்டாரளித்தான், மருங்கெங்கும்வம் போதுவார்வாயடங்கும் வாடைக்கு நிலமங்கை யாடைக்குநோகே, னெருங்குந்தனஞ்சந்தனம்பூசலாகு நீளாதிரா மையன் மீளாதிராதே.

(இ - ள்.) முன்நாள் - முற்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்], இலங்காபுரம் காவலன் - இலங்கைநகருக்கரசனாகிய இராவணன், காலினால் வீழ் கருங் குன்றுபோல்-பெருங்காற்றினால் விழுகின்ற கரிய பெரிய மலைபோல, மண் முகம் குத்தி வீழ - மண்ணை முகத்தாற் குத்தி [தலைகவிழ்ந்து] விழும்படி, கண்டார் - செய்தவராகிய, இரு குங்குமம் தோள் - குங்குமமணிந்த பெரியதோள்களையுடைய, அரங்கேசர்—, இன்று - இன்றைக்கு, எனக்கு—, தண் தார் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை, அளித்தால் - அருள்செய்வாராயின்,—மருங்கு எங்கும் - சுற்றுப்பக்கங்களெல்லாம் (இருந்து), வம்பு ஓதுவார் - வம்பளக்கின்ற மகளிரது, வாய்—, அடங்கும்—; வாடைக்கும் - வாடைக் காற்றுக்கும், நில மஙகை ஆடைக்கும் - நிலமகளது ஆடையாகிய கடலுக்கும், நோகேன் - வருந்தேன்; நெருஙகும் தனம் - நெருங்கிய கொங்கைகளில், சந்தனம் பூசல் ஆகும்—; இரா - இராப்பொழுது, நீளாது - நீடியாது; மையல் - காதல்நோயும், மீளாது இராது-நீங்காமலிராது [நீங்கும்].

தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கின்ற நிலையிலே வாடை கடல் முதலியவற்றிற்கு ஆற்றாத தலைவி தாரும் பெறுதுவருந்தி இங்ஙனம் கூறினளென்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழுகை; பயன் - ஆற்றாமை நீங்குதல். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் நிலையில் தலைவி அத்தலைவன் சாத்திய மாலை கிடைக்கப்

பெற்றால் அதனை அவளாகவே பாவித்து உடம்பில் ஒற்றிக்கொண்டு அவனைத் தழுவியவளைத்தவள்போன்று மகிழ்வுறக்கருதின ளாதலால், 'எம்பெருமான் தனது மாலையைத் தந்தானாயின், அப்போது தமக்குத்தோன்றியபடியெல்லாம் வம்பளக்கின்ற மகளிர்வாயும் அடங்கும்; காமோத்தீபகப் பொருள்களாகிய வாடை முதலியனவும் என்னை வருத்தமாட்டா; யான் இனிதிருப்பேன்' என்றன ளென்பதாம். தனது தளர்ச்சியை ஊரலர் முதலியவற்றால் அறிந்த செவிலித்தாயர் முதலியோர் அதற்குத் தக்க பரிகாரமொன்றுஞ் செய்யாது முனிந்து கூறும் வார்த்தைகள் தன்வருத்தத்தை மிகுவித்தல் பற்றி, 'மருங்கெங்கும் வம்போதுவார் வாயடங்கும்' என்றாள் வம்பு ஓதுதல் - வீணே நிந்தித்துப் பேசுதல்; நிட்டூரவார்த்தைகளைக் கூறுதல். துணைவரோடு கூடியுள்ளார்க்கு இன்பஞ்செய்யும் தென்றலும் கடலும் அவரைப் பிரிந்தார்க்குத் துன்பஞ்செய்யுமென்றல் வெளிப்படை. "ஊழிபலவோரிரவாயிற்றோ வென்னும்," "ஊழியிற் பெரிதால் நாழிகையென்னும்," "இது ஓர் கங்கு லாயிர மூழிகளே" என்றபடி கூடியநிலையில் ஒருக்ஷணமாகக்கழிகிற இரவு பிரிந்தநிலையில் அநேகயுககாலமாக நீட்டித்துத் தோன்றுகின்றமை பற்றி, 'நீளாதிரா' என்றாள்; "சிடிரவொன்று அஞ்சுகம் தத்தை விளக்கும்" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதியும் காண்க.

'காலினால் வீழ் கருங்குன்று - இல்பொருளுவமை; இனி, ஆதிசேஷனுக்கும் வாயுவுக்கும் பகைமை நேர்ந்தபொழுது வாயுவினாற் கொணர்ந்து தள்ளப்பட்ட மேருசிகரமென உள்பொருளுவமையுமாம். வாடை-வடக்கினின்று வருங் காற்று; வடக்கிற்செல்லுங் காற்றெனத் தென்றலுமாம். பூமியைச் சூழ்ந்த கடலை அதற்கு ஆடையென்பது மரபு; இதனை 'அப்தி மேகலா' என்னும் பூமியின் வடமொழிப் பெயரானு முணர்க. நீளாதிராது - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு உணர்த்திற்று.

இது, எல்லாச்சீரும் புளிமாச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௩௫)

தேடுகின்றனையைம்பொறிகளுக்கிரைதேடியுங்கிடையாமல்
வாடுகின்றனைவீடுசென்றென்றினிமருவுவைமடநெஞ்சே
யாடுகின்றிலையழுகிலைதொழுகிலையரங்கனைக்கரங்கூப்பிப்
பாடுகின்றிலைநினைகிலைபதின்மர்தம்பாடலின்படியாயே.

(இ - ள்.) மட(மை) நெஞ்சே-அறியாமையையுடைய மனமே! அரங்கனை—, கரம் கூப்பி - கைகூப்பி, தொழுகிலை - வணங்குகின்றாயில்லை: (அங்ஙனம் வணங்கிப் பேரானந்தத்தால்), ஆடுகின்றிலை - நர்த்தனஞ்செய்கின்றாயில்லை; அழுகிலை - (கண்ணீர்விட்டு) அழுகிறாயில்லை; பதின்மர்தம் பாடலின்படியாய் - ஆழ்வார்கள் பதின்மரது பாசுரத்தின்படியே, பாடுகின்றிலை - பாடித்துதிக்கின்றாயில்லை; நினைகிலை-தியானஞ்செய்கின்றாயுமில்லை; (இவையேயுமன்றி),—ஐம்பொறிகளுக்கு-பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும், இரை உணவை, தேடுகின்றனை-தேடுகின்றாய்; தேடியும் - (அவ்வாறு)தேடியும், கிடையாமல்-(இரை)அகப்படாமையால், வாடுகின்றனை-வருந்துகின்றாய்; (ஆகையால் நீ), இனி—, என்று - என்றைக்கு, வீடு சென்று மருவுவை - பரமபதம்போய்ச் சேர்வாய்? (எ - று.)

எம்பெருமானைத் தியானித்து ஆநந்தக்கூத்தாடுதல் முதலிய நற்றொழில்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் ஐம்பொறிகளின் வசப்பட்டு வாடும் தமது மனத்திற்கு இனியேனும் விஷயாந்தரங்களிற் செல்லுதலைவிட்டு அரங்கனைத் தொழுதல் முதலியன செய்து வீடுபெறுவா யென அறிவுறுத்தியபடி.

"ஆடிப்பாடியரங்கவோவென்றழைக்குந்தொண்டர்" என்றபடி ஆடிப் பாடித்தொழுதல் தொண்டர்களின் செயலாத லறிக. அரங்கநாதனுக்கு 'பதின்மர்பாடும் பெருமாள்' என ஒருவிருது இருத்தல் கருதத்தக்கது. இரை - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமாகிய புலன்கள். நினைதல் ஒழிந்த ஆடுதல் முதலிய தொழில்கள் மெய்மொழிகளதாயினும், இவற்றிற்கெல்லாம் மூல காரணம் மனமாதலால், அதன் தொழிலாகக் கூறினர்.

இது, முதற்சீர் தேமாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௫௫)

ஆயினைமனையைச்சேயினைப்பிதாவையனத்தினைத்தனத்தினைவிரும்பும்
பேயினைமறந்துநோயினைமூப்பைப்பிறப்பினையிறப்பினைத்துடைப்பீ
ராயனைமுளரிவாயனையெங்களமலனைக்கமலனைப்பயந்த
தாயனைநெடியமாயனைவடபாற்றரங்கனையரங்கனைத் தொழுமே.

(இ - ள்.) ஆயினை - தாயையும், மனையை - மனைவியையும், சேயினை - மக்களையும், பிதாவை - தந்தையையும், அனத்தினை - சோற்றையும், தனத்தினை - பொருளையும், விரும்பும் - விரும்புகின்ற, பேயினை - அறியாமைக் குணத்தை, மறந்து - விட்டொழிந்து, நோயினை - வியாதியையும், மூப்பை - கிழத்தனத்தையும், பிறப்பினை - ஜநநத்தையும், இறப்பினை - மரணத்தையும், துடைப்பீர் - ஒழிக்க விரும்புபவர்களே!—ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவனும், முளரிவாயனை - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவாயையுடையவனும், அமலனை - குற்றமற்றவனும், கமலனை பயந்த - நாபீகமலத்துப் பிரமதேவனைப் பெற்ற, தாயனை - தாயானவனும், நெடிய மிகுந்த, மாயனை - மாயையையுடையவனும், வடம் பால் தரங்கனை - ஆலிலையிலும் பாற்கடலிலும் பள்ளிகொள்பவனுமாகிய, எங்கள் அரங்கனை—, தொழும் - வணங்குங்கள்.

மனைவிமக்களை நினைந்து பிறப்புக்களில் உழல்வதை விட்டு நற்கதிபெற விரும்பினால் ஸ்ரீரங்கநாதனை வணங்குவதொன்றுமே செய்யவேண்டும் என்று உலகத்தோர்க்கு நல்லறிவு கூறியவாறு. பேய் - பேய்க்குணம்; ஆகுபெயர். தரங்கம் - ஆகுபெயர். தொழும் - உம்மீற்று முன்னிலையேவற்பன்மை முற்று; உம்மீறு முன்னிலைக்கு வருதல், புதியனபுகுதல். இனி, நீவிர் தொழும்; தொழுவீரேல் துடைப்பீ ரெனவுங் கூட்டி முடிக்கலாம்.

இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எழுசீராசிரியவிருத்தம். (௫௬)

தொழப்பெறுதற்கவாரணத்தந்தமே
தொட்டிறுத்ததும்வாரணத்தந்தமே
வழுத்துதாண்முன்புவனங்கடந்ததே
மலர்ந்தவுந்திபுவனங்கடந்ததே

யொழித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யொசித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யழித்ததும்பொருதானவரங்கமே
யரிதனூரினிதானவரங்கமே.

(இ - ள்.) தொழ பெறுது - (எம்பெருமானை வணங்கி அவன்பெருமையை இவ்வளவிற்றென்று முற்றும்) அறியமாட்டாதது, அந்த ஆரணத்து அந்தமே - அப்படிப்பட்ட வேதாந்தமே; தொட்டு இறுத்ததும் - கையால் தொட்டு முறிக்கப்பட்டதுவும், வாரணம் தந்தமே - குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கோடுதானே; வழுத்து தாள் - (யாவராலும்) புகழப்படுகின்ற திருவடி, முன்பு - முன்காலத்தில் [ராமாவதாரத்தில்], வனம் - காட்டை, கடந்தது - நடந்துகடந்தது; மலர்ந்த உந்தி - மலர்ந்த நாபீகமலம், புவனங்கள் - எல்லாவுலகங்களையும், தந்தது - படைத்தது; ஒழித்ததும் - போக்கியருளப்பட்டதும், குழை சங்கு அரன் சாபமே - சங்கினாலாகிய குண்டலத்தையுடைய சிவனது சாபமே; ஒசித்ததும் - முறித்ததும், குழை சங்கரன் சாபமே-வளையுந்தன்மையையுடைய சிவனது வில்லே; அழித்ததும்-அழிக்கப்பட்டதும், பொரு தானவர் அங்கமே-போர்செய்கின்ற அசுரரது உடம்பே; அரிதன் ஊர் - அப்பெருமானது திருப்பதி, இனிது ஆன அரங்கமே—; ()

"சங்கவெண்டோ டுடையவன்" என்றார் ஞானசம்பந்தரும். 'ஒசித்ததுங் குழைச்சஙகரன் சாபமே' என்னுமிடத்து, குழைச்சு அங்கு அரன் எனப்பிரித்து, குழைச்சு என்பதைக் குழைத்து என்பதன் போலியாக்கொண்டு, அங்கு - மிதிலாநகரத்தில், குழைச்சு - வளைத்து, ஒசித்ததும் - முறித்ததும், சிவனது வில்லே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சாபம் - பிரமகபாலங் கையைவிட்டு நீங்காமை. "சாபமே சபித்தல் வில்லாம்" என்ற நிகண்டின்படிஇங்கு இருபொருள்கொள்ளப்பட்டது. அரி-ஹரி; அடியார்களின் அருந்துயரைப் போக்குபவர்: அன்றிக்கே, தேவர்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அசுரர் அரக்கர் முதலியோரை அழிப்பவர்.

இஃது, அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்றுமடக்கு.

இது, முதற்கண் மாச்சீர்பெற்று நாற்சீரான்வந்தது அரையடியாகவும் அஃது இரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும், அவ்வடி நான்குகொண்டு, அரையடிக்கு நிரையசைமுதலாயின் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டு எழுத்தும் நேரசைமுதலாயிற் பதினொன்றும் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலிப்பா. (கூஎ)

அரங்க மாளிகைக் கருங்கடல் வண்ணனை
ஆலிமா முகிலை வாலி காலனை
இந்த ளூருறை யெந்தைபெம் மானை
ஈச ஞன்முகன் வாசவன் றலைவனை
உள்ளுவா ருள்ளத் துள்ளுறை சோதியை
ஊரக நின்றரு ணீரகத் தடிகளை
எவ்வுண் மாயனைத் தெய்வநா யகனை
ஏர்மலி சிகரத்து நீர்மலை யாதியை

ஐவா யரவி லறிதுயி லமலனை
ஒருகான் மொழியினு மொழிகுவை நெஞ்சே
ஓதநீர் ஞாலத் துழலும்
ஔவியப் பிறப்பி லழுந்தி வாடுவதே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே—!—அரங்க மாளிகை-திருவரங்கம்பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, கருங் கடல் வண்ணனை - கரிய கடல்போலுந் திருநிறமுடையவனை, ஆலி மா முகிலை-திருவாலியில் எழுந்தருளியிருக்கிற கரிய மேகம் போன்றவனை, வாலி காலனை - வாலிக்கு யமனாயிருந்தவனை, இந்தளூர் உறை - திருவிந்தளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, எந்தை பெம்மானை - எந் தந்தையாகிய பெருமானை, ஈசன் நான்முகன் வாசவன் தலைவன் - சிவன் பிரமன் இந்திரன் இவர்களுக்கு இறைவனானவனை, உள்ளுவார் உள்ளத்துள் உறை சோதியை-அன்பால்நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் (அவர்நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சென்று) தங்குகின்ற ஒளியுருவமானவனை, ஊரகம் நின்று அருள் நீரகத்து அடிகளை - திருவூரகத்திலும் திருநீரகத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியை, எவ்வுள் மாயனை - திருவெவ்வுளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற மாயவனை, தெய்வம் நாயகனை - தேவர்தலைவனை, ஏர் மலி சிகரத்து நீர்மலை ஆதியை - அழகு மிக்க சிகரத்தையுடைய திருநீர்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற முதல்வனை, ஐ வாய் அரவில் அறி துயில் அமலனை - ஐந்தலை நாகத்தில் யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற குற்றமற்றவனை, ஒரு கால் மொழியினும் - நீ ஒருதரம் (திருநாமத்தைச்) சொல்லித் துதித்தாலும், ஓதம் நீர் ஞாலத்து - குளிர்ச்சியையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தில், உழலும்-அலைந்து வருந்துகின்ற, ஔவியம் பிறப்பில் - பொறாமையையுடைய பிறவிக்கடலில், அழுந்தி - முழுகி, வாடுவது - வாட்டமடைவதை, ஒழிகுவை - நீங்குவாய்.

இதனால், எம்பெருமானது திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தின் மகிமையை வெளியிட்டவாறு. ஆலி, இந்தளூ ரென்பவை - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள். ஊரகம் முதலியன - தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள். ஊரகமும், நீரகமும் - கச்சியுட் சேர்ந்தவை. "அழுன்று பொரு வாலி காலன் பரகாலன் போற்றுந், திருவாலிமாயன்" என்றார் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியிலும். ஔவியமென்பது - அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் முதலிய தீக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இது, உயிர்வருக்கமோனை.

இது, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றையடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாய் வந்ததனால், நேரிசையாசிரியப்பா. (௩௮)

[இரங்கல்.]

வாடியோடவனசமன்ன விருகண்வெள்ளமருவிபோன்
மருவியோடமதனன்வாளி யுருவியோடவாடையூ
டாடியோடவன்றிலோசை செவியிலோடவண்டுழா
யாசையோடுமெங்கள்பேதை யாவியோடனீதியோ

மோடியோடவங்கிவெப்பு மங்கியோடவைங்கரன்
முடுகியோடமுருகனோட முக்கணீசன்மக்களைத்
தேடியோடவாணனாயிரம்புயங்கள்குருதிநீர்
சிந்தியோடநேமிதொட்ட திருவரங்கராசரே.

(இ - ள்.) மோடி ஓட-துர்க்கை ஓடவும், அடங்கி-அக்கினியும், வெப்பு-ஜ்வரமும், மங்கி ஓட - வலியழிந்து ஓடவும், ஐங் கரன் - ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகன், முடுகி ஓட - விரைந்து ஓடவும், முருகன் - அவன் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியன், ஓட-ஓடவும், முக்கண் ஈசன் - மூன்று கண்களையுடைய சிவன், மக்களை - தன்பிள்ளைகளை, தேடி - தேடிக்கொண்டு, ஓட - ஓடவும், வாணன் - பாணாசுரனது, ஆயிரம் புயங்கள் - ஆயிரங் கைகளும், குருதி நீர் சிந்தி ஓட - ரக்த வெள்ளத்திற் சிதறியோடவும், நேமி தொட்ட - சக்கரத்தைப் பிரயோகித்த, திருவரங்கராசரே - ஸ்ரீரங்கநாதரே!—வனசம் அன்ன - தாமரைமலர்போன்ற, இரு கண் - இரண்டுகண்களும், வாடி ஓட-வாடிப்போகவும், வெள்ளம் - (அக்கண்களினின்றுபெருகுகின்ற) கண்ணீர்ப் பெருக்கு, அருவிபோல் - மலையருவிபோல, மருவி ஓட - வழிந்தோடவும், மதனன் வாளி - மன்மதனது புஷ்பபாணங்கள், உருவி ஓட - உள்ளேதைத்து ஊடுருவிச் செல்லவும், வாடை - வாடைக்காற்று, ஊடு ஆடு ஓட - இடையே நுழைந்து செல்லவும், அன்றில் ஓசை - அன்றிற்பறவை கூவுகின்ற ஒலி, செவியில் ஓட - காதுகளினுட்புகவும், வள் துழாய் ஆசையோடும் - வளப்பம்பொருந்திய திருத்துழாய்மாலையினிடத்துள்ள ஆசையுடனே, எங்கள் பேதை - எங்கள் பெண்ணாகிய இவள், ஆவி ஓடல் - உயிர் நீங்கப்பெறுதல், நீதியோ-(உமக்கு) நியாயமாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)

இது, பிரிவாற்றாதுவருந்துந் தலைவியின் நிலைமைக் கண்ட செவிலி தலைவனைநோக்கி இரங்கிக் கூறியது; தோழி இரங்கியதென்பாருமுளர்.

உஷையைப் பிரத்யும்நனுக்கு மணஞ்செய்விக்கக் கருதிச் செயற்கரிய பெருங்காரியத்தைச் செய்த நீர், எங்கள் பெண்ணை மணந்து கொள்ளுதற்கு வேண்டிய செயலைத் தேடாதுஉபேட்சித்தல் சிறிதுந்தக்கதன்றென்பதாம்: திருவரங்கராசருக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழி இவ்வாறு ஒருகருத்தை உட்கொண்டிருத்தலால், கருத்துடையடைமொழியணியாம். 'ஓட' என்ற சொல் ஒருபொருளிற் பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம்: இவ்வாறு இரண்டணிகள் எள்ளும் அரிசியும் போலச்சேர்ந்து வந்தது, சேர்வையணி யெனப்படும்.

"மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்தி முக்கணான், கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத், தோட வாணனாயிரங் கரங்கழித்த வாதிமால்," "வண்டுலாவுகோதைமாதர் காரணத்தினால் வெகுண், டிண்ட வாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள், முண்டநீறன் மக்கள் வெப்பு மோடி யங்கி யோடிடக், கண்டு நாணி வாணனுக் கிரங்கினானெம் மாயனே," "கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானுங் கனலு முக்கண், மூர்த்தியு மோடியும் வெப்பு முதுகிட்டு மூவுலகும், பூத்தவனே யென்று போற்றிட வாணன் பிழைபொறுத்த, தீர்த்தன்" என்றார் பெரியார்களும்.

இது, முதலாறுசீரும் மாச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீரொன்று விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் உள்ள பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம். (௬௯)

சருகருந்திஐம் பொறிவருந்தருந் தவர்களண்டர் குஞ்சரமு கன்குகன், பரிதிசந்திரன் சிவனயன்புரந்தரனிரந்தரம்பரவு மெந்தை யூர், குருகைதஞ்சைதென்கணபுரங்குறுங்குடிகுடந்தை வண்டுவரை யிந்தளூர், திருவைகுந்த மஞ்சனசிலம் பயிந்திரபுரஞ் செழுந்திருவர ங்கமே.

(இ - ள்.) சருகு அருந்தி - உலர்ந்த இலைகளைப் புசித்து, ஐம்பொறி வருந்த - பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந்துகின்ற: அருந் தவர்கள் - (பிறரால்) செய்தற்கரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், அண்டர் - தேவர்களும், குஞ்சரமுகன்-யானைமுகத்தையுடைய விநாயகனும், குகன்-முருகனும், பரிதி - சூரியனும், சந்திரன் - சந்திரனும், சிவன் - சிவனும், அயன் - பிரமனும், புரந்தரன் - இந்திரனும், நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [எக்காலத்தும்], பரவும் - புகழ்ந்து வணங்குகின்ற, எந்தை-எம்பெருமானது, ஊர்-திருப்பதி,— குருகை - திருக்குருகூரும், தஞ்சை - திருதஞ்சைநகரும், தென் கணபுரம் - அழகிய திருக்கண்ணபுரமும், குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியும், குடந்தை - திருக்குடந்தையும், வள் துறை - வளப்பம் பொருந்திய திருத்துவாரகையும், இந்தளூர-திருவிந்தளூரும், திரு வைகுந்தம - ஸ்ரீவைகுண்டமும், அஞ்சன சிலம்பு - திருவேங்கடமலையும், அயிந்திரபுரம் - திருவயிந்திரபுரமும், செழு-செழுமையான, திரு அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமுமேயாம்; (எ-று.) —என்றது, மற்றைத திருப்பதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

தஞ்சை-தஞ்சாவூரென்பதன் மரூஉ. துவரை - த்வாரகா வென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. திருவைகுந்தம் - பாண்டியநாட்டகததுத் திருக்குருகையைச் சார்ந்த நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்று; அன்றிக்கே, பரமபதமுமாம். அஞ்சனசிலம்பு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையுமாம். அயிந்திரபுரம் - அஹீந்த்ரபுரம்.

இது, பிரபந்தங்களுக்கு உரிய ஊர் என்னுந் துறையின் பாற்படும்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம், 'தனன தந்தன தனன தந்தன தனன தந்தன தனன தந்தன' எனச் சந்தக்குழிப்புக் காண்க. (௭0)

திருவரங்கந் திருக்கோயில் சேர்ந்துமது திருக்கோயி
றருவரென்றும் வைகுந்தந் தரும்கொளிமேசர் வைகுந்த
மொருமருங்கி னந்துடையா ரொழிந்தோர்சன னந்துடையார்
மருவமறந் திருப்பீரே வணங்கமறந் திருப்பீரே.

(இ - ள்.) வணங்க - (எம்பெருமானை) வணங்குதற்கு, மறந்திருப்பீரே-மறந்திருப்பவர்களே !—(நீங்கள்),—திரு அரங்கம் திரு கோயில் - திருவரங்

நம் பெரியகோயிலை, சேர்ந்து - அடைந்து, [illegible]
மாறுபாடு, துயில் - ஒழிந்தால்,—ஒரு [illegible]
இடது]பக்கத்திற் சங்கத்தையுடைய [illegible]
ளும், வைகும் - (தாம்) வீற்றிருக்கின்ற, தம் - [illegible]
விளங்குகின்ற ஒளி பொருந்திய, வைகுந்தம்-பரமபதத்தை [illegible]
டுத்தருளுவார்; ஒழிந்தோர் - அவரொழிந்த மற்றைத்தேவர்கள், [illegible]
துடையார் - பிறப்பைப் போக்கமாட்டார்கள்; (ஆகையால்), [illegible]
எமபெருமானையே) சென்று - சேரும்படி, மறம் - (உங்கள்) [illegible]
திருப்பீர - மாற்றுங்கள் ; (எ - று.)

திருவரங்கம் பெரியகோயிலை யடைந்து உங்கள் மாறுபாட்டை [illegible]
ப்பீராயின எமபெருமான் உங்கள் பிறவிப்பிணியை யறுத்து முத்தியளிப்
னென்பதாம்.

திருக்கு - அகங்கார மமகாரங்கள். [illegible]
தன குறைகள். [illegible]
றைத்தேவர்கள் [illegible]
லில்லாதவ ரெனக; இனி, இருந்து - [illegible]
யடைந்தவரல்லாதவர் பிறவியைத் துடையார் [illegible]

இது, அடிதோறுந் தனித்தனியே ஏக [illegible] மடக்கு.

இது விளங்காய்ச்சீரும் மாங்காய்ச்சீரும் விரவிவந்த கொச்சகக்கலி
ப்பா. ([illegible])

[சித்து.]

திருப்பொற்பாவைக்குக் கஞ்சம்பொன்னாக்கிய
சித்தரேஞ்சுத்தக காயாமலரென
வுருபபொற்பான திருவரங்கேசனு
ரூரகத்துநின்றார் சென்றிறைஞ்சினே
மிருப்புபபாடகங் காட்டினாயாமவாக்
கிரும்பையாடக மாக்கினெமீயத்தை
நருக்கிவெள்ளிய தாகவுருக்குவோ
நமதுவித்தைக் கழுதேயருமையே.

(இ - ள்) திரு-அழகிய, பொன்பாவைக்கு - பொற்பதுமை செய்தற்கு [அழகிய திருமகளுக்கு], கஞ்சம் பொன் ஆக்கிய - வெண்கலத்தைப் பொன் னாகச்செய்து கொடுத்த [பொற்றாமரைமலரைச் செய்துகொடுத்த], சித்தரேம் - சித்தர்கள் (யாங்கள்); சுத்த காயா மலர் என - தூயதாகிய காயாம்பூப்போல, உருபொற்பு ஆன - வடிவழகு பொலிவுபெற்ற, திரு அரங்கேசனார்—, ஊரகத்து நின்றார் - ஊரினிடத்தில் நின்றார் [திருவூரக மென்னுந் திருப்பதியில் நின்றதிருக்கோலமா யெழுந்தருளியிருந்தார்]; சென்று இறைஞ்சினேம் - (அங்குச்) சென்று (அவரை) வணங்கினேம்; (அப்பொழுது அவர்), இருப்பு பாடகம் காட்டினார் - இரும்பினாலாகிய தொரு பாடகமென்னுங் காலணியைக் காணபித்தார் [பாடகமென்னுந்

திருப்பதியைத். தாம்வீற்றிருக்குமிடமாகத் தெரிவித்தார்]; யாம்—,அவர்க்கு —, இரும்பை ஆடகம் ஆக்கினெம் - இரும்பைப் பொன்னாகச்செய்து தந்தோம் [பெரிய (காளியனென்னும்பாம்பின்) படத்தை நடிக்குமிடமாகச் செய்தோம்]; கயத்தை நருக்கி—, வெள்ளியது ஆக - வெள்ளியாக [வெண் மையையுடையதாக], உருக்குவேம்—; இதுவெல்லாம் அருமையன்று; நமது வித்தைக்கு—, அமுதே- உணவு [முத்தியுலகம்], அருமையே-கிடைத் தற்கரிய தாமே? [அரியதன்று என்பதாம்]; (எ - று.)

இரசவாதிகள் தமதுதிறமையை ஒருதலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்தல், சித்து என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்; இரசவாதமா வது - ஒரு லோஹத்தை மற்றொருலோஹமாக மாற்றுதல்.

சித்தரென்பவர் - இரும்புமுதலிய தாழ்வான லோஹங்களைப் பொன் முதலிய உயர்ந்த லோஹங்களாகச் செய்யும் வல்லமையுள்ளவர். எம்பெரு மானைச்சரணமடைந்தோர் தாம் அப்பிரானையடைதற்குமுன்பிருந்த தாழ் வான நிலையினின்று மாறி உயர்சிபெறுவரென்பது, இங்குக்கருதத்தக்கது. இச்செய்யுள் - சிலேடையாக மற்றோர்பொருள் தருகின்ற நயம் பாராட் டத்தக்கது. அடுத்த செய்யுளிலும் இங்ஙனமே காண்க.

கஞ்சம் - வெண்கலத்தைக் குறிக்கும்போது காம்ஸ்யமென்னும் வட மொழியின் சிதைவு. சித்தர்-சித்திபெற்றவர். ஊரகம்-உலகளந்தபெருமாள் கோவில். பாடகம் - பாண்டவதூதர் சந்நிதி. பாடகம் - காலணியைக் குறி க்கும்போது பாதகடகமென்னும் வடசொல்லின் மரூஉ. ஆடகம் - பொன் னைக் குறிக்கும்போது ஹாடகமென்னும் வடமொழியின் விகாரம்; நால் வகைப் பொன்களில் ஒன்று. உள்ளுறை பொருளில் ஆடு அகவென வினைத் தொகை. வித்தை - விதயை.

இது, முப்பத்தேழாங் கவி போன்ற கட்டளைக்கலிப்பா. (சஉ)

[இதுவும் அது.]

அரும்பித்தளையவிழ்நாண்மாலைமார்பனரங்கனெங்கள்
பெரும்பித்தளையும்பிறப்பறுத்தாண்டபிரான்சித்தரேந்
தரும்பித்தளையுந்தராவும்பொன்னாக்கித்தருவெமப்பா
திரும்பித்தளையினுநெய்பாலமுதினுஞ்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) அரும்பி-(முன்னர்) அரும்பாகி, தளை அவிழ் - (பின்பு) முறு க்குவிரிந்து மலர்ந்த, நாள் மாலை - அன்றலர்ந்த பூமாலையையணிந்த, மார் பன் - திருமார்பையுடையவனும், எங்கள் - எங்களது, பெரும் பித்து அளை யும் பிறப்பு - பெருமயக்கம்பொருந்திய பிறவியை, அறுத்து - போக்கி, ஆண்ட - அடிமைகொண்ட, பிரான் - தலைவனுமாகிய அரங்கநாதனது, சித்தரேம் - சித்தர்கள் (யாங்கள்); தரும் - தரப்பட்ட, பித்தளையும் - பித் தளையையும், [தரும் பித்தளையும் - (திருமாலுக்குப்) பித்துத்தருகின்ற திரு மகளையும்,] தராவும் - தராவையும் [பூமிதேவியையும்], பொன் ஆக்கி தருவெம் - பொன்னாகச்செய்துகொடுப்போம்; அப்பா—! 'அங்ஙனமாகவும்

உங்களுக்கு), சிந்தனை - மனம், அளையினும் - வெண்ணெயிலும், செய் நெய்யிலும், பால் அமுதினும்-பால்தயிர்களிலும், திரும்பித்து—; (எ - று.)

இச்செய்யுளில், சிலேடை யென்னும் பொருளணியோடு, திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியும் அமைந்திருத்தல் காண்க. தரா - ஒருவகை லோஹம். பொன்னென்பது - வெண்பொன் கரும்பொன் முதலாக எல்லாவுலோகங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வருதலால், பித்தளையை யுந் தராவையும் பொன்னுக்குவே மென்றார். தரும்பித்தள்-பித்துத்தருமவள்; "பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். திருமகளைப் பொன்னுக்குதல் - பொன்னென்னும் பெயருடையவ ளாககல்: நிலமகளைப் பொன்னுக்குதல் - பொன்னை யுடையவளாக [வசுமதியாக]ச் செய்தல். தரா - ஆகாரவீற்றுவடமொழி ஈறுதிரியாது நின்றது. அப்பா - இங்கே சித்தர்கள் வழங்குவதோர் சொல்விழுக்காடு; "தெரிசித்து நேசமுடன் பூசித்துந் திரிகின்ற சிதத ரப்பா" என்றார் இரட்டையரும். திரும்பிற்றென்பது, எதுகைநோக்கி மரூஉவாய் நின்றது. இச்செய்யுளில் எங்கட்கு வெண்ணெய் முதலிய சிறு பொருள்களைக் கொடுப்பீராயின் மிகப்பெரிய தொழில்களைச் செய்து தருவோ மென்று தோன்றுதல் காண்க.

இது, நிரையசை முதலான கட்டளைக்கலித்துறை. (சங)

சிந்திக்கத் தித்திக்குஞ் செவ்வாய் துவர்த்துப்பாம்
புந்திக்கு ளேயின் புளிமேவு—நந்தங்
கருவரங்கங் கைத்தழலுங் காவிரியி னூடே
திருவரங்கத் தேவளருந் தேன்.

(இ - ள்.) காவிரியின் ஊடு - திருக்காவேரியின் நடுவில், திருவரங்கத்து—, வளரும் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, தேன் - (இன்பஞ்செய்தலால்) தேன்போன்றகடவுள்,—சிந்திக்க-மனத்தினால் நினைததுத் தியானஞ் செய்யும் பொழுது, தித்திக்கும் - இனித்திருக்கும்; செவ் வாய் துவர் துப்பு ஆம் - மிகச் சிவந்த பவழம் போன்ற வாயோடு கூடியிருக்கும்; புந்திக்குளே - அறிவினுள்ளே, இன்பு உளி - நினைக்கநினைக்க இன்பந்தந்து, மேவும் - பொருந்தும்; நந்தம - நமது, கரு அரங்கம் - கர்ப்பமாகிய சிறு வீட்டை, கைதது அழலும் - கோபித்து ஒழிக்கும்; (எ - று.)

திருவரஙகததே வளரும் தேன் - ஸ்ரீரங்கததில் ஆதிசேஷசயனத்தில் யோகநிததிரை செய்தருளுகின்ற திருவரங்கநாத னென்க. உலகத்திலுள்ள தேன் இன்சுவை யொன்றையே உடையது; திருவரஙகததே வளருந் தேன் தித்திப்பு முதலிய அறுவகைச சுவையையு முடைய தென வியந்தவாறு. எம்பெருமான் பேரின்ப மயமானவ னாதலின், அவனைத் தேன் என உருவகஞ் செய்தனர்.

உளி - உள்ளி. இதனுள் தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு என்னும் அறுசுவையுஞ் சொல்லால் அடுக்கி வந்தது காண்க; இது, அரதனமாலையணி; இதனை வடநூலார் ரத்நாவளி யென்பர். பின்னிரண்டடி - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியாம்.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (சச)

தேனந்துசோலையரங்கேசர்சேவடிமேல்விசயன்
றானந்தநாளையிற்சாத்தியமாலையுந்தாள்விளக்கும்
வானந்தருங்கங்கைநன்னீருஞ்சென்னியில்வைக்கப்பெற்ற
வானந்தந்தானல்லவோமுக்கணன்மன்றுளாடுவதே.

(இ - ள்) தேன் நந்து சோலை - தேன் மிக்குப்பெருகுகின்ற பூஞ்சோலைகளையுடைய, அரங்கேசர் - ரங்கநாதரது, சேவடிமேல் - சிவந்த திருவடிகளின்மேல், விசயன் - அருச்சுனன், அந்த நாளையில் - பதினெண்நாட்பாரதப் போரில், சாத்திய - அருச்சனைசெய்த, மாலையும் - பூமாலையையும், தாள் விளக்கும் - (உலகமளந்தகாலத்துப் பிரமன் தனது கைக் கமண்டல தீர்த்தத்தால) ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கிச்சேர்த்த, வானம் தரும் கங்கை நல் நீரும் - ஆகாசகங்கையின் புண்ணியதீர்த்தத்தையும், சென்னியில் வைக்கப் பெற்ற - (தனது) முடியில் தரிக்கப்பெற்ற, ஆனந்தம் தான் அல்லவோ-பெருமகிழ்ச்சியாலன்றோ? முக்கணன் - திரிநேத்திரனாகிய பரமசிவன், மன்றுள் - சபையில், ஆடுவது - நடனஞ்செய்வது; (எ - று.)

சிவபெருமான் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்வதற்குக் கவி இவ்வாறு ஒரு காரணங் கற்பித்துக் கூறினார்; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; இதனால், சிவபெருமான் பரமபாகவதர்களுள் ஒருவனென்பது, பகவத் பிரசாதம் அவனடியார்க்கு மகிழ்ச்சியை விளைக்கு மென்பதும் போதரும்.

இங்கு எம்பெருமானது திருவடியின் சம்பந்தமான பத்திரபுஷ்பங்களும் தீர்த்தமும் சிவனைப் பரிசுத்தனாக்கிக் களிப்புடன் தாண்டவமாடச் செய்தன வென்க.

விசயன் - மிக்க ஜயமுடையவன். பாரதயுத்தத்திற் பதினெண்காநாளில் அருச்சுனன் ஒரு அஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டிச் சிவனை அர்ச்சிக்க விரும்ப, கண்ணன் அவனிளைப்பை ஆற்றுகைக்காக 'மலர்களை நமது காலிலே இடு' என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் கண்ணனது திருவடிகளிலே இட்டு அருச்சிக்க, அன்றிரவிற் பரமசிவன் அம்மாலையைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றி அஸ்திரத்தைக் கொடுத்துப்போயின னென்க. பிரமன் திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில் தனது உலகத்துச் சென்ற ஸ்ரீ பாதத்தில் தீர்த்தஞ் சேர்த்த நீர் சிலநாள் தேவலோகத்துத் தங்கியிருந்து பின்னர்ப் பகீரதன் கொணர்ந்தபொழுது உருத்திரமூர்த்தியாற் சிரசில் வகிக்கப்பட்டதனால், 'தாள்விளக்கும் வானந்தருங் கங்கை நன்னீர்' எனப்பட்டது. "தீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ், சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேற் றான்கண்டு, பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை, பேர்த்து மொருவராற் பேசக் கிடந்ததே," "குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர் பெய்து, மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறைகொண்ட, கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினு, னண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு" என்றார் பெரியார்களும்.

இது நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (சரு)

[தலைமகளது உருவெளிப்பாடு கண்ட தலைமகன் இரங்குதல்.]

ஆடும்படநாகணை மேலணையு மமலன் கமலத்தவனுஞ் சிவனு, நாடுந்திருமா றுயில் கோயிலின்வாய் நறைவார்பொழி லூடுறைவார ளகக், காடுங்குழையைச்சாடுங்குவளைக் கண்ணுங்குதலைப்பண்ணுங் கரியின், கோடுந்தாளத்தோடும்புருவக் கோதண்டமுமே மூதண்டமுமே.

(இ - ள்.) ஆடும் - எடுத்தாடுகின்ற, படம் - படங்களையுடைய, நாகணை மேல் - சேஷசயனத்தின்மேல், அணையும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அமலன் - குற்றமற்றவனாகிய,—கமலத்தவனும் - பிரமனும், சிவனும்—, நாடும் - (என்நாளும்) ஆராய்ந்துவணங்குகின்ற, திருமால் - எம்பெருமான், துயில் - திருக்கண்வளர்கின்ற, கோயிலின்வாய் - திருவரங்கம்பெரியகோயிலில், நறை வார் பொழிலூடு-தேனொழுகுகின்ற சோலையினிடத்தில், உறைவார் - தங்குகின்ற மாதரது, அளகம் காடும் - கூந்தற்கற்றையும், குழையை சாடும் - காதை மோதுகின்ற, குவளை கண்ணும் - கருங்குவளைமலர்போன்ற கண்களும், குதலை பண்ணும்-இசைப்பாட்டுப்போலினிய மழலைச்சொல்லும், கரியின் கோடும் - யானைத்தந்தம்போன்ற தனங்களும், தாளம் தோடும் - முத்தினாலாகிய தோடென்னுங் காதணியும், புருவம் கோதண்டமுமே - வில்லுப்போன்ற [வளைந்த] புருவங்களுமாகிய இவையே, மூதண்டமும் - பழமையான அண்டகோளமுழுவதும் (காணப்படுகின்றன); (எ - று.)

இது, தான் முன்னர்ப் பொழிலிடத்துக் கண்டு காதலித்த தலைமகளது மேனியின் எழிலை உருவெளிததோற்றத்திலே கண்ட தலைமகன் இரங்கிக் கூறியது. ஒருபொருளினிடத்து ஆசையினால் இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த, அந்தப் பாவனையின் ஊற்றத்தால் அப்பொருள் கண்ணுக்கு எதிரில் தோன்றியதுபோலக் காணப்படுதல் இயல்பு. தலைவனது கண்பார்வை செல்லுமிடமெங்கும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட தலைமகளது அவயவங்களே தோன்றுகின்றன வென்க.

நாகணை - நாகவணை யென்பதன் தொகுத்தல் விகாரம். அமலனாகிய திருமா லென்க. அளகம் - கடைகுழன்ற கூந்தல்; மிகுதிபற்றி, காடென்றார். குழை - காதிற்கு ஆகுபெயர். குழையைச் சாடும் குவளைககண் - காதளவும் நீண்ட கண் என்றபடி. குதலை - நிரம்பா மென்சொல். தாளத் தோடு மென்பதற்கு - முத்துப்போன்ற பற்களுடனே யென்றுமாம்.

இது, ஐந்தாங்கவி போன்ற எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௪௬)

அண்டமுழுதுண்டவருமிழ்ந்தவரிடந்தவரளந்தவர்வளர்ந்தருளுமா, சண்டபணவைந்தலைபனந்தசயனந்திகள்தருந்திருவரங்கர்வரைமேற், கண்டதொருகொம்பதிலிரண்டுமகரங்களொருகஞ்சமிருவெஞ்சிலைமணங், கொண்டதொருகொண்டலிருகெண்டையொருதொண்டையிருகும்பமொருசெம்பணிலமே.

(இ - ள்.) அண்டம் முழுது - எல்லா வண்டங்களையும், உண்டவர் - (பிரளயகாலத்தில்) திருவயிற்றிற் கொண்டவரும், உமிழ்ந்தவர் - (பிரளயம் நீங்கியபின்பு மீண்டும்) வெளிப்படுத்தியவரும், இடந்தவர் - (வராகாவதாரத்திற்) கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவரும், அளந்தவர் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்தருளியவருமாகிய, மா - பெரிய, சண்டம் - கொடிய, பணம் - படங்களையுடைய, ஐந் தலை - ஐந்துமுடிகளையுடைய, அனந்த சயனம்-திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையில், வளர்ந்தருளும் - திருக்கண் வளர்ந்தருளுகின்ற, திகழ்தரும் - விளங்குகின்ற, திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, வரைமேல் - மலையின்மேல், கண்டது - காணப்பட்டதாகிய, ஒரு கொம்பு - இளவஞ்சிக்கொம்பொன்று (உண்டு); அதில்—, இரண்டு மகரங்கள்-இரண்டுமுதலைகளும், ஒரு கஞ்சம்-ஒருதாமரைமலரும், இரு வெஞ்சிலை - இரண்டு வளைந்த விற்களும், மணம் கொண்டது - வாசனைகொண்டதாகிய, ஒரு கொண்டல் - ஒரு நீர்கொண்ட மேகமும், இரு கெண்டை - இரண்டு கெண்டைமீன்களும், ஒரு தொண்டை - ஒரு கொவ்வைக்கனியும், இரு கும்பம் - இரண்டு குடங்களும், ஒரு செம் பணிலம் - அழகியதொரு சங்கமும், (உண்டு) ; (எ - று.)

இது தலைவன் தலைவியைக்கண்டு அவளதுஎழிலை வியந்துரைத்தது.

அளந்தவராகிய அரங்கரென்க. மலையினிடத்தே காணப்பட்டாளொரு ஒல்கியொசிகின்ற தலைவியது மேனியிடத்தே இரண்டுமகரகுண்டலங்களும், ஒப்பற்ற முகமும், இரண்டுபுருவங்களும், பூவின்மணங்கொண்டதொரு கூந்தலும், இரண்டு கண்களும், ஒப்பற்ற அதரமும், இரண்டு தனங்களும், ஒப்பற்ற கழுத்தும் உள்ளனவென்பதை மறைத்து உவமைப்பொருளாக ஆரோபித்துக் கூறினமையின், இது உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி.

ஒருகொம்பு - தலைமகளின் உருவத்துக்கும், இரண்டு மகரங்கள் - இரண்டு குண்டலங்களுக்கும், கஞ்சம் - முகத்துக்கும், இருவெஞ்சிலை - இரண்டு புருவங்களுக்கும், மணங்கொண்டதொரு கொண்டல் - இயற்கை நறுமணம் செயற்கை நறுமணங்களையுடைய கூந்தலுக்கும், இருகெண்டை - இரண்டு கண்களுக்கும், தொண்டை - அதரத்திற்கும், இருகும்பம் - இரண்டு தனங்களுக்கும், செம்பணிலம் - சிவந்தகழுத்துக்கும் உவமையாதல் காண்க. இதில் திருவரங்கராகிய மரதகக்குன்றின்பக்கல் இத்தகைய அவயவச்சிறப்புக்களையுடைய திருமகளாகிய ஒருபூங்கொம்பு காணப்பட்டதென்னும் பொருளும் உள்ளுறையாய்த் தோன்றுமாறு அறிக. புணர்ச்சி குறிஞ்சி நிலத்துக்கண்ணதாகலின், 'அரங்கர்வரைமேற் கண்ட தொரு கொம்பு' என்றார்.

இது, ஆறுங்கவி போன்ற எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம். (சஎ)

[இரங்கல்.]

செம்பொன்னரங்கத்தரங்கநீர்ச்சீதளசந்திரவாவிசூழ்
கம்புளுடன்பயிலுநாரைகாள்கரதலையென்சொலியாறுவேன்
வெம்பனிவந்ததுவந்தபின்வேனிலும்வந்ததுவேனில்போய்ப்
பைம்புயல்வந்ததுசென்றநம்பாதகர்வந்திலர்காணுமே.

(இ - ள்.) செம் பொன் - சிவந்த பொன்மயமாகிய, அரங்கம் - திருவரங்கத்திலுள்ள, தரங்கம் நீர் - அலைகளோடு கூடிய நீரையுடைய, சீதள சந்திர வாவி - குளிர்ந்த சந்திரபுஷ்கரிணியில், சூழ் - திரண்டுள்ள, கம்புளுடன் - நீர்ப்பறவைகளுடன், பயில் - பழகுகின்ற, நாரைகாள்-நாரைகளே! காதலை - (என்) காமநோயை, என் சொலி - என்னவென்று சொல்லி, ஆறுவேன் - தணிவேன்? வெம்பனி - கொடிய பனிக்காலம், வந்தது—; வந்த பின்-(அது) கழிந்தபின்பு, வேனிலும்-வெயிற்காலமும், வந்தது—; வேனில் போய்-வெயிற்காலங் கழிந்தபின், பைம் புயல்-பசிய கார்காலம், வந்தது—, (அங்ஙனம் வந்தபின்பும்), சென்ற - விட்டுப்பிரிந்துபோன, நம் - நமது, பாதகர்—, வந்திலர் - வந்தாரில்லை; (எ - று.)

இது, பனிக்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் கார்காலத்தளவும் வாராமையாற் பிரிவாற்றாத நெய்தனிலத்துத் தலைமகள் வருந்தி அந்நிலத்துப் பறவைகளை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது. இப்படிப் பட்ட கார்காலத்தில் யான் எங்ஙனம் தலைவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வது? எனத் தலைவி இரங்கியவாறு.

கரையிற் சந்திரன் நின்று தவஞ்செய்து தன்குறைதீர்ந்ததனால், சந்திர புஷ்கரிணி யெனப் பெயர். வாவி - வாபீ என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. பனி, வேனில், புயல் என்பன-அவ்வக்காலத்துக்கு ஆகுபெயர். மார்கழியுந் தையுமாகிய முன்பனிக்காலமும் மாசியும் பங்குனியுமாகிய பின்பனிக்கால மும் அடங்க 'பனி' என்றும், சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற் காலமும் ஆனியும் ஆடியுமாகிய முதுவேனிற்காலமும் அடங்க 'வேனில்' என்றும் பொதுவாக்கூறினார். பாதகர் - தீவினையுடையவர்; இரக்கஞ்சிறிது மின்றிப் பிரிந்துபோனதேயுமன்றிக் குறியிட்டகாலத்தே மீண்டும்வாராமை பற்றி, பாதகரென்றார்; இனி, வருத்தமுறுத்துபவரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காணும் - முன்னிலைப்பன்மையசைச்சொல்.

இது, எல்லாச்சீருங் கூவிளச்சீர்களாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (சஅ)

[சம்பிரதம்.]

காணாதபுதுமைபல காட்டுவன் கட்செவிகளெட்டையுமெடுத் தாட்டுவன் கடல்பருகுவன் பெரியகனகவரையைச் சிறியகடுகினில் டைத்துவைப்பன், வீணாக வாரமுதண்டமுறவிளைவிப்பனிரவுபகன் மாறுவன் விண்ணையுமறைப்பனெழுமண்ணையுமெடுப்பனிவைவிளை யாடும்வித்தையன்று, ஞானகணைப்பள்ளியிற்றிருவரங்கத்துநெடி தாழிதுயிலும்பிரான் னெற்றிக்கணனவனைநான்முகனைவாசவனைநிமி ருமிருசுடரைமுதலாச், சேணாடர்யாவரையுமடிமைகொண்டவரவர் சிரத்திற்பொறித்துவிட்ட திருச்சக்கரப்பொறியிலாதவொருகடவுளைத்தேடியினிமுன்விடுவனே.

(இ - ள்.) காணாத - (இதுவரையிலும்) கண்டிராத, புதுமை பல - பல அற்புதச்செய்கைகளை, காட்டுவன் - காண்பிப்பேன்; கட்செவிகள் எட்டை

யும் - அஷ்டநாகங்களையும், எடுத்து ஆட்டுவன் - படமெடுத்து ஆடச்செய்வேன்; கடல் - எழுகடல்களையும், பருகுவன்-குடிப்பேன்; பெரிய—, கனக வரையை - பொன்மயமான மேருமலையை, சிறிய—, கடுகினில் - கடுகினுள்ளே, அடைத்து வைப்பன் - அடங்கும்படி சேர்த்துவைப்பேன்; வீண் ஆரவாரம் - வீணான பேரொலியை, முது அண்டம் உற - பழைய அண்டங்களிலெல்லாம் பொருந்தும்படி, விளைவிப்பன் - உண்டாக்குவேன்; இரவு பகல் மாறுவன் - இரவைப் பகலாகவும் பகலை இரவாகவும் மாறச்செய்வேன்; விண்ணையும் - ஆகாயமுழுவதையும், மறைப்பன் - மறைப்பேன், எழு மண்ணையும் - ஏழு உலகங்களையும், எடுப்பன் - எடுப்பேன்; இவை-இவைகளெல்லாம், விளையாடும் வித்தை அன்று-விளையாட்டாகச்செய்யுஞ் சிறந்ததொரு ஜாலவித்தையல்ல; இனி—, திருவரங்கத்து—, நீள் நாகணை பள்ளியில்-நீண்ட ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையின்மேல், நெடிது ஊழி - நெடியபலஊழிகாலமாய், துயிலும்-திருக்கண்வளர்கின்ற, பிரான் - எம்பெருமான், நெறிக்கண் ஆனவனை-நெற்றியில் நெருப்புக்கண்ணையுடைய சிவனையும், நான்முகனை - பிரமனையும், வாசவனை-இந்திரனையும், திமிரும்-விளங்குகின்ற, இரு சுடரை - சந்திர சூரியர்களையும், முதலா - முதலான, சேணுடர் யாவரையும் - தேவர்களனைவரையும், அடிமை கொண்டு-(தமக்கு) அடிமையாகக் கொண்டு, அவர் அவர் சிரத்தில் - அவ்வத்தேவர்களது தலைகளில், பொறித்துவிட்ட-அடையாளஞ்செய்துவைத்த, திரு சக்கரம் பொறி - அழகிய சக்கரமுத்திரை, இலாத-உடைத்தாகாத, ஒரு கடவுளை-ஒருதெய்வத்தை, தேடி - தேடிக்கொண்டுவந்து, முன் விடுவன் - முன்னேவிடுவேன்.

இந்திரஜாலம் முதலிய மாயவித்தை வல்லவர் தமது சிறப்பைத் தாமே எடுத்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, சம்பிரதம் என்னும் உறுப்பாம்.

என்றது, எம்பெருமானது சக்கரப்பொறியில்லாத ஒரு தேவதாந்தரம் எவ்வுலகிலு மில்லையாதலால், அப்படிப்பட்ட தேவரைத் தேடிக்கொணர்தல் அருமை யென்பது தோன்ற, இனித் தேடிமுன்விடுவேனென அருமை அறிவித்ததெனக் கொள்க. இனி, அங்ஙனம் திருமாலினது சக்கரப் பொறி யில்லாத தெய்வத்தை முன்னே துறந்துவிடுவே னென்னும் பொருளும் இங்குத் தோன்றும்.

கட்செவி - கண்களையே காதுகளாகவும் உடையது; 'சக்ஷுஃச்ரவா:' என்னும் வடசொல்லின் மொழிப்பெயர்ப்பு. அஷ்டமகா நாகங்களாவன—வாசுகி, அநந்தன், தக்ஷகன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன்; இவை, முறையே கிழக்குமுதலிய எட்டுத் திக்குகளிலும் நின்று ஆதிசேஷனுக்குத்துணையாய்ப் பூமியைத் தாங்குவன. எடுத்து- தூக்கியென்றுமாம். ஆரவாரம்-ஆரவாராவமென்ற வடமொழியின் சிதைவு. ஊழி - யுகம். சேணுடர் - உயர்ந்த சுவர்க்கலோகத்தி லுள்ளவர். திருச்சக்கரப்பொறி - ஸ்ரீசக்கராங்கம். சம்பிரதம் - ஜாலவித்தை.

இது, பெரும்பாலும் முதலைந்துசீர்களுங் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் நின்ற பதினாறுசீராசிரியவிருத்தம். (௬௧)

[இடமணித்தேன்னுதல்.]

முன்னமேழ்புரவியாரிரவிகாய்வெயிலினான்
முத்தரும்பியகலாமுழுமதித்திருமுகத்
தன்னமேயின்னமோர்காவதம்போதுமே
லகலுமிப்பாலையப்பாலரைக்காவத
மென்னையாளுடையவன்றுயிலராவமளியு
மிலகுபொற்கோயிலுமிந்துவின்பொய்கையும்
புன்னைவாய்நீழலும்புரிசையும்மதுகரம்
பூவிரித்துறையுமக்காவிரித்துறையுமே.

(இ - ள்.) முன்னம் - எதிரில், ஏழ் புரவி ஆர் இரவி - ஏழுகுதிரைகள் பூண்ட (தேரினையுடைய) சூரியன், காய் - எறிக்கின்ற, வெயிலினால்—, முத்து அரும்பிய - முத்துப்போலும் வேர்வை பொடிக்க, கலா முழு மதி - கலைகள் நிறைந்த பூர்ணசந்திரன்போன்ற, திரு முகத்து - அழகிய முகத்தையுடைய, அன்னமே - (நடையால்) அன்னம்போன்றவளே!—இன்னம் ஓர் காவதம் - இன்னமொரு காததூரவழி, போதும் ஏல் - போவோமாயின், இ பாலை அகலும் - இந்தப்பாலைநிலம் நீங்கும்; அப்பால் - அது நீங்கினபின்பு, என்னை ஆளுடையவன் - என்னை அடிமையாகக் கொண்ட எம்பெருமான், துயில் - அறிதுயிலமர்கின்ற, அரா அமளியும் - சர்ப்பசயனமும், இலகு பொன் கோயிலும் - விளங்குகின்ற பொன்மயமான திருக்கோயிலும், இந்துவின் பொய்கையும் - சந்திரபுஷ்கரிணியும், புன்னை வாய் நீழலும் - புன்னைமரத்தினது வாய்ப்பாகிய நிழலும், புரிசையும் - மதில்களும், மதுகரம் - வண்டுகள், பூ விரித்து உறையும் - மலர்களை விரித்துப் படிந்து தேனுண்ணுகின்ற, அ காவிரி துறையும் - அந்தக் காவேரிதீரமும், அரை காவதம் - அரைக்காததூரமே; (எ - று)

எனவே, அவ்வளவும் நீ தளராமல் வரவேண்டுமென்றபடி. இது, தலைமகளை உடன்கொண்டுபோகின்ற தலைமகன், அவள் இடைவழியிற் பாலைநிலத்திற் செல்லும்போது வெயிலால் மிகவும்வருந்தி இளைப்புற்றது நோக்கி, அவளுக்கு வழிநடையிளைப்புத் தோன்றாதிருத்தற் பொருட்டு அவளைத் தான்போகுமிடத்தின் அணிமை கூறி ஆற்றியது. "கொடுங்கடஞ்சூழ்ந்த குழைமுகமாதர்க்குத், தடங்கிடங்கு சூழ் தன்னகர் காட்டியது" என்ற கொளுவையுங் காண்க.

தலைமகனும் தலைமகளும் தாம் விட்டுப்பிரியாது ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலாயிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கொடிய இந்தப்பாலைநிலத்தின் கொடுமையா லுண்டாகும் இளைப்பு இல்லையே யாகிலும் பொழுதுபோக்குக்காகத் தலைவன் தலைவியை நோக்கி இவ்வனம் கூறினனென்றலு முண்டு. நீர்வளமுள்ள மருதநிலத்து வாழும் அன்னப்பறவை போன்ற இத்தலைவிக்கு இந்தக் கொடியபாலை வருத்தத்தை விளக்குமென்பது தோன்ற, 'இரவிகாய் வெயிலினான் முத்தரும்பிய கலாமுழுமதித் திருமுகத்தன்னம்' என்றான்; அப்பால் அரைக்காவதம் சென்றவாறே அங்கு அன்

னத்துக்கு உவப்பாகிய சந்திரபுஷ்கரிணி காவிரியாற்றுத்துறை முதலியன உளவாகக் கூறியதுங்காண்க. இவ்வாறு கூறியதனால், பாலைநிலத்தால் வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்கு ரக்ஷகமுமான தேசங்காண் அது; இந்தப் பாலைநிலமேயன்றி இன்னமும் பலபாலைவனமும் கடக்கலா மென்பது தொனிக்குமாறு காண்க.

காவிரித்துறையும் புரிசையும் கோயிலும் புன்னைநிழலும் இந்துவின் பொய்கையும் அராவமளியுந் தோன்றுமென்று முறைப்படுத்தி யுரைக்க; பாடக்ரமத்தினும் அர்த்தக்ரமம் வலியுடைத்தென்பது நியாயமாதலால். புன்னைமரம் சந்திரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ளது; இந்தவிருக்ஷத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் மிகவும் பாராட்டி அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. சூரியனதுதேர்க்குதிரைகள் ஏழென்னுந்தொகையின வென்பாரும், ஏழெனப் பெயர்பெற்ற குதிரையொன்றே யென்பாரும், எழுகுதிரைகளுண்டு அவற்றுள் ஏழெனப்பெயர்பெற்றதொன் றென்பாரும் உளர். முன்னங் காய் வெயில் - எதிர்வெயில்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளசீர்களாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௫௦)

[தோழி தலைமகனது இரவுக்குறி விலக்கல்.]

துறைமதியாமலிக்கான் யாறுநீந்திச்சுரங்கடத்த
னிறைமதியாளர்க்கொழுக்கமன்று நெடுமாலரங்கத்
திறைமதியாவருமாராவமிர் தன்னவிந்து நுதற்
குறைமதியாள்பொருட்டாற்கங்குல்வாரலெங்கொற்றவனே.

(இ - ள்.) எம் கொற்றவனே - எமது தலைவனே!—துறை மதியாமல் - செல்லும் வழியை நன்றாகஆராயாமல், இ கான் யாறு நீந்தி - இக்காட்டாற்றை நீந்திக் கடந்து, சுரம் கடத்தல் - கொடியகாடுகளைத் தாண்டிவருதல், நிறை மதியாளர்க்கு - நிறைந்த அறிவினை யாளுந்தன்மையுடையார்க்கு, ஒழுக்கம் அன்று - நல்லொழுக்கமன்று; ஆல் - ஆகையால்,—அரங்கத்து இறை - அரங்கநாதராகிய, நெடு மால் - நீண்ட திருமால், மதியா - (திருப்பாற்கடலைத் தேவர்களோடுங்) கடையாமலே, வரும் - தோன்றின, ஆரா அமிர்து அன்ன - தெவிட்டாத அமிருதத்தை யொத்த, இந்து நுதல் குறை மதியாள்பொருட்டால் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய இவள் நிமித்தமாக, கங்குல் - இராத்திரியில், வாரல் - வருதலை (இனி) ஒழிவாயாக.

இயற்கைப்புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் பின்பு தலைமகளது தோழியினுதவியைக்கொண்டு தலைமகளைப் பகலிலும்இரவிலும் களவுநெறியில் ஏகாந்தத்திலே சந்தித்தல் இயல்பு; அது, பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். தலைமகனது வேண்டுகோளின்படி ஒருநாள் இரவிற் குறிப்பிட்டதொரு சோலையினிடத்தே அத்தலைமகனையும் தலைமகளையும் சந்திக்கச்செய்த தோழி, பின்பும் அக்களவொழுக்கத்தையே வேண்டிய தலைமகனுக்கு, அவன் வரும் நெறியின் அருமையையும், அதுகருதித் தாங்கள் அஞ்சுதலையுங் குறித்து 'நீ எந்தஇடத்திலும் எந்தப்பொழுதிலும் அஞ்சாது வரக்கூடியு

தேகபலம் மனோபலம் தந்திரம் முதலியவற்றை யுடையாயாயினும், நினது வரவு எங்கட்குத் துன்பமாகத் தோன்று மாதலால், இனி இவ்விருளிலிட் இங்ஙனம் வரற் பாலையல்லை' என்று விலக்குதல், இச்செய்யுளிற் குறித்த அகப்பொருள்துறை. இது,'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி' எனப்படும். (ஆறு-வழி, கிளவி, பேச்சு.) தலைவன்வரும் வழி மிகவும் இன்னாது, நீருடையது, கல்லுடையது, முள்ளுடையது, ஏற்றிழிவுடையது, கள்ளர்புலி கரடி யானை பாம்பு முதலிய கொடியபிராணிகளை யுடையது என்று கவலுங் கவற்சி யாற் சொல்லுவதென்க. இதில், மெய்ப்பாடு - அச்சம். இதன்பயன் - வெளிப்படையாக வந்து மணஞ்செய்துகொள்ளுதலை வற்புறுத்துதல். ஐவகை நிலங்களுள் மலையும் மலைசார்ந்தஇடமும் குறிஞ்சியாமென்பதும், "புணர் தல் நறுங்குறிஞ்சி" என்றபடி புணர்ச்சி குறிஞ்சித்திணைக்குரிய பொருளென்பதும், "குறிஞ்சி, கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்" என்றபடி பெரும் பொழுதினுட் சரத்காலமும் சிறுபொழுதினுள் நள்ளிரவும் குறிஞ்சிக்குஉரிய காலமென்பதும் அறியத்தக்கன. "உள்ளமஞ்சாய் வலியாய் வலியார்க்குமு பாயம்வல்லாய், கள்ள மஞ்சாயுதங் கைவருமாயினுங் கங்குலினில் வள்ள மஞ்சார்பொழில் வேங்கடக்குன்றினில்வீழருவிப், பள்ளமஞ்சாரல் வழிவரில் வாடு மிப்பாவையுமே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதியையும் காண்க.

'துறைமதித்தல் - இது செல்லுந் துறை, இது செல்ல வொண்ணாத் துறையென ஆராய்தல். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதினின்று தோன்றிய தேவாமிருதத்தினும் மேலானவை ளென்பார், 'மதியாவருமாரா வமிர்து' என்றனர். வாரல் - வா என்னும் பகுதியிற் பிறந்த எதிர்மறைவிய ங்கோள். திரிபணி.

இது, நிரையசைமுதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (ருக)

[மறம்.]

கொற்றவன்றன்றிருமுகத்தைக்கொணர்ந்ததூதா
குறையுடலுக்கோமறவர்கொம்பைக்கேட்டா
யற்றவர்சேர்திருவரங்கப்பெருமாடோழ
னவதரித்ததிருக்குலமென்றறியாய்போலு
மற்றதுதான்றிருமுகமேயானாலந்த
வாய்செவிகண்மூக்கெங்கே மன்னர்மன்னன்
பெற்றவிளவரசானாலின்கொம்பைப்
பிறந்தகுலத்துக்கேற்கப்பேசுவாயே.

(இ - ள்.) கொற்றவன்தன்-வெற்றியையுடைய வேந்தனது, திருமுகத் தை—, கொணர்ந்த-கொண்டுவந்த, தூதா-தூதனே!—குறை உடலுக்கோ - (முகமில்லாத) முண்டத்துக்கோ, மறவர் கொம்பை - வேடர்களாகிய எங் களது பூங்கொம்பை, கேட்டாய் - (மணஞ்செய்து தரும்படி) கேட்டாய்; (எங்கள் குலம்), அற்றவர் சேர் - இருவகைப்பற்றுமற்று முற்றத்துறந்த முனிவர்களெல்லாம் அடைக்கலமடைகின்ற, திருவரங்கப்பெருமான் - திரு

[illegible]திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெருமானது, தோழன் - நண்பனு ய குகப்பெருமான், அவதரித்த - திருவவதாரஞ் செய்த, திரு குலம் ன்று-மேன்மையான குலமென்று, அறியாய்போலும் - (நீ) அறிந்திலைபோ லும்; அது-நீ கொணர்ந்தது, திருமுகமே ஆனால்—, அந்த-அதன் உறுப்பா ய, வாய் செவி கண் மூக்கு எங்கே—? மன்னர் மன்னன் பெற்ற-அரசர்க் கரசனாகிய சக்கரவர்த்தி பெற்ற, இள அரசு ஆனால் - இளைய அரசானால், பிறந்த குலத்துக்கு ஏற்க-அது தான் பிறந்தகுலத்திற்குப் பொருந்த, ஆலின் கொம்பை ஆலமரத்தின் கொம்பை, பேசுவாய் மணம்பேசுவாயாக; (எ - று.)

தமதுமகளை மணம்பேசும்படி அரசரால் அனுப்பப்பட்ட தூதனைநோக்கி மறவர்கள் மணம்மறுத்து அவ்வரசனை இகழ்ந்து பேசினதாகச் செய்யுள் செய்வது, மறமென்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம். இதனை மகட்பாற்கா ஞ்சி யென்னும் துறையின் இனமாகக் கூறுவர். மகட்பாற்காஞ்சியென்பது - புறப்பொருள்திணை பன்னிரண்டனுள் காஞ்சித்திணைக்கு உரிய பலதுறை களில் ஒன்று. அதாவது - நின்மகளை எனக்குத்தருக வென்று சொல்லும் அரசனோடு மாறுபடுவது; "ஏந்திழையாட்டருகென்னும், வேந்தனோடு வேறு நின்றன்று—அளியகழல்வேந்தரம்மாவரிவை, யெளியளென்றெள்ளியுரைப் பிற் - குனியாவோ, பண்போற்கிளவியிப்பல்வளையால் வாண்முகத்த, கண் போற் பகழி கடிது' என்ற புறப்பொருள்வெண்பாவைக் காண்க. "மணித் தாரரசன்றன்னோலையைத்தூதுவன்வாய்வழியே, திணித்தாசழியச்சிறைதயின் றலையை யெந்தீவினையைத், துணித்தான் குருகைப்பிரான் றமிழாற் சுருதிப் பொருளைப், பணிகதான் பணிபன்றெனிற் கொள்ளுநகொள்ளு மெம்பா வையையே" என்னுஞ் சடகோபரந்தாதிச் செய்யுள் கருதத்தக்கது.

திருவரங்கநாதனுக்கே உரிமை பூண்பவளான தமதுமகளை மணம்பேசும் படி ஓர் அரசனால் ஓலைகொடுத்துஅனுப்பப்பட்டதூதன் அவ்வரசன்கட்டளை ப்படி தம்பக்கல்வந்து ஓலைகொடுத்துச சிலவார்த்தை கூறிமணம்பேசுவானாக, அம்மகட்குஉரியார் மிகக்கோபங்கொண்டு அந்தமணப்பேச்சை மறுத்து அவ் வரசனைக்குறித்துப் பரிகசித்துக் கூறினரென்க. திருவரங்கநாதனுக்கே அடிமை பூண்ட எமதுஉயிர் பிறிதொரு கடவுளர்க்கேனும் மானிடர்க்கேனும் உரிமைபூணாது என்று, அங்ஙனம் பிறர்க்கு ஆட்படுத்த முயல்வாரைநோக்கி ஐயங்கார் கடிந்து கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள்.

ஓலையைத் திருமுகமென்பது, குழூஉக்குறி. மறவர்கொம்பென்றது, தம் மைப் பிறர்போற்கூறிய படர்க்கை; இடவழுவமைதி. கொம்பு - பூங்கொம்பு போன்ற பெண்ணுக்கு உவமவாகுபெயர், அற்றவர்சே ரென்பதற்கு - வேறு புகலிடமில்லாதவர்களாய் யாவருமடைகின்ற வென்றும் பொருள்கொள்ள லாம். குகன் தோழனானது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில். போலும் - ஒப்பில்போலி. மற்று - வினைமாற்று. அரசென்னும் பண்புப்பெயர், அரசனுக்கு ஆகுபெயர். திருமுகமென்பதில் அழகியமுகமென்றும், கொம்பென்பதில் மரத்தின்கொ ம்பென்றும், அரசென்பதில் அரசமரமென்றும் பொருள் கொள்ளக் கிடத்த லால், இங்ஙனங் கூறினார்.

இது, பதினைந்தாங் கலிபோன்ற எண்சீராசிரியவிருத்தம். (௫௨)

[இதுவும் அது.]

பேசவந்த தூதசெல்லரித்தவோலைசெல்லுமோ
  பெருவரங்களருளரங்கர்பின்னைகேள்வர்தாளிலே
பாசம்வைத்தமறவர்பெண்ணைநேசம்வைத்துமுன்னமே
  பட்டமன்னர்பட்டதெங்கள்பதிபுகுந்துபாரடா
வாசலுக்கிடும்படல்கவித்துவந்தகவிகைமா
  மகுடகோடிதினையளக்கவைத்தகாலுநாழியும்
வீசுசாமரங்குடிற்றொடுத்தகற்றைசுற்றிலும்
  வேலியிட்டதவர்களிட்டவில்லும்வாளும்வேலுமே.

(இ - ள்.) பேச-(எங்கள்பெண்ணை மணம) பேசுவதற்கு, வந்த—, தூத - தூதனே!—செல் அரித்த - செல்லினால் அரிக்கப்பட்ட, ஓலை—, செல்லுமோ—? பெரு வரங்கள் - பெரிய வரங்களை, அருள் - (தம் அடியார்கட்கு) அருளுகின்ற, அரங்கர் - திருவரங்கநாதரும், பின்னை கேள்வர் - நப்பின்னையின் கணவருமாகிய நம்பெருமாளது, தாளிலே - திருவடிகளிலே, பாசம் வைத்த - அன்பு வைத்த, மறவர் பெண்ணை - வேடர்களாகிய எங்களது மகளை, நேசம் வைத்து - விரும்பி, முன்னமே - முன்னாட்களிலே, பட்டம் மன்னர் - பட்டந்தரித்த அரசர்கள், பட்டது - பட்ட பாடுகளை, எங்கள் பதி புகுந்து - எங்களூரினுள் வந்து, பார்அடா—; வாசலுக்கு இடும் படல் - (எங்கள் வீட்டு) வாசலில் வைத்து மூடும் படல், கவித்து வந்த - (அவர்கள்) பிடித்துவந்த, கவிகை - குடைகளாம், தினை - தினையரிசிகளை, அளக்க - அளக்கும்படியாக, வைத்த—, காலும் - மரக்கால்களும், நாழியும் - படியும் முதலிய அளவுகருவிகள், மா மகுடம் கோடி - (அவர்கள்தரித்துவந்த) பெரிய கிரீடங்களின் கூட்டமாம்; குடில் தொடுத்த - (எங்கள்) குடிசைக்குமேல் மூடுகின்ற, கற்றை—, வீசு சாமரம் - (அவர்களுக்கு) வீசிவந்த சாமரங்களாம்; சுற்றிலும் - (எங்கள்வீட்டின்) நாற்புறத்திலும், வேலி இட்டது - வேலியாகப் போகட்டது, அவர்கள் இட்ட - அவர்கள் (தோல்வியடைந்து) போகட்டுப்போன, வில்லும் வாளும் வேலுமே—(ஆகும்);(எ-று.)

இவ்வாறு கூறியது, உன்னை யேவிய அரசனுக்கும் இக்கதியே நேருமென்று குறித்தற்கு. "எல்லாம் வெகுண்டார்முன் தோன்றாக்கெடும்" ஆதலால், மிக்ககோபாவேசத்தால் இங்ஙனம் கொடுமைகூறினரென்க.

செல் - கறையான். மறவர் தாம் எழுத்தறியாதவ ராதலால், எழுத்தெழுதிய ஓலையை 'செல்லரித்தவோலை' என்றார். செல்லுதல் - பயன்படவழங்குதல். 'நேசம்வைத்து' என்பது, ஒருசொல்நீர்மைத்தாய் 'பெண்ணை' என்பதற்குப் பயனிலையாய் நின்றது. வாசல் - வாயிலென்பதன் மரூஉ. படல் - தட்டி, கவிகை - கவிந்திருப்பது. கற்றை - விழல்தொகுதி போல்வன.

இது, ஏழாஞ்சீரும் ஈற்றுச்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றையவெல்லாம் மாச்சீர்களுமாகிய பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (ருரு)

வேலையுல கிற்பிறக்கும் வேலையொழிந் தோமில்லை
மாலையரங் கேசனைநா மாலையினுங்—காலையினு
முன்னிநைந் தோமில்லை யுடலெடுத்த வன்றுமுத
லென்னினைந் தோநெஞ்சே யிருந்து.

(இ-ள்.) நெஞ்சே—!—நாம், வேலை உலகில் - கடல்சூழ்ந்த இந்த நிலவுலகத்தில், பிறக்கும் வேலை - பிறக்குந் தொழிலை, ஒழிந்தோம் இல்லை - நீங்கிற்றிலோம்; மாலை அரங்கேசனை - ரங்கநாதனாகிய திருமாலை, மாலையினும் காலையினும் - காலையும் மாலையும், உன்னி - தியானித்து, நைந்தோம் இலல் - மனம்நெகிழ்கிற்றிலோம்; உடல் எடுத்த அன்றுமுதல் - இவ்வுடம்பெடுத்த அந்நாள்முதல், இருந்து என் நினைந்தோம் - வேறு என்ன பெரிய காரியத்தை எண்ணியிருந்தோம்? (எ - று.)

நமது பிறப்புத்தொழிலை நீக்குதற்குக் கடவராகிய திருவரங்கநாதரது மகிமையை உணர்ந்து அவரையே காலைமாலைகளில் தியானிப்பது நமதுகடமையாயிருக்க, அதுசெய்யாது இதுவரை பழுதே பலபகலும் போயின வென்றுஅஞ்சி அதுகுறித்து அநுதாபங்கொண்டு கழிவிரக்கத்தாற்கூறியது இது.

வேலையுலகிற் பிறக்கும் வேலை யொழியாமைக்குக் காரணத்தை, காலை மாலைகளில் ஸ்ரீரங்கநாதனைத்தியானியாமல் வீணபொழுது போக்கினமை யெனப் பின்மூன்றடிகளில் விளக்கினர்; தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியின்பாற்படும். மடக்குஎன்னுஞ் சொல்லணியும் இதிற் காணத்தக்கது. இனி, நா எனப் பிரித்து - நாவினால், உன்னி - துதித்து என்றுமாம்.

பிறப்பென்னும்வாய்பாட்டான்முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா (௫௪)

[இயலிடங்கூறல்.]

இரும்புவனம்விரும்புவனமணியரங்கர் பணியரங்கரிமயநண்ப, வருங்கொடியின்மருங்கொடியின் மனங்குழைக்குக்கனங்குழைக்கு மனங்கன்சாபக், கரும்புருவம் பொரும்புருவ முத்தநகையொத்தனைகைகாந்தள்பூந்தேன், மருங்குழலுங் கருங்குழலு முருகுவளையிருகுவளை மழைக்கண்டாமே.

* (இ - ள்.) இரும் புவனம் - பெரிய உலகங்கள் முழுவதையும், விரும்பு- (உணவாக) விரும்பி அமுதுசெய்த, வனம் அணி - வனமாலையை அணிந்த, அரங்கர் - அரங்கநாதரும், பணி அரங்கர் - ஆதிசேஷனைப் பள்ளிகொள்ளுமிடமாக வுடையவரு மாகிய நம்பெருமாளது, இமயம் - இமயமலைபோன்ற மலையினிடத்துள்ள, நண்ப - தோழனே !—கனங் குழைக்கு - (யான் கண்ட) கனமாகிய காதணியையுடைய பெண்ணுக்கு, வரும் கொடியின் - வளர்கின்ற பூங்கொடிபோன்ற, மருங்கு-இடையானது, ஒடியின் - (தான்) ஒல்கினால், மனம் - (ஆடவர்களது) நெஞ்சத்தை, குழைக்கும் - தளரச்செய்யும்; புருவம் - புருவங்கள், அனங்கன் - மன்மதனது, சாபம் - வில்லாகிய, கரும்பு - கரும்பினது, உருவம் - வடிவத்தோடு, பொரும் - போர்செய்யும்

[ஒத்திருக்குமென்றபடி]; நகை - பற்கள், முத்தம் ஒத்தன - முத்துக்களைப் போன்றனவாகும்; கை - கைகள், காந்தள் - காந்தள்மலர்போலும்; கருங் குழல் - கரிய கூந்தல், பூ தேன்மருங்கு உழலும்-மலர்களில் மொய்க்கின்ற வண்டுகள் பக்கங்களிற் சுழலப்பெறும்; மழைகண் - குளிர்ச்சியை யுடைய கண்கள், முருகு வளை இரு குவளை - வாசனை மிக்குப்பொருந்திய இரண்டு நீலோற் பலமலரை ஒப்பன; (எ - று.)

கலந்துபிரிந்த தலைமகன் பின்பு தனதுதோழனைத் துணையாகக்கொண்டு மீண்டும் அத்தலைமகளைச் சந்தித்தல் முறைமை; அது, 'பாங்கற்கூட்டம்' எனப்படும். அதற்கு உரிய துறைகள் பலவற்றில் 'இயலிடங்கூறல்' என்னுந் துறை, இச்செய்யுளிற் கூறியது. அஃதாவது-முதலிற் கலந்துபிரிந்த தலைமகன், பின்பு தன்னையடுத்துத் தன்மெலிவைக்கண்டு 'நீ இவ்வாறு தற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று வினவிய பாங்கனுக்கு, யான் ஒருத்தி வலையில் அகப்பட்டேன்' என்று உற்றதுகூற, அதுகேட்ட பாங்கன் 'நினது ஒழுக்கம் தக்கதன்று' என்று சில கூறியபின்பும் தலைமகன் தெளிவுபெறாது வருந்தவே, பாங்கன் இரக்கங்கொண்டு 'நின்னாற்காணப்பட்ட வடிவம் எத் தன்மைத்து?' என்று வினவ, அதுகேட்ட தலைமகன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'என்னாற்காணப்பட்ட வடிவுக்கு இய லிவை' என்று கூறுதல்.

இனி, இரும்புவனம் விரும்புவனமணியரங்க ரென்பதற்கு-பெரிய உலகத்தவர் யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற வனப்பையுடைய நீலமணிபோலும் நிறத்தினையுடைய அரங்கரென்றும். பணியரங்க ரென்பதற்கு-காளியனென்னும் பாம்பைக் கூத்தாடுமிடமாகக் கொண்டவ ரென்றுமாம். இமயம் - பனிமலை. கனங்குழைக்கும், குழலும், உம்மை - இசைநிறை.

இது, நான்காங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௫௫)

[இதுவும் அது.]

மழைபிறைசிலைவேல்வள்ளையெள்ளிலவின்மலர்முல்லைமதிவளைகளையாழ்
வாரிசங்கெளிறுதத்தைவாய்கலசமணிவடபத்திரமெறும்பூ
ரழுகுநீர்த்தரங்கந்துடிசுழியரவமரம்பைஞெண்டிளவராலாமை
யணிதராசிணைகந்துகந்துகிர்தாளமம்புயமரங்கநாடனையார்
குழனுதல்புருவம்விலோசனங்காதுநாசிவாய்நகைமுகங்கண்டங்
குலவுதோண்முன்கையங்கைமெல்விரல்கள்கூருகிர்கொங்கைகண்வயிறு
விழைதருமுரோமம்வரையிடையுந்திவிரும்புமல்குற்றொடைமுழந்தாண்
மிளிர்கணைக்கால்கள்புறவடிபரடுமென்குதிவிரனகந்தாளே.

(இ - ள்.) அரங்க நாடு அனையார் - திருவரங்கமாகிய திருநாட்டை யொக்கின்ற (யான் கண்ட) மாதரது, குழல் - கூந்தலும், நுதல் - நெற்றியும், புருவம் - புருவங்களும், விலோசனம் - கண்களும், காது - காதுகளும், நாசி - மூக்கும், வாய் - வாயும், நகை - பற்களும், முகம் - முகமும், கண்டம் - கழுத்தும், குலவு தோள் - விளங்குகின்ற தோள்களும், முன்

கை - முன்னங்கைகளும், அங்கை - அகங்கைகளும், மெல் விரல்கள் - மெல்லிய விரல்களும், கூர் உகிர் - கூரிய நகங்களும், கொங்கை - தனங்களும், கண் - முலைக்கண்களும், வயிறு - வயிறும், விழைதரும் - விரும்பப்படுகின்ற, உரோமம் - மயிரொழுக்கும், வரை-வயிற்றின் மடிப்புக்களும், இடை-இடுப்பும், உந்தி - நாபியும், விரும்பும் - விரும்பப்படுகின்ற, அல்குல்-அல்குலும், தொடை - தொடைகளும், முழந்தாள் - முழங்கால்களும், மிளிர் - ஒளி செய்கின்ற, கணைக்கால்கள் - கணைக்கால்களும், புலம் அடி - புறங்கால்களும், பரடு - காற்பரடுகளும், மெல் குதி - மெல்லிய குதிகால்களும், விரல் - விரல்களும், நகம் - நகங்களும், தாள் - பாதங்களும், (ஆகிய இவ்வவயவங்கள் முறையே),—மழை - மேகமும், பிறை - பிறைச்சந்திரனும், சிலை-விற்களும், வேல்-வேல்களும், வள்ளை - வள்ளையிலைகளும், எள் (மலர்)-எள்ளுப்பூக்களும், இலவின்மலர்-இலவம்பூக்களும், முல்லை (மலர்)-முல்லைப் பூக்களும், மதி-பூர்ணசந்திரனும், வளை - சங்கமும், கழை - மூங்கில்களும், யாழ் - வீணையும், வாரிசம் - தாமரைமலர்களும், கெளிறு - கெளிறென்னும் மீன்களும், தத்தை வாய் - கிளியின் வாய்களும், கலசம் - குடங்களும், மணி - நீலமணியும், வட பத்திரம் - ஆலிலையும், எறும்பு ஊர் அழகு - எறும்பு ஊருகின்ற ஒழுங்கும், நீர் தரங்கம் - நீரின் அலைகளும், அடி - உடுக்கையும், சுழி - நீர்ச்சுழியும், அரவம் - பாம்பின் படமும், அரம்பை - வாழைமரங்களும், ஞெண்டு - நண்டுகளும், இள வரால் - இளைய வரால் மீன்களும், ஆமை - ஆமைகளும், அணி தராசு இணை - அழகிய இரண்டு தராசுதட்டுகளும், கந்துகம் - பந்துகளும், துகிர் - பவழங்களும், தரளம் - முத்துக்களும், அம்புயம் - தாமரைமலர்களும், (ஆகிய இவற்றை ஒக்கும்.)

எனவே, கருங்குழல் காளமேகத்தையும், நெற்றி பாதிமதியையும், புருவம் வில்லையும், கண்வேலையும், காது வள்ளையிலையையும், மூக்கு எள்ளுப்பூவையும், அதரம் இலவம்பூவையும், தந்தம் முல்லைமலரையும், முகம் பூர்ணசந்திரனையும், கண்டம் சங்கையும், தோள் இளமூங்கிலையும், முன்னங்கை வீணையையும், உள்ளங்கை தாமரைமலரையும், கைவிரல் கெளிற்றுமீனையும், கைந்நகம் கிளிமூக்கையும், கொங்கை கும்பத்தையும், கொங்கைக்கண் நீலமணியையும், வயிறு ஆலிலையையும், அதனிடத்துஉள்ள மயிரொழுக்கு எறும்பொழுக்கையும், வயிற்றுமடிப்பு அலையையும், இடை உடுக்கையையும், கொப்பூழ் நீர்ச்சுழியையும், அல்குல் பாம்பின்படத்தையும், தொடை வாழையையும். முழங்கால் நண்டையும், கணைக்கால் வரால்மீனையும், புறங்கால் ஆமையையும், காற்பரடு தராசுதட்டையும், குதிகால் பந்தையும், கால்விரல் பவழத்தையும், கால்நகம் முத்தையும், பாதங்கள் தாமரைமலரையும் போலுமெனப் பெயர்ப்பயனிலையும் எழுவாயுமாக வந்த முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்.

இதனுள் கேசாதிபாதபரியந்தம் முப்பத்திரண்டு அவயவங்களும் அவற்றின் உபமானங்களோடு காண்க. மழை - காளமேகம். பிறை-குறைந்தமதி. வள்ளை - அதன் இலைக்கு ஆகுபெயர். மலரை முன்னும் பின்னுங் கூட்டுக. மதி-நிறைந்த சந்திரன். வாரிஜம், அம்புஜம்-நீரில் தோன்றுவது. கெளிறு,

வ்ரால் - மீனின்வகைகள். அரவம் - ஆகுபெயர். ஞெண்டு - போலி. அரங்க நாடனையா ரென்றது - நிரதிசய இன்பத்தைத் தருபவ ரென்றற்கு. மூன்னை - இலக்கணப்போலி.

இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்தது பதினான்சீராசிரியவிருத்தம். (௫௧)

[கைக்கிளை.]

தாளிரண்டும் பாரொன்றுந் தார்வாடும் வேர்வாடும்
வாளிரண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்குங்—கோளிரண்டு
மைவகைப் பூத மமைத்தருள ரங்கர்
மைவளர் சோலை மலையிற்
றெய்வ மல்லளித் திருவுரு வினளே.

(இ - ள்.) தாள் இரண்டும் - இரண்டுகால்களும், பார் ஒன்றும்-பூமியிற் பொருந்தும்;தார் பூமாலை, வாடும்—;வேர்வு ஆடும்-வியர்வை அரும்பும்; வாள் இரண்டும் - வாள்போலும் இரண்டுகண்களும், காது இரண்டில் வந்து - இரண்டுகாதுகளிலுஞ் சென்று மீண்டுவந்து, இமைக்கும்—; (ஆகையால்), கோள் இரண்டும்-இராகு கேதுக்களென்னுங் கிரகங்களையும், ஐவகை பூதம் (உம்) - நிலம் நீர் தீ காற்று விசும்பென்னும் பஞ்சபூதங்களையும், அமைத்து அருள்-படைத்துக் காக்கின்ற, அரங்கர்-அரங்கநாதரது, மை வளர் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற, சோலைமலையில்-சோலைகளையுடைய மலையினிடத்தே யுள்ளவளாகிய, இ திரு உருவினள் - அழகிய வடிவத்தையுடைய இம்மகள், தெய்வம் அல்லள் - தெய்வமகளல்லள் [மானுடமகளே] ; (எ - று.)

இது, பொழில்விளையாட்டு விருப்பால் ஆயம்நீங்க அதன்கண் தமியளாய்நின்ற தலைமகளை வேட்டைவிருப்பால் இளையார் நீங்கத் தமியனாய் வந்த தலைமகன் தனியிடத்திற் கண்டவுடனே இம்மகள் தெய்வமகளோ மானுடமாதரோ வென்றுஐயுற்று நின்று பிறகு இவ்வகைக்குறிகண்டு தெய்வமல்லள், மக்களுள்ளா ளெனத் தெளிந்தது. எனவே, தெய்வமல்லளாதற்குக் காரணம் - இவையன குறியே, வேற்றுமையில்லையென்பது கருத்து: "பாயும் விடையரன் தில்லையன்னாள் படைக்கண் ணிமைக்குந், தோயு நிலத்தடி தூமலர் வாடுந் துயரமெய்தி, யாயுமனனே யணங்கல்ல ளம்மா முலைசுமந்து, தேயு மருங்குற் பெரும்பணைத்தோ ளிச் சிறுநுதலே" என்றார் திருக்கோவையாரிலும். இது, தெளித லென்னுந் துறையாம். இது, தலைவன்தலைவியர்களுள் ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவர் அறியாத ஒருதலைக்காம மாதலால், கைக்கிளையாயிற்று.

வாள் - உவமவாகுபெயர். காதளவும் நீண்ட கண்களாதலால், 'வாளிரண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்கும்'என்றார். கால் நிலந்தோய்தலும், மாலை வாடுதலும், வேர்வை யுண்டாதலும், கண்ணிமைத்தலும் தேவர்களுக்கு

இல்லையென அறிக; "கண்ணிமைத்தலா லடிகள் காசினியிற் றோய்தலால், வண்ண மலர்மாலை வாடுதலா-லெண்ணி, நறுந்தாமரைவிரும்பு நன்னுதலே யன்று, னறிந்தா ளனள்றன்னை யாங்கு" என்றார் புகழேந்தியும். கோள் - க்ரஹமென்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. இராகு கேதுக்களைக் கூறியது, மற்றைக்கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். முற்றும்மையைப் பூதமென்பதனோடுங் கூட்டுக. திருவென்பது - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கம்; என்றது-அழகு. இனி, திருவுருவினள் - திருமகள்போலும் வடிவத்தவளென்றுமாம்.

இது, முதல் மூன்று அடிகளும் வெண்பாவடிகளாய், மற்றை இரண்டும் ஆசிரியவடிகளாய், அவற்றுள்ளும் ஈற்றயலடி முச்சீரதாய் வந்து துணிதலை நுதலிய ஒருதலைக்காம முணர்த்தியதனால், **கைக்கிளைமருட்பா.** (ருஎ)

[ஊசல்.]

உருமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்துஞ்செத்து
  மூசலாடுவதடியேனொழியும்வண்ணங்
கருமாயத்தென்னெஞ்சைப்பலகையாக்கிக்
  கருணையெனும் பாசத்தைக்கயிறாப்பூட்டி
மருமாலைத்துளவசையவாடிரூசன்
  மணிமகரக்குழையசையவாடிரூச
றிருமாதுபுவிமாதோடாடிரூச
  றிருவரங்கராசரேயாடிரூசல்.

(இ - ள்.) உரு மாறி - உருவம் மாறிமாறி, பல பிறப்பும் - பலவகைப் பட்ட பிறவிகளிலும், பிறந்தும்,— செத்தும்—, ஊசல் ஆடுவது - ஊஞ்சல் போல அலைவதனை, அடியேன்—, ஒழியும் வண்ணம் - நீங்கும்படி, கரு மாயத்து - மிக்க வஞ்சனையையுடைய, என் நெஞ்சை - எனது மனத்தை, பலகை ஆக்கி - ஊசற்பலகையாகக்கொண்டு, கருணை எனும்-(நினது) அருளென்கிற, பாசத்தை—, கயிறு ஆ பூட்டி - ஊஞ்சற்கயிறாக மாட்டி, மரு மாலை துளவு அசைய - வாசனையையுடைய திருத்துழாய்மாலை அசையும்படி, ஊசல் ஆடிர் - ஊசலாடுவீராக; மணி மகரம் குழை - இரத்தினத்தாலாகிய மகரகுண்டலங்கள், அசைய—, ஊசல் ஆடிர்—; திருமாது புவிமாதோடு - பெரியபிராட்டியாரோடும் பூமிப்பிராட்டியாரோடும், ஊசல் ஆடிர்—; திருவரங்கராசரே—! ஊசல் ஆடிர்—; (எ - று.)

யான் பிறப்புநீங்கிப் பரமபதமடையும்படி தேவரீர் அருள்கூர்ந்து எனது மனத்தில் என்றென்றும் இடைவிடாது தங்கியிருக்கவேண்டு மென்பதாம். அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலம் எம்பெருமானுக்குத் தங்குமிடமாதலால் 'நெஞ்சைப்பலகையாக்கி' என்றும், கடவுளது திருவருள் அவ்வுள்ளத்தைக் கட்டித் தம்வயப்படுத்துதலால் 'கருணையெனும் பாசத்தைக் கயிறாப்பூட்டி' என்றும் கூறினர். "பொருளலா விடயத்தைப் பொருளென்றெண்ணிப் போவதுமீள்வதுமா யெப்பொழுது மாடு, மருளுலா மனவூசல்

சுத்தஞ் செய்து மாறாது வளர்பத்தி வடத்தைப் பூட்டி, யிருளை நேர்குழனி லப்பெண் ணலர்மேன் மங்கை யிருவரொடு மேயதன்மேலேறிவீறு, மருளி னுன் மெள்ளவசைந்தாடி ரூச லாதிவடமலையாய ராடி ரூசல்'' என்றார் திரு வேங்கடக் கலம்பகத்தும். இச்செய்யுளில் எம்பெருமான் ஊசலாடத் தாம் ஊசலாடுவது நீங்குமெனக் கூறிய நயம் கருதத்தக்கது. ஊசலாடுதல்தொ ழில் எம்பெருமானைச்சேர அத்தொழில் சேதனனாகிய தம்மை விட்டுநீங்கு தலைக் கூறியது - முறையிற்படர்ச்சியணியின் பாற்படும்; இது, வடமொழி யில் பர்யாயாலங்காரம் எனப்படும். இதற்கு உருவகவணிஅங்கமாக நின்றது.

இஃது, ஊசல்: அஃதாவது - ஆசிரியவிருத்தத்தானாதல், கலித்தாழிசை யானாதல் 'ஆடிரூசல், ஆடாமோவூசல்' என முடிவுகூறக் கூறுவது.

இது, பதினேழாங் கவிபோன்ற ஆசிரியவிருத்தம். (ருஅ)

ஊசல்வடம்போ லூர்சகடம்போலொழியாமே
நாசவுடம்போடாவிசுழன்றேநலிவேனே
வாசவனும்போதாசனனுங்கூர்மழுவோனு
நேசமுடன்சூழ்கோயிலரங்கநெடியோனே.

(இ - ள்.) வாசவனும் - இந்திரனும், போது ஆசனனும் - தாமரை மல ரைத் தங்குமிடமாகவுடைய பிரமனும், கூர் மழுவோனும் - கூர்மையாகிய மழுவாயுதத்தையுடைய உருத்திரனும், நேசமுடன் - பக்தியுடனே, சூழ்- சூழ்ந்துவழிபடுகின்ற, கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரிய கோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, நெடியோனே—, (அடியேன்), ஊசல் வடம் போல் - ஊஞ்சற்கயிறுபோலவும், ஊர்சகடம்போல் - செல்லுகின்ற வண்டி யின் உருளைபோலவும், ஒழியாமே - ஓய்வில்லாதபடி, நாசம் உடம்போடு - அழியுந்தன்மையையுடைய உடம்புடனே, ஆவி சுழன்றே - உயிர் அலையப் பெற்றே, நலிவேனே - வருந்தக்கடவேனோ? (எ - று.)

ஓடி யோடி வருவதும் போவதுமா யிருத்தலால் ஊசல் வடத்தையும், மாறிமாறி உருண்டுகொண்டே யிருத்தலால் ஊர்சகடத்தையும் உவமைகூறி னார். சகடம் - உருளைக்கு ஆகுபெயர். நெடியோன் - பெரிய பெருமாள்.

இது, பதினெட்டாங் கவிபோன்ற கலிநிலைத்துறை. (ருகூ)

[த ழை.]

நேசத்தழைக்குமதயானைமுன்புநின்றோனரங்கம்
பேசத்தழைக்குமென்னன்பனையாய்பெருங்கற்பகத்தின்
வாசத்தழைக்குநறுந்தழைகாணிதுமந்தத்தென்றல்
வீசத்தழைக்குந்தழைபோற்கெடாதுவிலையில்லையே.

(இ - ள்.) நேசத்து - அன்பினாலே, அழைக்கும்-(ஆதிமூலமே யென்று) அழைத்த, மதயானை முன்பு-மதத்தையுடைய கஜேந்திராழ்வான் முன்னே, நின்றோன் - வந்துநின்று காத்தருளின எம்பெருமானது, அரங்கம் - ஸ்ரீரங் கத்தை, பேச - சொல்லுந்தோறும் சொல்லுந்தோறும், தழைக்கும் - மகிழ்

கின்ற, என்-எனது, அன்பு-அன்னை, அனையாய்-ஒத்திருப்பவளே!— இது-இத்தழை, பெருங் கற்பகத்தின் - பெரிய கல்பகவிருக்ஷத்தினது, வாசம் தழைக்கும் - வாசனையையுடைய தழையினும், நறுந் தழை காண் - நறுநாற்றம் மிக்க தழையேகாண்; (இது), மந்தம் தென்றல் - இளந் தென்றற்காற்று, வீச - வீசுதலால், தழைக்கும் - தழைக்கின்ற, தழைபோல் - (மற்றை மரங்களின்) தழையைப்போல, கெடாது - (பின்பு) வாடிப்போகாது; (அதுவேயுமன்றி), விலை இல்லை - (இத்தழைக்கு) விலையும் இவ்வளவென்று ஓர் அறுதி இல்லை; (ஆதலால், இதனை நீ ஏற்றுக்கொள்வாயாக); (எ - று.)

இத்துறை, தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துச் சேட்படைகூறத் துணியாநின்ற தோழியிடைத் தலைமகன் தழைகொண்டு சென்று 'இத்தழையை வாங்கிக்கொண்டு என்குறைமுடித்தருளுவீராம்' என்றுவேண்டிக் கையுறையாகக் கொடுக்க, அதனை அரிதின் ஏற்றுக்கொண்ட தோழி, தலைமகளிடஞ் சென்று அவள்குறிப்பறிந்து 'இத்தழை நமக்கு எளிய தொன்றன்று; இதனை ஏற்றுக்கொள்வாயாக' எனத் தலைமகளைத் தழையேற்பித்தது.

இது, நேரசை முதலாக நின்ற கட்டளைக்கலித்துறை. (௯௦)

[முத்தம்.]

விலையான திலையென்றுநீதந்தமுத்தம்
வேய்தந்தமுத்தாகில்வெற்பாவியப்பா
லிலையார்புனற்பள்ளிநாராயணன்பா
லெந்தாயரங்காவிரங்காயெனப்போய்த்
தலையாலிரக்கும் பணிப்பாய்சுமக்குந்
தன்றாதையவர்தாமரைத்தாள்விளக்கு
மலையாறுசூடும் புராணங்கள்பாடு
மாடும் பொடிப்பூசியானந்தமாயே.

(இ - ள்.) வெற்பா-மலைநாடனே!—விலையானது இலை என்று-இதற்கு விலையில்லையென்றுசொல்லி, நீ தந்த முத்தம் - நீ கொடுத்த முத்தானது, வேய் தந்த முத்து ஆகில் - மூங்கில்பெற்ற முத்தானால், (அது), வியப்பு - அதிசயிக்கும்படி, ஆல்இலை - வடபத்திரத்தில், ஆர் புனல் - நிறைந்த பிரளயநீரில், பள்ளி - பள்ளிகொண்டருளுதலையுடைய, நாராயணன்பால் - ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில், போய்—, 'எந்தாய் - எனது தலைவனே! அரங்கா—! இரங்காய் - இரங்கியருளவேண்டும்,' என-என்று பிரார்த்தித்து, தலையால் - பிரமகபாலத்தைக்கொண்டு, இரக்கும் - பிச்சையெடுக்கும்; பணி பாய் சுமக்கும் - (அந்நாராயணனது) பாயாகிய பாம்பைச் சுமந்துகொண்டிருக்கும்; தன் தாதை - தன்னுடைய தகப்பனாகிய பிரமன், அவர் தாமரை தாள் விளக்கும் - அந்நாராயணனது திருவடித்தாமரைகளைத் திருமஞ்சனஞ்செய்ததனாலுண்டான ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய, அலை ஆறு - அலைகின்ற நதியை [கங்கையை], சூடும் - தலைமேல் தரிக்கும்; புராணங்கள் - புராணங்களை, பாடும்—; ஆனந்தமாய் - (இங்ஙனம் இரந்து சுமந்து சூடிப்

பாடுதலாலுண்டான) பேரானந்தத்தால், பொடி பூசி - விபூதியை அணிந்து கொண்டு, ஆடும் - நர்த்தனஞ்செய்யும்; (எ - று.)

இது, முத்தைக் கையுறையாகக் கொண்டுசென்ற தலைமகனைத் தோழி தன்சாதுரியத்தால் அதன் சிறப்பின்மை கூறி மறுத்தது.

இத்தன்மையொன்றும் இல்லாமையால், அம்முத்தமன்று என்றவாறு. இதன்கருத்து - வேய்தந்தமுத்த மென்றது உருத்திரனையாதலால், அவன் விஷ்ணுவினிடத்தே செய்ததனை விநோதமாக விவரித்தாரென்பர்.

வேதங்கள் பிரளயகாலத்தில் தமக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லாதிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடி, சிவபிரானது கருணையினால் அவை மூங்கிலாக வந்துபிறக்க, அவற்றில் தான் முத்தாகத் தோன்றினனாதலால், சிவபிரானை இங்கு 'வேய்தந்தமுத்து' என்றார். (மூங்கில் முத்துப்பிறக்குமிடங்கள் இருபதில் ஒன்று;"தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழைகதலி, நந்துசலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலாவின்பல் கட்செவி கா ரிந்து வுடும்பு, கரா முத்தமீனு மிருபதுமே" என்றதுகாண்க.)

ஸர்வேஶ்வரன் எல்லாவுலகங்களையுந் தன்ஒருவயிற்றி லடக்கிக்கொண்டு சிறியவடிவத்தோடு சிறியதோராலிலையிற் பள்ளிகொண்டருளுதலால் 'வியப்பாலிலையார் புனற்பள்ளி நாராயணன்'என்றும்,உருத்திரன் நாகாபரணனாதலால் 'பணிப்பாய் சுமக்கும்' என்றும், அவன் விஷ்ணுவிஷயமாகப் பல புராணங்களைப்பாடியிருத்தலால் 'புராணங்கள்பாடும்' என்றுங் கூறினார். முன்னும் "சாத்திய மாலையுந் தாள்விளக்கும், வானந்தருங் கங்கைநன்னீருஞ் சென்னியில் வைக்கப்பெற்ற, வானந்தந்தா னல்லவோ முக்கணான் மன்றுளாடுவதே" என்றார்.

இது, நான்கும் எட்டும் மாச்சீர்களும், மற்றவை காய்ச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கூக)

[தவம்.]

ஆனந்தமாயரங்கற்கேயுயிர்களடிமையென்னு
ஞானந்தனாலைம்பொறிவாசல்சாத்திநற்றாளைப்பற்றி
யீனந்தரும்பற்றுமற்றென்றும்யானெனதென்னுமபி
மானந்தவிர்ந்திருப்பார்க்கிதுபோலில்லைமாதவமே.

(இ - ள்.) அரங்கற்கே - திருவரங்கநாதனுக்கே, உயிர்கள்-எல்லாஆத்துமாக்களும், அடிமை என்னும் - அடிமையென்று அறிகின்ற, ஞானந்தனால் - தத்துவஞானமாகிய கதவினாலே, ஐம் பொறி வாசல் - (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும்) பஞ்சேந்திரியங்களாகிய வாயில்களை, சாத்தி - அடைத்து [ஐம்புலன்வழியே செல்லவொட்டாமல் மனத்தை அடக்கிவைத்து], நல் தாளை-(அவனது) நல்லதிருவடிகளை, பற்றி-சரணமாக அடைந்து, ஈனம் தரும் - இழிவைத்தருகின்ற, பற்றும்-ஆசைகளும், அற்று - நீங்கப்பெற்று, யான் எனது என்னும் அபிமானம்-அகங்கார மமகாரங்கள், தவிர்ந்து -

நீங்கப்பெற்று, என்றும் - எந்நாளும், ஆனந்தம் ஆய் - பேரானந்தமடைந்து, இருப்பார்க்கு - இருப்பவர்களுக்கு, இதுபோல் - இங்ஙன மிருத்தல்போன்ற, மா தவம் - பெரிய தவம், இல்லை - வேறுஇல்லை; (எ - று.)

தவத்தை விலக்கிப் பகவத்தியானத்தை வற்புறுத்துதல், தவம் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணம்.

'ஆத்மா எம்பெருமானுக்கே யடிமை' என்ற ஸ்வஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து, ஐம்புலன்களிற் செல்லாமல் எம்பெருமானிடத்து மனம்வைத்து அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை யொழிதலே மிகச்சிறந்த தவ மென்பதாம். "நெறிவாசல்தானேயாய் நின்றானை யைந்து, பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சார்த்தி - யறிவான்" என்றார் பூதத்தாரும். பொறிவாசல் சாத்தி யென்றதற்கேற்ப, ஞானமாகிய கதவுஎனப்பட்டது. "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் கருதத்தக்கது. பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின், நற்றவ ளென்றார். அபிமானம் - செருக்கு.

இது, நேர் முதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (கூஉ)

[இதுவும் அது.]

மாதவங்களென்றோதவங்களின் மருவுசீவனென்றொருவநீபெரும்
பூதமல்லையிந்திரியமல்லையைம் புலனுமல்லைநற்புந்தியல்லைகாண்
சீதரன்பரந்தாமன்வாமனன் றிருவரங்கனுக்கடிமை நீ யுனக்
கேதுமில்லையென்றறியறிந்தபின் னீதின்மாதவமில்லையெங்குமே.

(இ - ள்.) மா தவங்கள் என்று - பெரிய தவங்க ளென்று, ஓது - சொல்லப்படுகின்ற, அவங்களில் - வீண்தொழில்களில், மருவு - பொருந்துகின்ற, சீவன் என்ற - ஆத்துமாவென்கின்ற, ஒருவ - ஒருத்தனே!—நீ—, பெரும் பூதம் அல்லை - பெரிய பஞ்சபூதங்களு மல்லாய்; இந்திரியம் அல்லை-பஞ்சேந்திரியங்களு மல்லாய்; ஐம்புலனும் அல்லை - பஞ்சதந்மாத்திரைகளு மல்லாய்; நல் புந்தி அல்லை காண் - நல்ல அறிவு மல்லாய்காண்: (பின்னை என்னையென்றால்),—நீ—, சீதரன் - திருமகளைத் (திருமார்பில்) தரிப்பவனும், பரம் தாமன் - பரமபதத்தை யுடையவனும், வாமனன் - (மாவலியின் செருக்கை அடக்குவதற்கு) வாமநாவதாரஞ் செய்தவனுமாகிய, திருவரங்கனுக்கு—, அடிமை - அடியவன்; உனக்கு—, ஏதும் - யாதொரு சுவதந்திரமும், இல்லை—, என்று அறி—; அறிந்த பின் - (அங்ஙனம்) அறிந்தால், ஈதின் - இதுபோன்ற, மா தவம்—, எங்கும் இல்லை—; (எ - று.)

இதனால், தம்மனத்துக்குத் தாமே உபதேசிக்கும் முகத்தால், ஜீவாத்மஸ்வரூபம் இத்தன்மையதென்று விளக்குகின்றன ரென்க. எளிதிற் பயன் கொடாது துன்பந்தருவன வாதலால், 'தவங்களென்றோ தவங்கள்' என்றார். என்றொருவ - தொகுத்தல். ஐந்தைப் பூத இந்திரியங்களோடுங் கூட்டுக. அறிந்தபின் - பின்னீற் றெதிர்கால வினையெச்சம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (கூரு)

[தலைவி இரங்கல்.]

எங்காந்தளங்கைநல்லீ ரென்செய்கே னிரண்டேந்திழையார்
தங்காந்தனென்றறிந்தா லுநில்லாது தரைக்குநெய்க்கு
மங்காந்தசெம்பவளத்தெம்பிரானரங்கன்புயங்கள்
செங்காந்தமால்வரையோ விரும்போவென்றன்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) எம் - எமது (தோழியராகிய), காந்தள் அம் கை நல்லீர் - காந்தள் மலர்போலும் அழகியகைகளையுடைய நல்ல மகளிர்களே!—இரண்டு ஏந்திழையார்தம் காந்தன் என்று - தரித்த ஆபரணங்களையுடைய (திருமகள் நிலமகளென்னும்) இரண்டு பிராட்டிமார்களிடத்து ஆசைகொண்ட கணவனென்று, அறிந்தாலும்—, (என் மனம்), நில்லாது - (விரும்பிப் பின் செல்லாமல்) தரித்து நிற்காது; என் செய்கேன் - (யான்) என்ன செய்வேன்? தரைக்கும் - உலகங்களை உண்ணுதற்கும், நெய்க்கும் - நெய்யைப் பருகுதற்கும், அங்காந்த - திறந்த, செம் பவளத்து - சிவந்த பவழம்போன்ற திருவாயையுடைய, எம்பிரான் - எமது பெருமானாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, புயங்கள் - திருத்தோள்கள், செங் காந்தம் மால் வரையோ - அழகிய காந்தத்தாலாகிய பெரிய மலைகளோ? என்தன் சிந்தனை - எனது மனம், இரும்போ—, (எ - று.)

இது, தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள், அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றி யடக்கும் வல்லமை யிலளாகி, தனது நிலைமையை அன்புடைத்தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்தது. தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்பொருட்டுத் தோழியரைக் கொண்டாடி யழைப்பவளாய், 'எங்காந்தளங்கைநல்லீர்' என்று புனைந்துரைத்து விளித்தாள். 'செம்பவளத்தெம்பிரான்' என்றது அவரது திவ்வியசௌந்தரியத்திலே தான்கொண்ட ஈடுபாட்டினால்.

தரைக்கு அங்காந்தது - பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை வயிற்றில் வைத்துக் காக்கும்பொருட்டு. நெய்க்கு அங்காந்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில். இருவர் மனைவியருள ரென்று அறிந்தும் அப்பிரானது தோள்கள் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோலத் தன்மனத்தைத் திரும்ப வொண்ணாமற் கவர்ந்ததனால், இவ்வாறு கூறினாள்; ஐயந்தற்குறிப்பேற்றவுவமை.

இக் கட்டளைக்கலித்துறை, நேரசை முதலாக வந்தது. (௯௪)

[களி.]

சிந்தையிற்குடிகொண்டிருந்து திருக்கூறுத்தடிமைக்கொளுந்
திருவரங்கர் பொருப்புயர்ந்த திருப்புயம்புகழ்களியரேம்
புந்திமிக்கதுவந்துபுக்கது போதமாதர்களெழுவர்தம்
பூசையேமகபூசையென்றது புதுமையன்றிதுபுத்தர்கா
ளந்தரத்திமையோரருந்து மருந்தும்வெள்ளையதன்றியே
யரியசாதிகொளாதமானிட ரகலிடத்தினிலில்லையே
மந்திரத்தினிலாததேவதை வானகத்தினிலில்லையே
வடிவிலாதவையண்டகோளம் வளைந்தவைப்பதிலில்லையே.

(இ - ள்.) புத்தர்காள் - புத்தர்களே!—(நாங்கள்), சிந்தையில் - (அன்பால் நினைவாரது) உள்ளத்தில், குடிகொண்டு இருந்து - (சென்று நீங்காது) தங்கியிருந்து, திருக்கு அறுத்து - (அவர்களது) குற்றங்களைப் போக்கி, அடிமைகொளும் - ஆட்கொள்ளுகின்ற, திரு அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, பொருப்பு - மலைபோல, உயர்ந்த—, திரு புயம் - திருத்தோள்களை, புகழ்-துதிக்கின்ற, களியரேம் - கட்குடியபராவோம்; புந்தி மிக்கது - மனம் மிகமகிழ்தற்குக் காரணமாகிய களிப்பு, போத - மிகுதியாய், வந்து புக்கது - வந்து நேர்ந்தது; மாதர்கள் எழுவர்தம் - ஸப்தமாதாக்களுடைய, பூசையே - பூஜைதானே, மக பூசை என்றது இது - யாகத்திற் செய்யப்படும் பூஜையென்ற இத்தன்மை, புதுமைஅன்று - புதியதொன்றன்று; அந்தரத்து - சுவர்க்கலோகத்தி லுள்ள, இமையோர் - தேவர்கள், அருந்தும் - பருகுகின்ற, மருந்தும் - அமிருதமும், வெள்ளை-வெள்ளைதான்; அது அன்றியே - அதுவுமல்லாமல், அரிய - அருமையான, சாதி - சாதிகளை, கொளாத-உடைத்தாகாத, மாணிடர் - மனிதர்கள், அகல் இடத்தினில் - பரந்த பூமியில், (எங்கும்), இல்லையே—; மந்திரத்தின் இலாத - மந்திரத்துக்கு வசப்படாத, தேவதை - தெய்வம், வானகத்தினில் - தேவலோகத்திலும், இல்லையே—; வடிவு இலாதவை - உருவமில்லாத பொருள்கள், அண்டகோளம் வளைந்த - அண்டகோளத்துக்கு உட்பட்ட, வைப்பதில் - இடத்தில், இல்லையே—.

கட்குடியர் அக்கள்ளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, களி யென்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

புத்தசமயத்தார் கட்குடியைவிலக்குதலை முக்கியதருமமாகக் கொண்டவ ராதலால், அவர்களை விளித்துக்கூறுகின்றார். இனி, முதலடிக்கு - திருவரங்கநாதனது மலைபோன்ற திருத்தோள்களைப் பாடித் துதித்துப் பக்தி மிகுதியாற் கூத்தாடுகின்ற களிப்புடையராவோ மென்றுமாம். கட்குடியர் துர்க்கபூசைசெய்தல் இயல்பாதலின், அதனைப் பெருமைப்படுத்திக்கூறினர்.

கட்குடித்தலையுங் குடியென்பராதலின் 'சிந்தையிற் குடிகொண்டிருந்து' என்றும், களியரென்பதற்குக் கட்குடியரென்றும் பொருளாதலால் 'களியரேம்' என்றும், அமிருதமுங் கள்ளும் வெண்ணிற வொற்றுமை யுடைமையால் 'இமையோ ரருந்து மருந்தும் வெள்ளை' என்றும், சாதி மந்திரம் வடிவு என்பன கள்ளுக்கும் பெயராதலால் அதை உட்கொள்ளாத மனிதர்கள் பூமியிலில்லை யென்றும், அதுகொள்ளாததேவர்கள் வானுலகத்திலில்லை யென்றும், அதுபெறாத பொருள்கள் அண்டமுழுவதிலுமில்லை யென்றுங் களியென்னு முறுப்பிற்குப் பொருந்தச் சிலேடையாகக் கூறினரெனக்காண்க. பொருப்புயர்ந்த - மலையினும் உயர்ந்த வென்றுமாம். மாதர்களெழுவர் - அபிராமி, மாயேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி. மக பூசை - மஹாபூஜையென்பதன் திரிபாகக் கொண்டு, சிறந்த பூசை யென்றுமாம். மாணிடரென்பது - மாநுஷ சப்த பவம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினெண்சீராசிரியவிருத்தம். (சுடு)

இல்லறமெனத் துறவறமெனச்
சொல்லறம்பிற துணையன்றெனப்
பவக்கடலுட் டுவக்கறுப்பான்
காவிரியிடைப் பூவிரிபொழிற்
சிலமந்திகள் சினைதாவப்
பலதெங்கின் பழக்குலையுதிர
வடர்கமுகின் மிடறொடிதரத்
தேமாங்கனி சிதறுபுவிழ
முடப்பலவின் குடக்கனியுக
வரம்பைக்கனி வரம்பிற்புக
வயன்மருங்கின் மலர்ப்பொய்கையுட்
டுயில்வலம்புரி துண்ணெனவுறத்
தாஅட்டாமரைத் தவிசுறைதரு
கூஉட்டோதிமம் பேஎட்டுடனெழ
மயிற்சேவன் மனங்களிப்பக்
குயிற்பேடைக் குலமொளிப்ப
மழைமுகிலென முழவதிர்தரு
திருவரங்கப் பெருநகரு
ளரவணைமிசை யறிதுயிலமர்ந்
தருள்புரி
திருநாரணனைச் சேர்ந்தனஞ்
சரணாரவிந்தந் தஞ்சமென் றிரந்தே.

(இ - ள்.) இல்லறம் என - இல்லறமென்றும், துறவறம் என - துறவறமென்றும், சொல் அறம் - (இருவகையாகச்) சொல்லப்படுகின்ற அறமும், பிற - மற்றைப் பொருளின்பங்களும், துணை அன்று என - துணையல்லவென்று எண்ணி, பவம் கடலுள் - பிறவிக்கடலினுள்ளே, துவக்கு - கட்டுப்பட்டிருத்தலை, அறுப்பான் - நீக்கும்பொருட்டு,—காவிரியிடை - உபயகாவேரி மத்தியில், பூ விரி பொழில் - மலர்களலர்கின்ற சோலைகளில், சில மந்திகள் - சில பெண்குரங்குகள், சினை - மரக்கிளைகளில், தாவ - தாவிப்பாய, (அதனால்), பலதெங்கின் - பல தென்னமரங்களில், பழம் குலை - முதிர்ந்த காய்களின் குலைகள், உதிர - உதிரவும்,—அடர் கமுகின் - நெருங்கின பாக்குமரங்களினது, மிடறு - கண்டம், ஒடிதர - ஒடியவும்,—தே மா கனி - தேன் மாம்பழங்கள், சிதறுபு விழ - சிதறிவிழவும்,—முடம் பலவின் - வளைந்த பலாமரத்தினது, குடம் கனி - குடம்போன்ற பழங்கள், உக - சிந்தவும்,—அரம்பை கனி - வாழைப்பழங்கள், வரம்பில் புக - வயல்வரப்புக்களில் விழவும்,—வயல் மருங்கின் கழனிகளி னருகிலுள்ள, மலர் பொய்கையுள் - பூக்கள் நிறைந்ததடாகத்தில், துயில் - தூங்குகின்ற, வலம்புரி - வலம்புரிச்

சங்கங்கள், துண்ணவு உற - திடுக்கிட்டலறவும்,—தாள் தாமரை தவிசு - நாளத்தையுடைய தாமரை மலராகிய இருப்பிடத்தில், உறைதரு - தங்குகின்ற, சூட்டு ஓதிமம் - உச்சியையுடைய அன்னப்பறவைகள், பேட்டுடன் - (தம் தமது) பேடைகளுடன், எழ-எழுந்திருப்பவும்,—மயில் சேவல் - பெண் மயில்களும் ஆண்மயில்களும், மனம்களிப்ப - மனமகிழ்ந்து கூத்தாடவும்,— குயில் பேடை குலம் - ஆண்குயில்கள் பெண்குயில்களின் கூட்டம், ஒளிப்ப - மனம்வருந்தி மறையவும்,—மழை முகில் என - மழைபெய்கின்ற மேகம்போல, முழவு - வாத்தியங்கள், அதிர்கரு - ஒலிக்கின்ற,—திரு அரங்கம் பெரு நகருள் - திருவரங்கமென்கிற பெரிய திருநகரத்தில், அரவணை மிசை - சேஷசயனத்தின்மேல், அறி துயில் அமர்ந்து அருள்புரி - யோக நித்திரை செய்தருளுகின்ற, திருநாரணனை-ஸ்ரீமந்நாராயணனை, சரண அரவிந்தம் - (அவனது) திருவடித்தாமரைகளே, தஞ்சம் என்று - அடைக்கலமென்று சொல்லி, இரந்து - பிரார்த்தித்து, சேர்ந்தனம் - அடைந்தோம், (யாம்); (எ - று.)

காவிரியிடைத் திருவரங்கப்பெருநகருள் அரவணைமிசை அறிதுயிலமர்ந்தருள்புரி திருநாராயணனைப் பவக்கடலுள் துவக் கறுப்பான் சேர்ந்தனமென்க. இல்லறமாவது - இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண் நின்று, அதற்குத்துணையாகிய கற்புடைமனைவியோடுஞ் செய்யப்படுவதாகிய அறம். துறவறமாவது - மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின்பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாகிய அறம். அறம் பொருளின்பமென உடனெண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்து இல்லறந் துறவற மென்னும் இருவகை நிலையாற் கூறப்பட்டதனால், எனைப் பொருளும் இன்பமும் 'பிற' என்னப் பட்டன. பவம் - வடசொல். இங்குக் கூறிய வருணனை, "காய்மாண்ட தெங்கின்பழம்வீழக் கமுகினெற்றிப், பூமாண்ட தீந்தேன்றொடைகீறி வருக்கைபோழ்ந்து, தேமாங்கனிசிதறி வாழைப்பழங்கள்சிந்து, மேமாங்கத நாடு" என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுள் போன்றது.

மந்தி, பேடு, பேடை - பெண்பெயர்கள், "குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி," ("புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப,") "பேடையும் பெடையு நாடி னொன்றும்" என்பன காண்க. கமுகு - க்ரமுகமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. சிதறுபு - செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சேவல் - ஆண்பெயர். "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணு, மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" என்றார் தொல்காப்பியனாரதலின், சேவலென்னும் பெயர் மயிலுக்குவருதல், புதியனபுகுதல். மழைக்காலத்தில் மயிலினம் மகிழ்தலும், குயிலினம் வருந்துதலும் இயல்பு. மயிலுங் குயிலும் முழவொலியை மழையொலியென மயங்கினவென்க; மயக்கவணி. 'தஞ்சமென் றறிந்து' என்றும் பாடம்.

இது, இருசீரடி பத்தொன்பது கொண்டு தனிச்சொற்பெற்று அகவற் சுரிதகத்தான் முடிந்த துறைாடி வஞ்சிப்பா: அருள்புரி யென்பது, தனிச் சொல்; ஈற்றிரண்டடியும், நேரிசையாசிரியச்சுரிதகம். (சுசு)

இரவியையிரவின்மதியினை மதியுளிறையினையிறையுமெண்ணரிய,
கரவனைக்கரவின்முனிவனைமுனிவர்கருத்தனைக் கருத்தனைத்துடைத்
தாள், பரமனைப்பரமபதத்தனைப்பதத்துட் பாரனைப்பாரதத்தூது,
மரவனையரவினரங்கனை யரங்கத்தடிகளையடிகள்சேவியுமே.

(இ - ள்.) இரவியை - சூரியனானவனை, இரவின் மதியினை - இராத்திரியில் விளங்குகின்ற சந்திரனானவனை, மதியுள் இறையினை - அறிவிலுறைகின்ற தலைவனை, இறையும் எண்ணரிய கரவனை - சிறிதும் நினைத்தற்குமரிய மாயையையுடையவனை, கரவு இல் முனிவனை - கபடமில்லாத முனிவனாயிருப்பவனை, முனிவர் கருத்தனை - முனிவர்களது உள்ளத்தி லுறைபவனை, கருத்தனை துடைத்து ஆள் பரமனை-(தன்னையடைந்தவர்களது) பிறப்பைப் போக்கியருளுகின்ற உயர்ந்தவனை, பரமபதத்தனை - பரமபதத்தையுடையவனை, பதத்துள் பாரனை - திருவடியினின்றும் பூமியை யுண்டாக்கினவனை, பாரம் தத்து ஊதும் அரவனை-பெரியபாஞ்சசன்னியத்து ஊதுகின்ற ஓசையையுடையவனை, அரவின் அரங்கனை - பாம்பை இடமாக வுடையவனை, அரங்கத்து அடிகளை - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்வாமியை, அடிகள் சேவியும் - திருவடிதொழுங்கள்; (எ - று.)

இச்செய்யுளில் ஒருசொல்லைப்பற்றி முன்வந்த ஒருசொல்லை விட்டிட்டு இவ்வாறு ஒருதொடர்புபடுத்திக்கூறியது - ஒருவகை **ஏகாவளியலங்காரம்.** முனிவன் என்றது - உலகங்களின் படைப்பளிப்பழிப்புக்களை மநநம் பண்ணுபவன்; "முனியே நான்முகனே" எனறார் ஆழ்வாரும். இனி, கரவின் முனிவனை யென்பதற்கு-முதலையினிடத்துக் கோபத்தையுடையவனை யென்றும், முனிவர் கருத்தனை யென்பதற்கு - முனிவர்கள் தலைவனை யென்றும் உரைக்கலாம். எம்பெருமானது திருவடியினின்று பூமிஉதித்த தென்று வேத மோதுதலால், 'பதத்துட் பாரனை' என்றார்; திரிவிக்கிரமாவதார கதையை யுட்கொண்டு, ஒருதிருவடியுளடக்கிய பூமியையுடையவனென்றுமாம். 'பாரதத்தூதவரவனை' என்னும் பாடத்துக்கு-பரதகுலத்தில் தோன்றிய பாண்டவர்க்குத் தூதனாய்த் துரியோதனனிடத்து வந்தவனை யென்று உரைக்க. 'பாரனைத்தோது மரவனை' என்றும் பாடம். அரவம் - ரவம். அடிகள் சேவியும்-பெரியோர்களே! சேவியு மெனவுமாம். இப்பொருளில், அடிகளென்பது - அடியென்னும் பகுதியிற் பிறந்து உயர்வுப்பொருளுணர்த்திநின்ற படர்க்கைசசொல்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம், ௩௬-ஆங் கவியிற் கூறியது கொள்க. (௬௭)

[தலைவி யிரங்கல்.]

சேவிக்கவாழ்விக்குமெங்கோனரங்கன்றிருக்கோயில்சூழ்
காவிற்கலந்தாசைதந்தேகினார்நெஞ்சுகன்னெஞ்சமோ
வாவிப்புறத்தன்னமேயின்னமேதோவரக்கண்டிலேன்.
பாவிக்கனேகந்தனிக்காலமிந்தப்பனிக்காலமே.

(இ - ள்.) வாவிப்புறத்து அன்னமே - தடாகங்களினிடத்தே சஞ்சரிக்கின்ற அன்னப்பறவையே!—சேவிக்க - (தன்னைக்கண்டு) வணங்க, (அவர்,

களை), வாழ்விக்கும்-(இம்மை மறுமை வீடுகளிற் சிறந்து) வாழச்செய்கின்ற, எம் கோன் - எமது தலைவனாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, திரு கோயில்-அழகிய கோயிலை, சூழ் - சூழ்ந்த, காவில் - சோலையில், கலந்து - கூடியிருந்து, ஆசை தந்து - ஆசைகாட்டி, ஏகினர் - சென்றவரது, நெஞ்சு - மனம், கல் நெஞ்சமோ - கல்லினாலாகிய நெஞ்சோ? இன்னம் - இன்னமும் [பனிக்காலம் வந்த பின்னும்], ஏதோ - என்னகாரணத்தாலோ, வர கண்டிலேன் - மீண்டுவரக் கண்டேனில்லை; பாவிக்கு - தீவினையேனாகிய எனக்கு, இந்த பனி காலம்—, அனேகம் தனி காலம் - தனியேயிருக்கின்ற நெடுங்கால மாகவாயிற்று; (எ - று.)

இது, தலைமகன் புணர்ந்து தணந்துவர நீட்டித்த நிலைமைக்கண் தலைமகள் நெய்தனிலத்து அன்னத்தோடு கூறி இரங்கியது.

கணவனைப் பிரிதற்கேற்ற தீவினையுடைமையால், தலைவி தன்னை 'பாவியேன்' என்று பழித்துக் கூறுகின்றாள். கணவனைப் பிரிந்த நிலையில் ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் பலயுகங்கள் போலு மாதலால், 'அனேகந் தனிக்கால மிந்தப்பனிக்காலம்' என்றாள்; "பலபல வூழிகளாயிடு மன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்...,...அம்மவாழி யிப்பாயிருளே' என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

இது, முதல் நான்குசீருங் காய்ச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீரொன்றும் மாங்கனிச்சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (கூ௮)

[குறம்.]

காலமுணர்ந்தகுறத்திநான் கருதினையொன்றதுசொல்லுவேன்
பாலகனுச்சியிலெண்ணெய்வார் பழகியதோர்கலைகொண்டுவா
கோலமலர்க்கையின்மங்கைநின் கொங்கைமுகக்குறிநன்றுகாண்
ஞாலமுவந்திடநாளையே நண்ணுவைநம்பெருமாளையே.

(இ - ள்.) நான்—, காலம் - முக்காலத்து விருத்தாந்தங்களையும், உணர்ந்த - அறிந்து சொல்லவல்ல, குறத்தி - குறவர்மகள்; ஒன்று கருதினை - (நீ மனத்தில்) யாதொன்று நினைத்தாயோ, அது-அதனை, சொல்லுவேன்—: பாலகன் - (என்) சிறுகுழந்தையது, உச்சியில் - தலையில், எண்ணெய் வார் - எண்ணெய் வாரு; பழகியது ஓர் கலை - பழையதொரு சீலையை, கொண்டு வா - கொண்டுவந்து கொடு; கோலம் மலர் கையின் - அழகிய மலர்போலும் கைகளையுடைய, மங்கை - பெண்ணே! நின் - உன்னுடைய, கொங்கை முகம் குறி - முலைக்கண்களின் குறியானது, நன்று-நன்றாயிருக்கிறது; (ஆகையால்), ஞாலம் உவந்திட - உலகமுழுவதும் மகிழும்படி, நாளையே - நாளைக்கே, நம்பெருமாளை—, நண்ணுவை - சேர்வாய்; (எ - று.)

தலைமகளைக் கண்டு காமுற்று மயங்கிநிற்கும் நிலைமைக்கண் தன்னிடம் வந்த குறிகண்டறிந்து கூறவல்ல குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சியைத் தலைவி குறிவினவக் குறத்தி குறிதேர்ந்து நல்வரவு கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, குறம் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாது மெலிந்து வருந்திய தலைமகளைக் கண்ட செவிலித்தாய், இவள்நோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல் நிமித்தங்கண்டுகூறவல்லகட்டுவிச்சியை அழைத்து வினவ, அவள் குறியிலக்கணப்படி சிறுமுறத்திலே சிலநெற்குறிகண்டு அதனால் உண்மையுணர்ந்து கூறுகின்றாள். காலமுணர்ந்த குறத்தி நான் - மூக்காலவரலாறுகளையும் முன்னறிந்துகூறவல்ல குறத்தி யானென்று தனது சிறப்பை வெளியிட்டனள்.

"எந்தவிதங்களு மறி குறமகளு ளிங்கெதிர்வந் தினியெனை திதமொழிகே, ளந்தமுறந்தனி னவமணி கொடுவா வன்பிலணிந்திட வழகியகலைதா, கந்தமிகுந்தனந்தனிற் குறியே கண்டன னின்றலர் கமழ்குழன்மடவாய், வந்தெவருந்தொழ வடமலைதனில்வாழ் வண்டுளவன் றின மருவுவ னுனையே" என்ற திருவேங்கடக் கலம்பகச் செய்யுள் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

காலம் - ஆகுபெயர். பாலகன் - கப்பிரத்தியயம், இரங்கற்பாடுணர்த்திற்று. இனி, மூன்றாமடிக்கு, நினது கைகளிலும் கொங்கைகளிலும் முகத்திலு முள்ள குறி நன்றென்றும், கைக்குறியினும் கொங்கைமுகத்தின்குறி நன்றென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மலர்க்குழல்' என்றும் பாடம். ஞாலமுவத்தல் - ஒத்த தலைமகனுக்குந் தலைமகளுக்குங் கூட்டம் நேர்தலால். தான் குறிசொல்வதற்கு வெகுமதி யாகத் தன்பாலகனுச்சியில் எண்ணெய் வார்க்குமாறும் பழைய வஸ்திரமொன்றைத் தனக்குக் கொடுக்குமாறும் குறத்தி கேட்கின்றன ளென்க.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கூக)

[மேகவிடுதூது.]

பெருமாலையார்க்குரைப்பே னுமக்கேவிண்டுபேசினல்லாற்
கருமாலையாயெழுங்கார்க்குலங்காள்தொண்டர்காற்பொடிதன்
றிருமாலைகொண்டதிருமாலரங்கர்தந்தெய்வத்துழாய்
மருமாலைவாங்கிவம்மினந்திமாலைவருமுன்னமே.

(இ - ள்.) கரு மாலையாய் எழும் கார் குலங்காள் - கரியதொரு வரிசையாய் ஆகாயத்தே எழுகின்ற மேகங்களது கூட்டங்களே!—பெரு மாலை - (எனது) பெரிய மயக்கத்தை, உமக்கே - உங்களுக்கே, விண்டு பேசின் அல்லால் - விவரித்துச்சொன்னாலல்லாமல், யார்க்கு - வேறே யாவர்க்கு, உரைப்பேன்-எடுத்துச்சொல்லுவேன்? (நீங்கள் போய்), தொண்டர் கால் பொடி தன் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்த, திருமாலை - திருமாலை யென்னுந் திவ்யப்பிரபந்தமாகிய மாலையை, கொண்ட - கொண்டருளிய, திரு மால் அரங்கர்தம் - திருமாலாகிய ரங்கநாதரது, தெய்வம் துழாய் மரு மாலை - திவ்வியமான நறுமணம்பொருந்திய திருத்துழாய்மாலையை, அந்தி மாலை வருமுன்னம் - அந்திப்பொழுது வருதற்குமுன்னே, வாங்கி வம்மின், வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்; (எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்து தனிந்து வருந்துந் தலைவி, இங்ஙனஞ் சொல்லித் தலைவனிடத்து மேகங்களைத் தூதுசெல்லுமாறு வேண்டுகின்றாள்.

புண்ணிற்புளிப்பெய்தாற்போல இந்நிலையில் அந்திமாலை வருமாயின் யான் இறந்து படுவேன்: அது வருவதற்குமுன்னமே எனது தலைவன் அணிந்த மாலையை எனக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தால் மாத்திரமே யான் அதுகொண்டு சிறிது ஆறியிருப்பே னென்றாள்; தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் "இந்திரலோகமாளு மச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்று 'பரமபதம் கிடைப்பதானாலும் அதிலும் எனக்கு நசையில்லை; பச்சை மாமலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்க ணச்சுதா! அமரரே றே ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும் இச்சுவையே யான் வேண்டுவது' என்றுஅறுதியிட்டுத் திருவரங்கநாதனையன்றி வேறுஎதேவரையும் கடைக்கணியாது அப்பிரான்திறத்தில் திருமாலை யென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்தன ராதல்பற்றி, 'தொண்டர்காற் பொடிதன் றிருமாலைகொண்ட திருமாலரங்கர்' என்றார். தொண்டர் காற் பொடி - பக்தாங்க்ரிரேணு. திருமாலை கொண்ட திருமால் என்னு மிடத்தில், சொன்னயம் பாராட்டற்பாலது. "பாவோநாந்யத்ரகச்சதி [எனது சிந்தை] ஸ்ரீராமனைத்தவிர வேறொருதெய்வத்தினிடத்திற் செல்லாது" என்ற சிறிய திருவடியும், "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், 'என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே" என்ற திருப்பாணாழ்வாரும் தம்மில் ஒப்பரென்ற காரணம்பற்றி, ஸ்ரீரங்கந்திருக்கோயிலில் இம்மூவர்க்கும் ஒருங்கே சந்நிதி யமைக்கப்பட்டுள்ள தென்பர். தொண்டர்காற்பொடிதன் திருமாலை - செய்யுட்கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகை. வம்மின் - வா என்னும் முதனிலையடியாப் பிறந்த ஏவற்பன்மைமுற்று. அந்தி - ஸந்த்யா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு.

இது, நிரையசை முதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (௭0)

முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை
இன்னம் பிறப்பிக்க வெண்ணாதே—தென்னரங்க
மேவிக் கிடந்தானே வீற்றிருக்கு நின்பதத்தென்
னாவிக் கிடந்தா னருள்.

(இ - ள்.) தென் அரங்கம் மேவி கிடந்தானே - அழகிய திருவரங்கத்தில் திருவுள்ளமுவந்து திருப்பள்ளிகொண்டருளுபவனே! (யான்), முன்னம் பிறந்த பிறப்போ-முன்னேபிறந்த பிறவிகளுக்கோ வென்றால், முடிவு இல்லை-இவ்வள வென்று ஓரளவில்லை; (ஆகையால்), இன்னம்-இனிமேலும், பிறப்பிக்க-பிறவியெடுக்கும்படி, எண்ணாதே-திருவுள்ளத்திற் கொள்ளாமல், வீற்றிருக்கும் - ஒப்பிலாத சிறப்போ டிருக்கின்ற, நின் பதத்து - உனது பரமபதத்தில், என் ஆவிக்கு - எனது உயிர்க்கு, இடம் - இடத்தை, அருள்-தந்தருள்வாய்; (எ - று.)

பலபிறப்பெடுத்து உழன்று வருந்திய என்னை இனிமேற் பிறப்பற்று முத்தி பெறுமாறு அருள்செய்யவேண்டு மென்று வேண்டுகின்றவாறு.

'வீற்றிருக்க' என்றும் பாடம். பதத்து - திருவடிநிழலி லென்றுமாம்; திருவடியே வீடாயிருக்கு மாதலால், 'நின்பதத்து' என்றது ஏற்கும்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாடுபட முடிந்த நேரிசைவெண்பா. (௭௧)

[இரங்கல்: மடக்கு.]

அரும்புன்னாகத்தடங்காவே யவாவென்னாகத்தடங்காவே
 யம்போருகக்கண்பொருந்தேனே யழுநீருகக்கண்பொருந்தேனே
பரம்புங்கடலூர்நாவாயே பாவிக்கடலூர்நாவாயே
 பார்மீதுயரமறியலையே படுமென்றுயரமறியலையே
கருங்கட்கயலேமாசுறவே கரைவேற்கயலேமாசுறவே
 கண்டற்போதுகுவாலுகமே கங்குற்போதுகுவாலுகமே
குரும்பைதழைக்குங்கரும்பனையே குயில்வந்தழைக்குங்கரும்பனையே
 குருகீர்நந்தமரங்கரையே கொணரீர்நந்தமரங்கரையே.

(இ - ள்.) அரும் புன்னாகம் தடம் காவே - அரிய பெரிய புன்னைமரச் சோலையே! அவா - ஆசை, என் ஆகத்து அடங்காவே - எனது மனத்தில் அடங்குகிறதில்லை; அம்போருகம் கண் பொரும் தேனே - தாமரைமலரினிடத்துப் பொருந்திய வண்டே! அழு நீர் உக - அழுகின்ற கண்ணீ ரருவொழுக, கண் பொருந்தேனே-கண்ணுறங்குகிறேனில்லை; பரம்பும் கடல் ஊர் நாவாயே - பரவிய கடலி லோடுகின்ற மரக்கலமே! பாவிக்கு - பாவியேனுக்கு, ஊர் நா வாயே - (அலர்தூற்றுகின்ற) ஊராரது நாவும் வாயும், அடல் - பகைமையாகும்; பார்மீது உயர மறி அலையே - கரையின்மேல் உயர்ந்து மடங்கி விழுகின்ற அலையே! படும் என் துயரம் அறியலையே-யான்படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டறிகின்றாயல்லையே; கருங் கண் கயலே-கண்களையுடைய கயல்மீனே! மா சுறவே - பெரிய சுறாமீனே! கரைவேற்கு - இங்ஙனம் வருந்துகின்ற எனக்கு, மாசு உறவே - குற்றமுள்ள உறவினரும், அயலே - அயலாரேயாவர்; கண்டல் போது உகு வாலுகமே - தாழைமலர்கள் சிந்துகின்ற வெண்மணற்குன்றே! கங்குல் போது குவால் உகமே - இராப்பொழுது திரண்ட அநேகம்யுகங்களேயாகும்; குரும்பை தழைக்கும் கரும் பனையே - குரும்பை தழைக்கின்ற கரிய பனைமரமே! குயில் - குயிலானது, வந்து—, கரும்பனை - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை, அழைக்கும்-அழையாநின்றது; குருகீர் - நாரைகளே! நந்து அமர் அம் கரையே - சங்குகள்பொருந்திய அழகிய கரையே! நந்தம் அரங்கரை - நமது அரங்கரை, கொணரீர் - கொண்டுவாருங்கள்; (எ - று.)

இது, பிரிந்துறைகின்ற நெய்தனிலத்துத்தலைமகள் ஆங்குள்ள பொருள்களை நோக்கித் தான்படும் வருத்தங் கூறி இரங்கியது.

ஈண்டுக் கேளாமரபின கேட்பனபோலக் கூறப்பட்டன; மரபுவழுவமைதி. அம்போருஹம் - நீரில்முளைப்பது. கண் - ஏழனுருபு. ஊர், உறவு-

ஆகுபெயர்கள். உறவினரெல்லாம் தான்படும் வருத்தத்திற்கு இரங்காது ஊரவர்போலத் தூற்றுதலால், 'கரைவேற்கயலே மாசுறவே' என்றாள். விரகிகளுக்கு இரவு நீட்டித்ததுபோலத் தோன்றி வருத்துதலால், 'கங்குற்போது குவாலுகமே' எனப்பட்டது. குரும்பை - இளங்காய். குயிலொலி காமோத்தீபகமா யிருத்தலால். 'குயில்வந்தழைக்குங் கரும்பனை' யென்றாள்.

இதற்குச் செய்யு ளிலக்கணம், ௩௩ - ஆங் கவியிற் கூறியது. (௭௨)

கரைபொரு தொழுகுங் காவிரி யாறே
யாற்றிடைக் கிடப்பதோ ரைந்தலை யரவே
யரவஞ் சுமப்பதோ ரஞ்சன மலையே
யம்மலை பூத்ததோ ரரவிந்த வனமே
யரவிந்த மலர்தொறு மதிசய முளவே
கடல்விளிம் புடுத்த கண்ணகன் ஞாலம்
முடன்முழு தளந்த தொருதா மரையே
வகிரிளம் பிறையான் வார்சடை தேங்கப்
பகிரதி கான்றதோர் பங்கே ருகமே
யாவையும் யாரையும் படைக்க நான்முகக்
கோவை யீன்றதோர் கோக னகமே
திருமகட் கினிய திருமனை யாகிப்
பருமணி யிமைப்பதோர் பதும மலரே
சடைத்தலை தாழ்த்துச் சங்கர னிரப்ப
முடைத்தலை தவிர்த்ததோர் முளரிமா மலரே
யாங்குமண் டோதரி யணிந்தமங் கலநாண்
வாங்கவில் வாங்கிய வனசமு மொன்றே
விரிந்தபுக ழிலங்கை வேந்தற்குத் தென்றிசை
புரிந்தருண் மலர்ந்ததோர் புண்ட ரீகமே
மண்டிணி ஞாலமும் வானமு முட்பட
வண்டமுண் டுமிழ்ந்ததோ ரம்போ ருகமே
கடைசிவந் தகன்று கருமணி விளங்கி
யிடைசில வரிபரந் தினியவாய் நெடியவா
யின்பந் தழீஇய விருபெருங் கமலந்
துன்பந் தழீஇய தொண்ட னேனையு
முவப்புட னொருகா னோக்கிப்
பவக்கடல் கடக்கும் பரிசுபண் ணினவே.

(இ - ள்.) கரை பொருது ஒழுகும் - இருகரைகளையும் மோதிப் பெருகுகின்ற, காவிரி யாறு - காவேரிநதி (ஒன்றுஉண்டு); யாற்றிடை கிடப்பது - அவ்வாற்றினிடையே பொருந்தியிருப்பதாகிய, ஓர் ஐந் தலை அரவு - ஐந்து தலைகளையுடையதொரு நாகம் (உண்டு); அரவம் சுமப்பது - அத் திருவனந்

தாழ்வான் தாங்குவதாகிய, ஓர் அஞ்சன மலை - மைம்மலையொன்று [நம்பெருமாள்], (உண்டு); அம்மலை பூத்தது - அந்தநீலமலையினிடத்தே மலர்ந்ததாகிய, ஓர் அரவிந்த வனம் - ஒரு தாமரைமலர்க்காடு [திருவவயவங்கள்], (உண்டு); அரவிந்தமலர்தொறும் - அத்தாமரைமலர்கள்தோறும், அதிசயம் உள-ஒவ்வொரு வியப்பு உண்டு; (அஃதென்னவெனில்),—ஒரு தாமரை-ஒரு தாமரைமலர் [இடத்திருவடி], கடல் விளிம்பு உடுத்த - கடலாற் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட, கண் அகல் ஞாலம் முழுது - இடமகன்ற பூமிமுழுவதையும், உடன் - ஒருசேர, அளந்தது—; ஓர் பங்கேருகம் - ஒருதாமரைமலர் [வலத்திருவடி], வகிர் இளம் பிறையான் - துண்டமாகிய இளம்பிறைச் சந்திரனை முடியிலுடைய உருத்திரனது, வார் சடை - நீண்ட சடையில், தேங்க-நிறைந்து தங்கும்படி, பகிரதி-கங்கைநதியை, கான்றது - வெளியுமிழ்ந்தது; ஓர் கோகனகம் - ஒருதாமரைமலர் [திருநாபி], யாவையும் - எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களையும், யாரையும் - எல்லா உயர் திணைப் பொருள்களையும், படைக்க - படைக்கும்படி, நான்முகம் கோவை - பிரமதேவனை, ஈன்றது - உண்டாக்கிற்று; ஓர் பதுமமலர் - ஒரு தாமரைப்பூ [திருமார்பு], திருமகட்கு - பெரியபிராட்டிக்கு, இனிய-வசித்தற்கினியதான, திரு மனை ஆகி - அழகிய இடமாய், பரு மணி இமைப்பது - பருத்த கௌஸ்துபரத்தினம் விளங்கப்பெற்றது; ஓர் முளரி மா மலர் - ஒரு அழகிய தாமரைமலர் [வலத்திருக்கை], சங்கரன்-சிவபிரான், சடை தலை தாழ்த்து - சடையினை யுடைய தலையினால் வணங்கி, இரப்ப-யாசிக்க, முடைதலை தவிர்த்தது-(அவன்கையிலொட்டிய) முடைநாற்றத்தையுடைய பிரமகபாலத்தை ஒழித்தது; வனசமும் ஒன்று - ஒரு தாமரைமலர் [இடத்திருக்கை], ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [இலங்கையில்], மண்டோதரி - மந்தோதரியென்பவள், அணிந்த - (கழுத்தில்) தரித்திருந்த, மங்கல நாண்-மாங்கல்யசூத்திரத்தை, வாங்க - இழக்கும்படி, வில் வாங்கியது - கோதண்டத்தை வளைத்தது; ஓர் புண்டரீகம் - ஒரு தாமரைமலர் [திருமுகமண்டலம்], விரிந்த புகழ்-பரவிய கீர்த்தியையுடைய, இலங்கை வேந்தர்க்கு - இலங்கைக்கரசனாகிய விபீஷணாழ்வானுக்காக, தென் திசை புரிந்து - தெற்குத்திக்கை நோக்கி, அருள் மலர்ந்தது - எப்பொழுதும் அருளோடு மலர்ந்திருந்தது; ஓர் அம்போருகம் - ஒரு தாமரைமலர் [திருப்பவளம்], மண் திணி ஞாலமும் - மண்ணுலகமாகிய பூமியும், வானமும் - தேவலோகமும், உட்பட - அடங்கும்படி, அண்டம் - அண்டமுழுவதையும், உண்டு - (பிரளயகாலத்தில்)உட்கொண்டு, (மீண்டும்), உமிழ்ந்தது - (பிரளயம்நீங்கியவுடன்) வெளியேஉமிழ்ந்தது; கடை சிவந்து-நுனி சிவந்தனவாகி, அகன்று - விசாலமாய், கரு மணி விளங்கி - இடையே கரிய கண்மணி விளங்கப்பெற்று, இடை சில அரி பரந்து - இடையிலே சில ரேகைகள் பரவப்பெற்று, இனியஆய்-இனியனவாகியும், நெடியஆய் - நீண்டனவாகியும், இன்பம் தழீஇய - இன்பம்நிறைந்த, இரு பெருங் கமலம் - இரண்டு பெரிய தாமரைமலர்கள் [திருக்கண்கள்], துன்பம் தழீஇய - துன்பம் நிறைந்த, தொண்டனேனையும்-அடியவனாகிய என்னையும், உவப்புடன் - மகிழ்ச்சியுடனே, ஒருகால் நோக்கி - ஒருதரங் கடாக்ஷித்து, பவம் கடல் கடக்கும் பரிசு-(கடத்தற்கரிய)பிறவியாகியகடலைக் கடக்கும்படி, பண்ணின—;(எ-று.)

ஸ்ரீகாவேரிநதியினிடையி லுள்ள தீவாகிய ஸ்ரீரங்கமென்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில் எம்பெருமான் ஆதிசேஷபர்யங்கத்தின்மேற் பள்ளிகொண்டு அடியேனைக்கடாட்சித்து உய்யுமாறு செய்தன னென்பதாம். "அமலங்களாக விழிக்குமைம்புலனு மவன்மூர்த்தி" என்றவாறு எம்பெருமானது திருவருள் நோக்கமே உய்தற்கு ஏதுவாத லறிக. ("ஜாயமாநம்ஹி புருஷம் யம்பஶ்யேந் மதுஸூதந:-ஸாத்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேயஸ்ஸவை மோக்ஷார்த்தஸாதக:" என்றதும் இங்குக் கருதத்தக்கது.) "மாமுதலடிப்போ தொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி, மண்முழுது மகப்படுத்து, ஒண்சுடரடிப்போதொன்று விண்செலீஇ, நான் முகப்புத்தேள் நாடுவியந்துவப்ப, வானவர் முறை முறை வழிபட நெறீஇத், தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடைய,...முடிதோளாயிரந் தழைத்த, நெடியோய்க் கல்ல துடையதோ வுலகே" என்ற பாசுரம் இங்கு ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்க ளென்னைப் பேதைமைசெய்தனவே" என்றார் திருப்பாணாழ்வாரும். இதனுள் பத்துத்தாமரையும் ஒன்பது அதிசயமுங் காண்க

முதலேந்தடிகளில் ஒருசொல்லைப் பற்றி ஒன்றை விடுதலாகிய **ஏகாவளியலங்காரம்** காண்க. அரவிந்தம், தாமரை, பங்கேருகம், கோகநகம், பதுமமலர், முளரி, வனசம், புண்டரீகம், அம்போருகம், கமலம் என்ற தாமரையின் பரியாயமொழிகளாகப் பத்துப்பதங்கள் வந்திருப்பது - **பொருட்பின்வருநிலையணி.**

பகிரதி - பாகீரதியென்பதன் விகாரம். பகீரதனென்னுஞ் சூரியகுலத்தரசனால் தேவலோகத்தினின்றும் பூமிக்குக் கொணரப்பட்டதென்பது பொருள். பங்கேருஹம்-சேற்றில் முளைப்பது; பங்கம் - சேறு. கோகனகம்-கோகநத மென்பதன் விகாரம்; சக்கரவாகப்பறவைகள் கூடிக் குலாவுவதற்கு இடமாயிருப்பதென்றும், கோக மென்னும் நதியில் மிகுதியாய்த் தோன்றுவதென்றும் பொருள். ஆங்கு - அப்பொழுது [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்] என்றுமாம். மண்டோதரி ; மந்தோதரி இராவணன்மனைவி : சிறியவயிறுடையாளென்பது பொருள். இவள், பஞ்சகன்னிகைகளில் ஒருத்தி; (மற்றையோர் - அஹல்யா, திரௌபதி, சீதை, தாரை.) மங்கலநாண்வாங்குதல்-அமங்கலியாதல். வநஜம் - நீரில் முளைப்பது.

இது, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றை யடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாக வந்த **நேரிசையாசிரியப்பா.**

[தலைவியிரங்கல்.]

பண்கொண்டவேயூதுசெவ்வாயரங்கேசர்பைம்பொன்னிநாட்
டெண்கொண்டபேராசைதந்தார்மறந்தார்கொலிசைவண்டுகாள்
விண்கொண்டமலைமீதுவிண்மாரிபொழிகின்றவிசைபோலவென்
கண்கொண்டமலைமீதுகண்மாரிபொழிகின்றகார்காலமே.

(இ - ள்.) இசை வண்டுகாள் - இசைபாடுகின்ற வண்டுகளே!—பண்கொண்ட - இசைகளைக்கொண்ட, வேய்-வேய்ங்குழலை, ஊது-(திருவுகளை

தாரத்தில்) ஊதிய, செம் வாய் - சிவந்த வாயினையுடைய, அரங்கேசா - ரங்க நாதரது, பைம் பொன்னி நாடு - குளிர்ந்த காவிரிசூழ்ந்த நாட்டில், எண் கொண்ட பேராசை-எண்ணமுழுவதுங் கொண்ட மிக்க ஆசையை, தந்தார் - தந்து சென்றவர்,—விண் கொண்ட-ஆகாயத்தை அளாவிய, மலைமீது - மலையின்மேல், விண் மாரி பொழிகின்ற - வானம் மழையைப் பெய்கின்ற, விசை போல - வேகம்போல, என் - எனது, கண் கொண்ட - கண்பொருந்திய, மலைமீது - மலைகளின் [முலைகளின்] மேலே, கண் மாரி பொழிகின்ற - கண்ணீர்மழையைச் சொரிகின்ற, கார் காலம் - மழைக்காலத்தை, மறந்தார் கொல் - மறந்தாரோ ? (எ - று.)—மறவாராயின், முன்னமே வந்திருப்பரென்றபடி.

இது, புணர்ந்து பருவங்குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன், தான் குறித்த கார்காலம் வந்தவிடத்தும் வாராமலிருக்க, அதனால் வருத்தங்கொண்ட தலைவி, வண்டுகளை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக் கூறியது. இசைவண்டுகாள் என்பதற்கு - புகழையுடைய வண்டுகளே யென்று பொருள்கொண்டு, நீங்கள் இதுவரையில் என்போல்வார்பலர்க்குத் தூது சென்று நன்மைசெய்து புகழ்படைத்ததுபோல இப்பொழுதும் எனது நிலைமையை எனதுதலைவர்க்கு உரைத்து எனக்கு இன்பமுண்டாக்கி இன்னும் புகழ்படைப்பீரா மென்று கூறுதலு மொன்று.

தன்பாற்சிறிதும் இரக்கமின்றிப் பிரிந்துசென்ற தலைவரது பெயரை வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் விருப்பங்கொள்ளாமல்'ஆசைதந்தார்' எனச் சுட்டிக்கூறினள். கார்காலத்தில் வானம் மலைமீது மழையைப் பொழிவது போலவே, எனது தலைவன் தான் குறித்துச்சென்ற பருவம் வந்தும் வாராதது கண்டு எனது கண்களும் இக்காலத்து முலைமலைமேல் மழைபொழிகின்றனவென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் போந்த பொருள், "முலைமலைமேனின்றும் ஆறுகளாய், மழைக்கண்ணநீர் திருமால் கொடியானென்று வார்கின்றதே" என்றார், நம்மாழ்வாரும்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம், கூஅ - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (எச)

[கைக்கிளை.]

காரகமோநம்வடதிருவேங்கடக்கார்வரையோ
நீரகமோநெடுவானகமோதுயினீடுபணிப்
பேரகமோதென்றிருவரங்கப்பெருங்கோயிலென்னு
மூரகமோவிடந்தண்காவினின்றவொருவருக்கே.

(இ - ள்.) தண் காவில் நின்ற-குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலையில் நின்ற, ஒருவருக்கு—[யான்கண்ட தலைமகளுக்கு], இடம் - வசித்தற்கிடமாவது,— காரகமோ - மேகமண்டலமோ? நம் - நமது, வட திருவேங்கடம் - வடக்கின்கண் உள்ள திருவேங்கடமென்னும், கார் வரையோ - பெரிய மலையோ; நீரகமோ - நீரினிடமோ ? நெடு வானகமோ - பெரிய தேவலோகமோ ? துயில் நீடு பணி பேர் அகமோ - தூக்கம்மிக்க பாம்புகளின் பெரியஇடமா

கிய நாகலோகமோ ? தென் திருவரங்கம் பெருங் கோயில் என்னும் ஊரக மோ-அழகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலென்கிற ஊரினிடமோ? (எ - று.)

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்ற தலைமகன், இங்ஙனந் தோன்றா நின்ற இவள் தெய்வமோ? அன்றி மக்களுள்ளாளோ?வென்று ஐயுற்றது. "போதோ விசும்போ புனலோ பணிகளது பதியோ, யாதோ வறிகுவ தேது மரிதி யமன் விடுத்த, தூதோ வனங்கன் றுணையோ டிணையிலி தொல்லைத் தில்லை, மாதோ மடமயிலோவென நின்றவர்வாழ்பதியே" என்றார் கோவையாரிலும். "ஊரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவும், நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும்" என்றபடி தலைவியும் தோழியும் ஒருங் கிருந்த சமயம் நோக்கித் தலைவன் அங்குச்சென்று தன்கருத்தைக்குறிப்பிப் பதற்கு ஒருவியாஜமாக ஊர்வினவியது இது. "பதியொடு பிறவினுய் மொழி பல மொழிந்து, மதியுடம்படுக்க மன்னன் வலிந்தது" என்பதுங் காண்க.

மின்னற்கொடி போன்றமையாற் காரகமோ வென்றும், வரையரமக ளிர்போன்றமையால் வடதிருவேங்கடக்கார்வரையோ வென்றும், நீரர மகளிர் போன்றமையால் நீரகமோவென்றும், வானரமகளிர் போன்றமை யால் வானகமோ வென்றும், நாககன்னியர் போன்றமையால் துயில்நீடு பணிப்பேரகமோ வென்றும், மாடனுமாதர்போன்றமையால் தென்றிருவர ங்கப் பெருங்கோயிலென்னு மூரகமோ வென்றும் விகற்பித்துக் கூறினான். காரகம், நீரகம், பேரகம், ஊரகம் என்பன தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதி கள்இருபத்திரண்டிற் சேர்ந்துள்ள திருப்பதிகட்குத் திருநாமங்களாதலால், தண்காவினின்ற ஒருவர்க்கு அத்திருப்பதிகளுள் ஏதேனுமொன்றுதானோ இடம்? என்ற மற்றொரு பொருளும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. இப்பொரு ளில் ஊரக [ஆதிசேஷன்] சம்பந்தமுள்ளது ஊரகம் ஆதலால், திருவரங்கந் திருப்பதிக்கும் ஊரகத்திற்கும் அபேதமாக 'திருவரங்கப்பெருங்கோயிலெ ன்னு மூரகமோ' என்றாரென்க.

இனி, தலைமகள் கூற்றாய், காரகம்முதலியன திருப்பதிகளாகவுமாம்.
இது, நேரசை யாதியதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (எ௫)

ஒருநயம் பேசுவன், திருவரங் கேசர்தாண்
மருவுமின் னாசமாங், கருமவன் பாசமே.

(இ - ள்.) (உலகத்தீரே)!—ஒருநயம் பேசுவான்-ஒரு நல்வார்த்தை சொ ல்வேன்: (கேளுங்கள் - அது எதுவென்றால்),—திருவரங்கேசர் தாள் மருவு மின் - ஸ்ரீரங்கநாதரது திருவடிகளைச் சேருங்கள் (என்பதே); (அதனாலு ண்டாகும் பயனென்னை யெனின்),—கருமம் வல் பாசம் நாசமாம் - வினை களாகிய வலிய பந்தங்கள் அழிந்துபோய்விடும்[மோக்ஷமுண்டாகும்]; (எ-று.)

ஸ்ரீரங்கநாதனது திருவடிகளைப் பற்றுங்கோள் ; உமது இருவினையும் நீங்கி நீவிர் நற்கதிபெறுவீரென்று உலகத்தோர்க்கு உபதேசித்தவாறு. இங்கு இருவினைபோதற்கு எம்பெருமானது திருவடியைப்பற்றுகை சாதனமாமெ னின், ஆகாது; பிரபந்நாதிகாரிக்கு இஃது அதிகாரி விசேஷணமாம். எம் பெருமானது நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமல்லது மற்றொன்றை உபாயமாகக்

கொள்வது - அரசன்பக்கல் ராஜ்யத்தைப் பெறுதற்கு எலிமிச்சம்பழமீதலை உபாயமாகக்கொள்ளுதல்போலு மென்க. விரிக்கிற் பெருகும். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், 'கருமவன்பாசம்' எனப் பொதுப்படக்கூறினர். வினையைப் பாசமாக உருவகப்படுத்தியது, தம்இஷ்டப்படி எவ்வழியும்செல்ல வொட்டாது பிணிப்புண்ணைப்பண்ணுதலால்.

இது-இருசீருப் விளச்சீராகிய குறளடிநான்குகொண்ட வஞ்சித்துறை. (எசு)

[தலைவி யிரங்கல்.]

பாசமாமடியர்பா னேசமாமடிகளும்
 பைம்பொனாராடையுஞ் செம்பொன்மாமேனியு
மாசையாமலருளாள் வாசமாரகலமு
 மஞ்சலென்றருள்செயுங் கஞ்சமுங்கருணையின்
றேசுலாவதனமும் மாசிலாமுறுவலுஞ்
 சீரிதாயெழுதுகத் தூரிநாமமுமெனக்
கீசனார்திருவரங் கேசனார்திகிரியு
 மிலகுவெண்சங்குமே யுலகமெங்கெங்குமே.

(இ - ள்.) உலகம் எங்கு எங்கும் - எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லாவிடமும்,—எனக்கு ஈசனார் - எனக்குத் தலைவராகிய, திரு அரங்கேசனார் - ஸ்ரீ ரங்கநாதரது, பாசம் ஆம் அடியர்பால் - (தம்பக்கல்) அன்புள்ள அடியார்களிடத்தில், நேசம் ஆம் - கருணையுள்ள, அடிகளும் - திருவடிகளும், பைம் பொன் ஆர் ஆடையும் - பசும்பொன்மயமான பீதாம்பரமும், செம் பொன் மா மேனியும் - செவ்விதாய் அழகிய பெரிய [கரிய] திருமேனியும், ஆசை ஆம் மலர் உளாள் - (மிக்க) காதலை யுடைய தாமரைப்பூவி லுறைகின்ற திருமகளுக்கு, வாசம் ஆர் தங்குமிடமாகப் பொருந்திய, அகலமும் - திருமார்பும், அஞ்சல் என்று அருள் செயும் - (தன்னையடைந்தாரை) அஞ்சற்கவென்றுசொல்லிப் பாதுகாக்கின்ற, கஞ்சமும் - தாமரைமலர்போன்ற அபயஹஸ்தமும், கருணையின் தேசு உலா-அருளினது ஒளி விளங்குகின்ற, வதனமும் - திருமுகமண்டலமும், மாசு இலா முறுவலும் - மறுவில்லாத புன்சிரிப்பும், சீரிது ஆய் எழுது கத்தூரி நாமமும் - சிறப்பினையுடைத்தாம்படி கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட திருநாமமும் [திலகமும்], திகிரியும் - சக்கரமும், இலகு வெள் சங்குமே - விளங்குகின்ற வெண்மையாகிய சங்கமுமேயாகும்; (எ - று.)

தலைவனைக்கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் எப்போதும் தலைவனைக்குறித்தே சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தல்பற்றிச் சிந்தனையின் மிகுதியால் அத்தலைவனது உருவம் எங்குந்தோன்ற, உண்மையில் தலைமகனே யென்று எண்ணிமுயங்கப் புக, அஃது மெய்ப்புலனாகாது நிற்கவே, ஆற்றாளாகிய தலைவி இரங்கிக்கூறியது, இது.

திருவடிகள் தம்மையடைந்தார்க்கு முத்தியளித்தல்பற்றி, 'பாசமாமடியர்பானேசமாமடிகளும்' என்றார். திருவடிகள் முதலியன மனத்தைக் கவர்தல்பற்றிப் பாராட்டிக்கூறப்பட்டன.

நாயன்தே! ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தியிட்ட திருவடித்தாமரைகளும் அஞ்சலென்றகையும் கவித்தமுடியும் முறுவல்பூரித்த சிவந்ததிருமுகமண்டலமும் திருநுதலில் கஸ்தூரித்திருநாமமும் பரமபதத்திலே கண்டிலேனாகில் ஒரு மூலையடியிலே முறித்துக்கொண்டு குதித்து மீண்டுவருவேன்' என்பது, இந்நூலாசிரியரின் ஆசார்யரான ஸ்ரீபட்டர்வார்த்தை. அடிகள் முதலியன பலவிடங்களிலிருப்பதாகக் கூறியது - சிறப்பணியின்பாற்படும்.

'மார்பகலம்' என்னும் பாடத்துக்கு, அகலமாகிய மார் பென்க.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (எஎ)

[தலைவன் இடமணித்து என்றல்.]

எங்கணுநிறைந்துறையுமெம்பிரான்
கொங்கணுகிவண்டுமுரல்கோயில்சூ
ழுங்கள்வரையெங்கள்வரையொன்றியே
மங்கையுனகொங்கைகளைமானுமே.

(இ - ள்.) எங்கணும் - எல்லாவிடத்திலும், நிறைந்து உறையும் - அந்தரியாமியாய்த் தங்கி வசிக்கின்ற, எம்பிரான் - நம்பெருமாளது, வண்டு - வண்டுகள், கொங்கு அணுகி - தேனுக்காக நெருங்கி, முரல் - ஆரவாரிக்கின்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தை, சூழ் - சூழ்ந்த, உங்கள் வரை - உங்களது மலையும், எங்கள் வரை - எங்களது மலையும், ஒன்றி - நெருங்கி, மங்கை - பெண்ணே? உன கொங்கைகளை - உனது தனங்களை, மானும் - ஒத்திருக்கும்; (எ - று.)

இது, பிரியக் கருதிய தலைமகன், தலைமகள் அதற்கு உடம்படுவது காரணமாக, அவளைத் தன் ஊரினணிமை கூறி வற்புறுத்தியது.

எம்பிரானது கோயிலென இயையும். மங்கை - அண்மைவிளி. வரை ஒன்றிக் கொங்கைகளை மானுமென்றது, கொங்கைகள் ஒன்றுக்கொன்று மிகநெருங்கியிருக்குமாறு போல, உனது இடமும் எமது இடமும், மிகவும் அணித்தென்றபடி. இதனால், கொங்கைகளது மிக்க வன்மையும், பருமையுந் தொனிக்கின்றது. மகளிர்க்குத் தனங்கள்நெருங்கியிருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். எம்பெருமான் எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாக வாழ்வனென்று சொல்லுமிடத்து அவ்வப்பொருள்களிலுள்ள குற்ற நற்றங்களும் அவ்வெம்பெருமானைப்பற்றுமோ? என்னின், பற்றாது; ஒருடம்பினிடத்தே வாழும் ஆத்மாவுக்கு அவ்வுடம்பைப் பற்றிவரும் இளமை முதுமை முதலியன பற்றாதவாறுபோலவென்க.

இது, முதலிரண்டுங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றது கூவிளச்சீருமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்ட வஞ்சிவிருத்தம். (எஅ)

[இரங்கல்.]

மானார்கேசன்மேலார்மாலாய்வாழ்கோயிற்
றேனார்காவிற்பூவாராயுந்தேனேபோ
னானபோகத்தின்பங்கண்டார்நான்வாடப்
போனார்வாராதேதோவோதாய்போதாவே.

(இ - ள்.) போதாவே-பெருநாரையே!—மான் ஆர் கேசன்-கங்கை மகள் பொருந்திய சடைமுடியினையுடைய உருத்திரன் முதலிய, மேலார் - தேவர்கள், மால் ஆய் - பேரன்புகொண்டு, வாழ் - வந்து தங்குகின்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தில், தேன் ஆர் காவில் - தேன் நிறைந்த சோலையில், பூ ஆராயும் - மலர்கள் தோறும் ஆராய்ந்து இனிதாய்த் தேனுண்கின்ற, தேனே போல் - வண்டுகளைப்போல,—நானா போகத்து இன்பம் - பலவகைப்பட்ட போகசுகங்களை, கண்டார் - அனுபவித்தவரும், நான் வாட போனார்-நான் வாட்டமடையும்படி பிரிந்துபோனவருமாகிய தலைவர், வாராது - மீண்டும் வாராமை, ஏதோ - யாது காரணத்தாலோ? ஓதாய் - சொல்லு ; (எ - று.)

தலைமகளைப் புணர்ந்து பிரிந்து சென்ற தலைமகன் வெகுகாலமாகியும் மீண்டுவாராமை கண்டு, தலைவி, நாரையை நோக்கி யிரங்கிக் கூறியது, இது. 'பூவாராயுந் தேனேபோல் நானாபோகத் தின்பங்கண்டார்...போனார் வாராதேதோ'என்றதனால், அத்தலைவர் உத்தமஜாதிஸ்திரீகளாகிய பத்மினிகளிருக்குமிடமெல்லாஞ் சென்று அன்னாருடைய இன்பத்திற் பழகியவராதலின் இப்போது எந்தமங்கையின்இன்பத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றாரோ? என்றும், பலமகளிரது இன்பந்துய்த்தவ ராதலின் என்னொருத்தியின்பத்திற் கருத்தைச்செலுத்தாது என்னை வருந்தும்படி விட்டுப் பிரிந்துசென்றாரென்றும் இரங்கிக்கூறியவாறு.

கேசம் - மயிர்: அதனையுடையவன் கேசன். மேலா ரென்பதற்கு - மேலுலகத்தவ ரென்றும், மேன்மையையுடையவரென்றுங் கொள்க. போதா - பெருநாரை.

இது, முதல் நான்குந் தேமாச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாங்காய்ச்சீருமாகிய கலித்தலைத்துறை. (எக)

[மதங்கு: மடக்கு.]

போதவெனக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார்
நாதரரங்கர்திருத்தா ணாடியரங்கினடக்கி
ேைதுமதங்கிநடித்தா லுள்ளமதங்கியரக்காம்
வேதமறைந்திடவல்லீர் விரையமறைந்துவிடீரே.

(இ - ள்.) வேதம் அறைந்திட வல்லீர் - வேதமோத வல்லவர்காள்!—போத எனக்கு எளிது ஆனார் - அடியனாகிய எனக்கு மிகவும்எளிமையானவரும், போதவனுக்கு அரிதுஆனார் - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனுக்கு அருமையானவருமாகிய, நாதர் அரங்கர்-ரங்கநாதரது, திரு தாள் - திருவடிகளை, நாடி - சேவிக்க விரும்பி, அரங்கில் - அங்குள்ள சபையில், நடக்கின்-(நீங்கள்) செல்லுமிடத்து, (அங்கு), ஓதும் மதங்கி - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற மதங்கியானவள், நடித்தால் - நடனஞ்செய்தால், உள்ளமது - (அதனைக்காண்பவரது) மனமானது, அங்கி அரக்கு ஆம் - நெருப்பிலிட்ட அரக்குப்போலக் கரைந்துஉருகிப்போம்; (ஆகையால்), விரைய மறைந்து விடீர் - விரைவாகமறைந்துசெல்லுங்கள்; (எ - று.)

மதங்குஎன்றும், மதங்கமென்றும், மதங்கியாரென்றும் வழங்குவர். இரண்டுகைகளிலும் வாளையெடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தானும் சுழன்று ஆடுவாளோரிளமாதின் அழகுமிகுதியை ஒருவன் பாராட்டிக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, இதன் இலக்கணம். அங்ஙனம் ஆடுபவள், மதங்கி யெனப்படுவள். மதங்கி - ஆடல் பாடல் வல்ல பதினாறுவயதுப்பெண்.

'போதவெனக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார்'—"பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்றார் ஆழ்வாரும். அரங்கு - நடன மண்டபம். அங்கியரக்கு - நெகிழ்ந்து கரைந்து உருகுதலில் உவமம். அங்கி = அக்கி; வடசொற்சிதைவு. 'வினையைமறந்துவிடீர்' என்னும் பாடத்துக்கு-நீங்கள் செய்யும் வைதிககருமங்களை மறந்துவிடுங்க ளென்க.

இது, எல்லாச்சீரும் மாச்சீர்களாகிய அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம். (௯௦)

[பாண்.]

விடாதுபூமடந்தைமார் விரும்பவாயர்மாதர்தோள்
  வியந்துமுன்னயந்தவர்க்கு விற்குமெங்கள்கொங்கைதா
னடாததன்றுபாணவின்ன மங்ஙனன்றியிங்ஙன
  மரங்கரன்புகூரவின்ப மாகவல்லவல்லவே
யெடாதிருக்கின்வாய்திறக்கு மெங்களையனுச்சிதோ
  யெண்ணெய்பட்டமெய்யிலிட்ட முத்துமுத்தரீயமும்
படாமுகந்திறந்தசைந்து மழலைவாயின்மணமறுப்
  பசுநரம்புபுடைபரந்து பால்சுரந்தமுலையுமே.

(இ - ள்.) பாண - பாணனே!—பூமடந்தைமார் - திருமகளும் நிலமகளும், விடாது-சிறிதும் விட்டுப்பிரியாமல், விரும்ப - விரும்பிக் கூடியிருக்கவும், (அவர்களைவிட்டு), ஆயர் மாதர் தோள் - இடைப்பெண்ணான நப்பின்னையினது தோள்களை, முன் - முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], வியந்து - அதிசயித்து, நயந்தவர்க்கு - விரும்பிக் கூடிய தலைவர்க்கு, விற்கும் எங்கள் கொங்கை - விலைக்கு விற்கின்ற எங்களது தனம், அடாதது அன்று - தகாததன்று; இன்னம் - இன்னமும், அங்ஙன் அன்றி - அவ்வாறல்லாமல், இங்ஙனம் - இவ்வாறு, எடாது இருக்கின் - எடுத்துப் பால்கொடாதிருந்தால், வாய் திறக்கும் - வாய்திறந்தழுகின்ற, எங்கள் ஐயன் - எங்கள் குழந்தையினது, உச்சி தோய் - உச்சியிற் பொருந்திய, எண்ணெய் பட்ட - எண்ணெய் படப்பெற்ற, மெய்யில் - எங்கள்உடம்பில், இட்ட-இடப்பட்ட, முத்தும் - முத்துமாலையும், உத்தரீயமும் - மேலாடையும், படாம் முக திறந்து - (அக்குழந்தையால்) மேலாடை சிறிது வாங்கப்பட்டு, அசைந்து—, மழலை வாயின் மணம் அறு - மழலைச்சொற்களையுடைய (அக்குழந்தை) வாயினது வாசனை நீங்கப் பெறாமல், பசு நரம்பு புடை பரந்து - பச்சைநரம்புகள் புறத்தே பரவப்பெற்று, பால் சுரந்த - பாலைச் சுரக்கின்ற, முலையும்-தனங்களும், அரங்கர்—, அன்பு கூர - அன்பு மிகும்படி, இன்பமாக வல்ல அல்லவே - இன்பமாகத்தக்கனவேயாகும்; (எ - று.)

பரத்தையரைப் புணர்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்து சென்ற தலைமகனால் தலைமகளது கருத்தை அறிந்து அவளைச்சமாதானப்படுத்தி அவளிடம் தான் வரும்படி பேசிவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பாணனுக்குத் தலைவி வெகுண்டுகூறியது இது; 'பாணனொடுவெகுளுதல்' என்னுந் துறை. ஸ்ரீபூமி தேவிகள் மனைவியராய் அமைந்திருக்க, ஓரிடைப்பெண்ணை மணந்த தலைமகன் தான் முன்னர்க் கூடிய எங்களை இப்போது இழிவாக நினைப்பது அத்தலை மகனுக்குச் சிறிதுந்தக்கதன்றென்று வெகுண்டு கூறினளென்க.

பூமடந்தை யென்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால், தாமரைப்பூவிலுள்ள ஸ்ரீதேவியென்றும், பூ வடசொல்லாய்ப் பூதேவியென்றுங் கொள்க; "போதின் மங்கை பூதலக் கிழத்திதேவி:" "ஆயனாகி யாயர்மங்கை வேயதோள்விரும்பினாய்" என்று திருமழிசைப்பிரான்பாசுரம். "வாயு மனைவியர் பூ மங்கையர்க ளெம்பிராற்கு" என்றார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியிலும். பாணன் - பாடுபவன், அங்ஙனன்றி யிங்ஙன மென்பதற்கு - அவ்விடத்திலே யல்லாமல் இவ்விடத்தில் வந்தென்றுமாம். அல்லவே யென்பது. தேற்றப்பொருளுணர்த்தி நின்றது. குழந்தையை ஐயனென்றது, உவமை பற்றிய மரபுவழுவமைதி. உச்சி - நடுத்தலை, படாம் - படமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; கச்சுமாம். இனி, படாமுகந்திறந்தென்பதற்கு-சாயாத முகந்திறந்தென்று உரைத்து, பால்சுரந்த வென்பதனோடு கூட்டவுமாம் 'எங்கைகொங்கை' என்னும் பாடத்துக்கு, தோழி கூறியதென்க.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், ௩௧ - ஆங் கவியிற் கூறியது. (௮௧

[தலைமகளின்மைக்குச் செவிலியிரங்கல்.]

முலைகொண்ட பான்மணம்வாய்மாறிற்றில்லை யம்மொய்குழலோ
வலைகொண்டதின்னமென்கையணையே யலையாழிவற்றச்
சிலைகொண்டசெங்கையரங்கேசர்தாள்கொண்டதேசமெல்லாம்
விலைகொண்டவாள்விழியாள்சென்றவாறெங்ஙன்வெஞ்சுரமே.

(இ - ள்.) (இச்சிறுமகளுக்கு), இன்னம்—, முலைகொண்ட பால் மணம்-தாய்முலையிற் கொண்ட பாலினது வாசனை, வாய் மாறிற்று இல்லை - வாயினின்றும் நீங்கிற்றில்லை; அம் மொய் குழலோ - அழகிய நெருங்கிய கூந்தலோ, அலைகொண்டது - அலைந்துகொண்டே யிருக்கின்றது [மயிர்முடி கூடிற்றில்லை]; என் கை அணையே-என்கையே படுக்குமிடமாயிருக்கின்றது; (இங்ஙனமிருக்கவும்),—அலை ஆழிவற்ற-அலைகளையுடைய கடல்வற்றிப்போம்படி, சிலை கொண்ட - (ஆக்நேயாஸ்திரத்தை விடுத்தற்குக்) கோதண்டத்தையெடுத்த, செங்கை - சிவந்த திருக்கையையுடைய, அரங்கேசர் - ரங்கநாதரது, தாள் - திருவடியால், கொண்ட - அளந்துகொள்ளப்பட்ட, தேசம் எல்லாம் - உலகமுழுவதையும், விலைகொண்ட-தனக்கு விலையாகக் கொண்ட, வாள் விழியாள் - வாள்போன்ற [கூறிய] கண்களையுடைய இவள், வெம் சுரம் - கொடிய பாலைநிலவழியில், சென்ற ஆறு - (தலைவன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப்) போன வகை, எங்ஙன் - எவ்வாறோ? (எ - று.)

களவுப்புணர்ச்சிக்கண் தலைவி தலைமகனைப்புணர்ந்து பின்னர் அவனுடன்போக்கிற் சென்றனளாக, அதனையறிந்த செவிலி 'பேதைப்பருவத்தளான இவட்குத் தலைவனுடன் போக்கிற்கு இசையும் முதுக்குறைவு வந்தவாறு என்னோ!' என்று இரங்கிக்கூறியது, இது. இதனை நற்றாய்வார்த்தையாகக் கொள்வாரு முளர். தலைவி யௌவனபருவத்தை யடைந்திருந்தும் இவள் தாய்மார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. தலைமகனை வசப்படுத்துவது முலையழகாலேயாதல் மயிர்முடியழகாலேயாதல் சொற்சாதுரியத்தாலேயாதல் கூடுவதாயிருக்க, முலையும் அரும்பாதே குழலும்முடிசூடாதே சொல்லுங்குதலையாயுள்ள இந்தப்பேதைக்கு இப்படி தலைவனிடம் அன்புண்டானவாறு என்கொல்? என்று அதிசயப்பட்டனளென்க. "முலையோ முழுமுற்றும்போந்தில மொய்பூங்குழல் குறிய, கலையோவரையில்லை நாவோகுழறும் கடன்மண்ணெல்லாம், விலையோ வெனமிளிருங்க ணிவள் பரமே பெருமான், மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகமே" என்ற நம்மாழ்வார்பாசுரம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

வாயிற் பல்லுமெழுந்தில மயிரும் முடிகூடிற்றில், சாய்விலாத குறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோ டிணங்கித், தீயிணக்கிணங் காடிவந்திவ டன்னன்ன செம்மைசொல்லி, மாயன் மாமணிவண்ணன்மே லிவண் மாலுறுகின்றாளே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். "அடியளந்தான் றாஅய தெல்லாம்' என்றாற்போல, 'அரங்கேசர் தாள்கொண்ட தேசமெல்லாம்' என்றாள்.

இது, நிரையசை முதற் கட்டளைக்கலித்துறை. (௮௨)

[தலைமகன் தலைமகளது இயல்கூறல்.]

வெஞ்சமங்கருதுங் கஞ்சனுமெருதும்
  வேழமும்பரியும் வீழமுன்பொருதார்
தஞ்சமென்றவருக் கஞ்சலென்றருளுந்
  தாயிலன்புடையார் கோயிலின்புடையார்
மஞ்சுவண்டினமுந் துஞ்சுதண்டலைவாய்
  வல்லியொன்றதிலே யெல்லியுந்திகழுங்
கஞ்சமுண்டதிலே நஞ்சமுண்டதிலே
  கள்ளமுண்டதுவென் னுள்ளமுண்டதுவே.

(இ - ள்.) வெம் சமம் கருதும் - கொடிய போரை விரும்புகின்ற, கஞ்சனும் - கம்ஸனும், எருதும் - (அவனாற் கொல்லும்படி யேவப்பட்ட) எருதினுருவங் கொண்டுவந்த அரிஷ்டாசுரனும், வேழமும் - (குவலயாபீடமென்னும்) பட்டத்துயானையும், பரியும் - குதிரைவடிவாய்வந்த (கேசியென்னும்) அசுரனும், வீழ - இறந்துவிழும்படி, முன் - முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்திற் குழந்தைப்பருவத்தில்], பொருதார் - போர்செய்தவரும், தஞ்சம் என்றவருக்கு - அடைக்கலமென்றுகூறி வந்து சரணமடைந்தவர்களுக்கு, அஞ்சல் என்று அருளும் - அஞ்சற்கவென்று சொல்லி [அபயப்பிரதானஞ் செய்து] காக்கின்ற, தாயில் அன்புடையார் - (உயிர்களிடத்துத்) தாயினும்

அன்பினையுடையவருமாகிய நம்பெருமாளது, கோயிலின் புடை - பெரிய கோயிலின் புறத்தில், ஆர் - பொருந்திய, மஞ்சு வண்டு இனமும் துஞ்சு தண்டலைவாய் - மேகக்கூட்டங்களும் வண்டுக்கூட்டங்களுந் தங்குகின்ற சோலையினிடத்தில், வல்லி ஒன்று (உண்டு)-கொம்பொன்று [மகள் ஒருத்தி] உண்டு; அதிலே - அதனிடத்திலே, எல்லியும் திகழும் கஞ்சம்-இராக்காலத்துங் குவியாமல் மலர்ந்து விளங்குகின்ற தாமரைமலர் [முகம்], உண்டு—; அதிலே,— நஞ்சம் - விஷம் [கண்கள்], உண்டு—; அதிலே, கள்ளம் - கள்ளத்தனம், உண்டு—; அது—, என் உள்ளம் - என்மனத்தை, உண்டது - கவர்ந்தது; (எ - று.)

இது, தெய்வப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன், தன்னை, எதிர்ப்பட்டு நோக்கி 'நீ இவ்வாறு மெலிவுறுதற்குக் காரணமென்னோ?' என்று வினவின பாங்கனுக்கு, 'நேற்றுத் திருவரங்கங்கோயிற் சோலையிற் சென்றேன்; அவ்விடத்து ஒருகொடிபோல்வாளது விழிநோக்கால் இவ்வாறாயினேன்' எனத் தனக்கு உற்றது உரைத்தது.

'வல்லியொன்று'என்பது முதல்'கள்ளமுண்டு' என்றதுவரையில்உபமேயப்பொருள்களை உபமானப்பொருள்களாகவே மறைத்துக் கூறியது, உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி; வடநூலார் ரூபகாதிஶயோக்தி யென்பர். ப்ராஸமென்னுஞ் சொல்லணியும் இசசெய்யுளி லுள்ளது.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் பளிமாச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (அ௩)

[தலைவி யிரங்கல்.]

உண்டுமிழ்வாசமுடன் றண்டலைமாருதம்வந்
துலவியசாளரமுங் குலவியவாணிலவும்
விண்டலர்பூவணையும் மென்பனிநீர்புழுகும்
வேனிலினும்முதிரா வேனிலுமாகியவா
லண்டர்தொழும்பெருமா ளம்புயமின்பெருமா
ளருமறையின்பெருமா ளழகியநம்பெருமாள்
புண்டரிகங்கமழுந் தண்டுறையோதிமமே
புன்னைகள்சிந்தலரே யின்னமும்வந்திலரே.

(இ - ள்.) புண்டரிகம் கமழும் - தாமரைமலர்மணம் நாறுகின்ற, தண் துறை - குளிர்ந்த தடாகத்தினிடத்தே யுள்ள, ஓதிமமே - அன்னமே!—புன்னைகள் சிந்து அலரே - புன்னைமரங்கள் சொரிகின்ற பூவே!—உண்டு உமிழ் வாசமுடன் - உட்கொண்டு வெளிவீசுகின்ற வாசனையோடு, தண்டலை மாருதம்-பூஞ்சோலையின் கண் உள்ள இளங்காற்று, வந்து உலவிய - வந்து வீசுகின்ற, சாளரமும் - பலகணிகளும், குலவிய வாள் நிலவும் - விளங்குகின்ற நிலாவிளொளியும், விண்டு அலர் பூ அணையும் - விரிந்துமலர்கின்ற புஷ்ப சயனமும், மெல் பனிநீர் புழுகும் - குளிர்ந்த பனிநீரும் கஸ்தூரிப்புழுகும், வேனிலினும் - இருவகைவேனிற்காலத்துள்ளும், முதிரா வேனிலும்-(இவற்

றையுடைய) இளவேனிற்காலமும், ஆகிய - ஆயின; இன்னமும் - அங்ஙன மாகவும், அண்டர் தொழும் பெருமாள்-தேவர்கள் வணங்குகின்ற சுவாமியும், அம்புயம் மின் பெருமாள் - தாமரைமலரிலுள்ள மின்னற்கொடிபோன்ற திருமகளுக்குத் தலைவரும், அரு மறை இன் பெருமாள்-அறிதற்கரிய வேதங்களாற் புகழப்படுகின்ற இனிய பெருமையையுடையவருமாகிய, அழகிய நம்பெருமாள் - நமது அழகியமணவாளப்பெருமாள், வந்திலரே - வந்தாரில்லையே; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இதற்குத் துறை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

பனிநீர் - ஓர்வகை வாசனைநீர். முதிராவேனிலு மாகிய என்றது - இளவேனிற்பருவங் கழிந்து முதுவேனிற்பருவமும் வந்ததென்றபடி.

இது முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றை நான்குங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களு மாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம். (அச)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தென்றற்கு வருந்தி யிரங்கல்.]

இன்னிசைவேயினர்மன்னியகோயிலையெய்தார்போற்
பொன்னினைவாலவர்போனவிடத்தினிற்போகாதோ
மின்னியமுகிற்றுளியென்றென்மேலெலாம்
வன்னியின்பொறிகளைவழங்கும்வாடையே.

(இ - ள்.) மின்னிய முகில் துளி என்று - மின்னுகின்ற மேகங்களின் மழைநீர்த்துளியென்று பெயர்வைத்து, என் மேல் எலாம் - என்னுடம்பு முழுவதும், வன்னியின் பொறிகளை-நெருப்புப்பொறிகளை, வழங்கும்-வீசுகின்ற, வாடை - வாடைக்காற்றானது,—இன் இசைவேயினர்-இனிய இசையினையுடைய வேய்ங்குழலையுடைய நம்பெருமாள், மன்னிய - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கோயிலை - திருவரங்கத்தை, எய்தார்போல் - அடையாதவர்போல, பொன் நினைவால் - பொருள்தேடும் நினைவினால், அவர் - அத்தலைவர், போன—, இடத்தினில்—, போகாதோ-போகின்றதில்லையோ? (எ-று.)

தலைவனைப் பிரிந்து அப்பிரிவுத்துயரை யாற்றாத தலைவி தென்றல்வரவுக்கு ஒருசார் வருந்தி இரங்கிக் கூறிய வார்த்தை இது. எல்லாவுயிர்கட்கும் இயற்கையிற்குளிர்ச்சியைச் செய்யுந்தன்மையதும்மழைநீர்த்துளியைவீசுவதுமான தென்றற்காற்று தலைவனைக் கூடியிருக்கும்நிலையில் மேல்வீசும்போது அமிருதம்போல இனிமையாயிருந்து அதுதானே தணந்திருக்குஞ் சமயத்தில் வீசும்போது விஷம்போல மிக்கவருத்தத்தைச் செய்கின்றது. அதுவேயுமன்றி, தாபசாந்தியான மழைநீர்த்துளியும் தாபத்தைத்தணியாமல் வெவ்விய தழலாகத் தோற்றி விரகவேதனையை மிகுவிப்பதாகி மிக்கவெப்பஞ்செய்ய, அதனால் மிகவருந்திய தலைமகள் அவற்றைக்குறித்து வெறுத்துக் கூறினளென்க.

கோயிலை அடைந்தவர்க்கு மீண்டும் விரைவில் வாராதிருத்தல் இயல்பன்றாதலால் எய்தார்போ லென்றும், வாடை போகுமாயின் அவரும் என்னைப்போலவே பிரிவாற்றாமையால் வருந்தி விரைந்து வந்திருப்பரென்னும்

கருத்தாற் போகாதோ வென்றும், மழைத்துளிகள் தணர்திருக்கின்ற தனக்கு அனற்பொறிபோல வெப்பத்தையுண்டாக்குதலால் முகிற்றுளியென்று வன்னியின் பொறிகளை வழங்குமென்றுந் தலைவி கூறினாள். முகிற்றுளியென்று வன்னியின் பொறிகளை வழங்குமென்ற தொடரில் - உண்மையில்வன்னியின் பொறிகளாயிருக்க அவற்றிற்கு முகிற்றுளியென்று வாடைபேர்வைத்து மறைத்திருக்கின்றதெனக் கூறியது, கைதவாபநுதியென்னு மலங்காரம். எய்தார்போ லென்பதற்கு - மீண்டும் வாராதவர்போன் றென்றுமாம். எல்லாமென்பது, ஈண்டு 'மேனியெல்லாம் பசலையாயிற்று' என்பதிற்போல ஒருபொருளின் பலவிட முணர்த்திற்று.

இது, நான்கடியாய், முதலிரண்டடியும் - முதல்நான்குசீருங் கூவிளச்சீர்களும் ஈற்றுச்சீர் தேமாங்காய்ச்சீருமாய் வந்த நெடிலடிகளாய், பின்னிரண்டடியும்-மூன்றுஞ்சீரொன்று மாச்சீரும் மற்றைமூன்றுசீர்களும் விளச்சீர்களுமாய்வந்த அளவடிகளாய், முன்னிரண்டடியும் ஓரோசையாய், ஏனையடிகள் வேறோசையாய் வந்த வேற்றொலிவெண்டுறை. (௮௫)

[காலமயக்கு.]

வாடையாயிருபனியுமாய்வேனிலாய்வந்ததுகாரென்றே
பேடைமாமயிற்சாயலாயன்பர்மேற்பிழைகருதிடல்செம்பொ
ன்னாடைநாயகன்றிருமகணாயகனரங்கநாயகனேறு
மோடைமாவிதுமதமிதுபிளிறியவொலியிதுமழையன்றே.

(இ - ள்.) பேடை மா மயில் சாயலாய் - அழகிய மயிற்பேடுபோன்ற சாயலையுடையவளே!—'வாடை ஆய் - கூதிர்காலம் கழிந்து, இரு பனியும் ஆய் - (முன்பனி பின்பனியென்னும்) இரண்டு பனிக்காலங்களும் கழிந்து, வேனில் ஆய் - (இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் இரண்டு) வேனிற்காலங்களும் கழிந்து, கார் வந்தது - மழைக்காலமும் வந்தது,' என்றே - என்று எண்ணியே, அன்பர்மேல் - அன்பினையுடைய தலைவர்மீது, பிழை கருதிடல் - குற்றம்நினைக்காதே; இது—, செம் பொன் ஆடை நாயகன் - செம்பொன்மயமான பீதாம்பரத்தையுடைய தலைவனும்; திருமகள் நாயகன் - ஸ்ரீயப்பதியுமாகிய, அரங்க நாயகன்—, ஏறும் - ஏறிநடத்துகின்ற, ஓடை மா - முகபடாத்தையுடைய யானை; இது—, மதம் - (அவ்யானையின்) மதநீர்ப்பெருக்கு; இது—,பிளிறிய ஒலி-(அவ்யானை) வீரிடுகின்ற ஓசை; (ஆகையால்), மழை அன்று - (இது) கார்காலமன்று; (எ - று.)

கார்காலத்து மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துத் தலைவியைப்பிரிந்து சென்ற தலைமகன் அக்கார்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வாராதொழியவே, அக்காலவரவை நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழி, 'இது, அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம் வந்ததன்று; வானத்திற் கறுத்துச்செல்வது மேகமன்று, திருமால் ஊர்ந்துசெல்லும் மதக்களிறாகும்; வானத்திநின்று நீர்சொரிவது அக்களிற்றின் மதநீராம்; பேரிடிபோலத் தோன்றும் ஒலி அம்மதக்களிற்றின் பிளிறலாம்' என்று காலத்தை மாறுபடக்கூறி ஆற்றுவித்தனளென்க. "காரெனக் கலங்கு மேரெழிற் கண்ணிக்கு, இன்றுணைத் தோழி

யுடைய) இளவேனிற்காலமும், ஆகிய
வும், அண்டர் தொழும் பெருமாள்-தேவ
புயம் மின் பெருமாள் - தாமரைமல
மகளுக்குத் தலைவரும், அரு மறை
ளாற் புகழப்படுகின்ற இனிய
பெருமாள் - நமது அழகிய
லையே; (எ - று.)—ஆல்

இதற்குத் துறை
பணிகீர் - [illegible]
[illegible]
[illegible] மற்றைநான்கும்
[illegible] (அகூ)

[தழை.]

மழைபோன்மரகதம்போலெம்பிரான்வளர்கோயிலன்னீர்
பிழைபோமிவர்க்கிதையாருரைப்பா ரிவர்பின்வந்தெய்த
தழைபோயுறைத்தவருத்தம்பொறாமைகொல்சங்கரன்பா
லுழைபோயொதுங்கமுயல்போய்மதிபுக்கொளித்ததுவே.

(இ - ள்.) மழைபோல் - கார்மேகம்போலும், மரகதம்போல் - நீல ணிபோலும், எம்பிரான் - நம்பெருமாள், வளர் - திருக்கண்வளர்ந்தருளு ன்ற, கோயில் - திருவரங்கத்தை, அன்னீர் - ஒத்திருப்பவர்களே!—பிழை ராம் இவர்க்கு - தவறுசெய்துபோன இத்தலைவருக்கு, இதை - இவ்வரலா றை, யார் உரைப்பார் - யாவர் சொல்லுபவர்? [எவருமில்லை]; (அவ் ரலாறு என்னையெனின்),—இவர்—, பின் வந்து எய்த - தொடர்ந்துவந்து யோகித்த, தழை-தழையானது, போய் உறைத்த-சென்று பட்ட, வருத் ம் - வருத்தத்தை, பொறாமைகொல் - பொறுக்கமாட்டாமையினாலன்றோ, ங்கரன்பால் - சிவனிடத்தில், உழை - மானானது, போய் ஒதுங்க - செ று ஒளிக்க,—முயல் - முயலானது, போய்—, மதி புக்கு - சந்திரனிடத் ற் சேர்ந்து, ஒளித்தது - மறைந்திட்டது; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டம் அல்லது இடந்தலைப்பாடும் கழ்ந்தபின்பு தோழிக்குத் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தி அவள்மூலமாகத் லைமகளைச்சேர்தலாகிய தோழியிற்கூட்டத்திற் கருத்துவைத்த தலைமகன் அத்தோழியைத் தனியேகண்டு தன்கருத்தை வெளிப்படையாக விரையக் கூறி யிரவாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதித் தலைமகளும் தோழியும் ஒருங்கு

நிற்குஞ் செவ்வி நோக்கித் தழையுங்கண்ணியுமாகிய கையுறைகளை யேந்திச் சென்று அவர்களைநோக்கி வேட்டைக்குவந்தவன்போலச் சிலமொழிகளைப் புகல, தலைவியின்மனநிலையை யறிதற்பொருட்டு அத்தலைமகனது நிலையைத் தோழி தலைமகளோடு நகைத்துக் கூறியது, இது. தழை - மலர்களை யிடையிட்டுத் தளிர்களாற் செய்வதோருடைவிசேடம்: இங்ஙனந்தொடுத்த தழையை ஆடையாக உடுத்துக்கொள்ளுதல், குறிஞ்சிநிலத்துமகளிரியல்பு.

அங்குவந்த தலைமகன் 'இங்கு யானெய்த மான் வந்ததுண்டோ?' என்று வினவினனாக, தோழி 'கையில் தழையைவைத்துக்கொண்டு இவர் வேட்டைக்கு வந்தவர்போல வினவுகின்றாரே! இவர் இவ்வாறு வம்புக்காக வினவுதல் பொருந்துமோ? இவரிடத்து யார்சொல்வது? இவர் இத்தழையைக்கொண்டு செல்லுகின்றான் கானகத்திலுள்ள மான் அவ்வருத்தம்பொறாது சங்கரன் கையிலே போய்ச்சேர்ந்தது; அவ்வாறே முயலொன்று சந்திரனிடத்துப் போய்ச்சேர்ந்தது' எனப் பரிகசித்துக்கூறுகின்றனளென்க. இதனை, தலைமகள் தோழியர்க்கு உரைத்ததாகக் கொள்வாருமுளர். "பித்தினர்போலப் பல தொடுத்தார் பிறங்கெக்கலங்கும், வித்தினர்போல விடையும் விடுத்தனர் மெய்ம்மையுளம், பொத்தினர்போல வுரைக்கொத்தவில்லினரல்லர் பொற்பூங், கொத்தினர் யாவர்கொல் சேயருமல்லாக் குறிப்பினரே", "மின்னே தழைகொண்டு வேழமெய்தா ரந்த வேழம்வந்து, பின்னே பிணைபிரியுங்கலையானது பேசி லின்னங், கொன்னேபுகழுங் குறுமுயலாகவுங் கூடுங்கொல்லோ, வென்னே யுலகிலிவனையொப்பாரில்லை பேயினுக்கே" என்ற பாடல்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

அன்னீர்-அன்னீரென்பதன் விளி. பிழைபோம்இவர்க்கு என்பதற்கு, குற்றமற்ற இவர்க்கு என்றும், தவறானவழியிலே வந்துவிட்ட இவர்க்கு என்றும் பொருள் கொள்க. சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை முயலென்பது, கவிமரபு.

இது, நிரையசைமுதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (அஎ)

[தலைவி யிரங்கல்.]

ஒளிக்குமிரு சுடர்க்கவளம் விழுங்கும் பேழ்வா
யுருமுழக்கத் திந்திரவி லோடை நேற்றித்
துளிக்குமழை மதக்கொண்மூக் களிற்றை மின்னற்
றோட்டிமா ருதப்பாகர் துரக்குங் கால
மளிக்குலமுங் களிக்குமயிற் குலமும் பாடி
யாடுபொழிற் றிருவரங்க ரணையாக் காலம்
விளிக்குமலைக் கருங்கடலு மொறுக்குங் காலம்
வினையேற்கு விதிகடியின் மேவாக் காலம்.

(இ - ள்.) ஒளிக்கும் - விளங்குகின்ற, இரு சுடர் - சூரிய சந்திரர்களாகிய, கவளம் - கபளங்களை, விழுங்கும் - விழுங்குகின்ற, பேழ் வாய் - பிளவுபட்ட வாயையும், உரும் முழக்கத்து - இடியாகிய முழக்கத்தையும், இந்திர

வில் ஓடை நெற்றி - இந்திரதனுசாகிய முகபடாத்தையணிந்த நெற்றியை யும், துளிக்கும் மழை மதம் - பெய்கின்ற மழைநீராகிய மதநீரையுமுடைய, கொண்மூ களிற்றை - மேகமாகிய யானையை, மின்னல் தோட்டி - மின் னலாகிய அங்குசத்தால், மாருதம் பாகர் - காற்றாகிய பாகர்கள், துரக்கும் - செலுத்துகின்ற, காலம்—; அளி குலமும் - வண்டுகளின்கூட்டமும், களிக்கும் மயில் குலமும் - களிக்கின்றமயில்களின்கூட்டங்களும், பாடி ஆடு - முறை யே பாடியாடுகின்ற, பொழில்-சோலையையுடைய, திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநா தர், அணையா - வந்து சேராத, காலம்—; (அதனால்), விளிக்கும் அலை கருங் கடலும் - ஆரவாரஞ் செய்கின்ற அலைகளையுடைய கரியகடலும், ஒறுக்கும் - நோய்செய்கின்ற, காலம்—; வினையேற்கு - தீவினையையுடைய எனக்கு, விழிகள் - கண்கள், துயில்மேவா - தூக்கம்பொருந்தாத, காலம்—; (எ - று.)

பருவங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் கார்காலம் வந்தவளவிலும் மீண்டு வாராதாக, தலைவி அக்கார்காலத்தைக்கண்டு இரங்கிக்கூறியது, இது. இத் தன்மையை கார்காலத்தில் எனது அரங்கநாயகர் அணைவாராகில், கடலும் ஒறுக்கவேண்டுவதில்லை; கண்ணும் உறங்காமை வேண்டுவதில்லை யென்ற வாறு.

முன்னிரண்டடிகளில் உருவகவணி காண்க. மூன்றாமடி—நர்த்தனஞ் செய்பவர் ஆடப் பாடகர் பாடத் தாம் அவ்வின்பத்தைக் கண்டுகளிக்கின்ற ரேயன்றி, எனது துன்பத்தைக் காண்கின்றில ரென்ற குறிப்பு. களம் - மடசொற்றிரிபு, உணவுத்திரளை. தோட்டி - மாவெட்டி. பாகர் - யானை யோட்டுபவர். மேகம் தான் சூரியசந்திரர்களை மறைத்தலால், 'ஒளிக்குமிரு சுடர்க்கவளம் விழுங்கும் பேழ்வாய்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக் கூறப் பட்டது. காற்று மேகங்களைச்செலுத்துதலால், பாகராக உருவகப்படுத்தப் பட்டது. கடலொலிக்கு வருந்தலுங் கண்ணுறங்காமையுங் கணவனைப்பிரிந் தார்க்கு இயல்பென்க.

இதற்குக் கவியிலக்கணம் கூறி - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (அஅ)

[தலைவி யிரங்கல்.]

மேவலர்வாழ்தென்னிலங்கைமலங்க வொருகா லிருகாலவிற் குனித்தெய், யேவலர்வாழ்திருவரங்கத் தெமையிருத் திப்போனவர் நாட்டில்லைபோலுங், கோவலர்வாய்க் குழலோசைக்காநிரைகள்செவி யேற்குங்குறும்புன்மாலைப், பூவலரின்மணப்பரப்பியிளவேனில்வர வந்தபொதியத்தென்றல்.

(இ - ள்.) இளவேனில் வர - இளவேனிற்காலம் வர, (அப்பொழுது), கோவலர் வாய் குழல் ஓசைக்கு - இடையர்கள் வாயினாலூதுகின்ற வேய்ங் குழலினது ஒலிக்கு, ஆ நிரைகள் - பசுக்கூட்டங்கள், செவி ஏற்கும் - காது கொடுக்கின்ற [கேட்கின்ற], குறும் புன் மாலை-சிறிய புல்லிய மாலைப்பொழு தில், பூ அலரின் மணம் பரப்பி-மலர்ந்த மலர்களின் வாசனையை வீசிக்கொ ண்டு, வந்த—, பொதியம் தென்றல்-மலையமலையினின்றும் வருகின்ற தென் றற்காற்று,—மேவலர் வாழ் - பகைவர்கள் [அரக்கர்கள்] வாழ்கின்ற, தென்

இலங்கை - தெற்கிலுள்ள இலங்காபட்டணம், மலங்க - கலங்கும்படி, ஒரு கால் - ஒருதரம், வில் இரு கால் - கோதண்டத்தின் இரண்டுகோடிகளையும், குனித்து - வளைத்து, எய் - எய்த, ஏ வலர் - அம்பில்வல்ல நம்பெருமாள், வாழ் - வாழ்கின்ற, திருவரங்கத்து-ஸ்ரீரங்கத்தில், எமை-என்னை, இருத்தி-தனியேவிட்டு, போனவர் - பிரிந்துசென்றவர் (போன), நாடு - நாட்டில், இல்லைபோலும்—; (எ - று.)

தலைமகனைப் பிரிந்த தலைமகள் இளவேனிற்காலம் வரக்கண்டு இரங்கிக்கூறியது, இது.

இந்த இளந்தென்றற் காற்று அங்கு இருக்குமாயின், எனது தலைவர் உடனே வந்திருப்ப ரென்றபடி. மேவலர் - விரும்பாதவர், ஒருகால் - காலினு லென்றுமாம், கோவலர் - கோபாலரென்பதன் சிதைவு; பசுக்களைக் காப்பவரென்று பொருள்: இனி, பசுக்களைக்காத்தலில் வல்லவ ரென்றுமாம்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் ச - ஆங் கவியிற் கூறியது கொள்க. (அகூ)

[தோழி இரங்கல்,]

தென்றலைக்குங்குமச்சேற்றைப்பொறாள்சிறியாள்பெரிய
துன்றலைக்குந்துடிக்கும்என்செய்வா டுயராலழைத்த
வன்றலைக்குஞ்சரங்காத்தா யிலங்கைமலங்கவளைத்
தன்றலைக்குஞ்சரத்தா யரங்காவண்டராதிபனே.

(இ - ள்.) துயரால் - (முதலை கவர்ந்த) வருத்தத்தால், அழைத்த - (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, வல் தலை குஞ்சரம் - வலிய தலையையுடைய கஜேந்திராழ்வானை, காத்தாய் - பாதுகாத்தவனே! இலங்கை—, மலங்க-கலங்கும்படி, வளைத்து - (வில்லை) வளைத்து, அன்று-அந்நாளில் [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்], அலைக்கும் - அலையச்செய்த, சரத்தாய் - அம்புகளையுடையவனே! அரங்கா - அரங்கனே! அண்டர்ஆதிபனே - தேவர்தலைவனே!—சிறியாள் - சிறிய என்மகள், தென்றலை - தென்காற்றையும், குங்குமம் சேற்றை - குங்குமப்பூவோடு கலந்த சந்தனக்குழம்பையும், பொறாள் - பொறுக்கமாட்டாள்; பெரிய துன்று அலைக்கும் - நீண்டு உயர்ந்த நெருங்கிய அலைகளுக்கும், துடிக்கும் - வருந்துவாள்; என் செய்வாள் - என்ன பரிகாரஞ் செய்யமாட்டுவாள் (எ - று.)

தலைமகளை ஒருவழித்தணந்த தலைமகன் மீண்டுவந்து சிறைப்புறமாக நிற்றலை யறிந்த தோழி, தலைமகள் தென்றல் முதலியவற்றிற்கு ஆற்றாது ஒருபடியாலும் தேறுதலின்றி மிகவருந்துதலைத் தலைமகன் கேட்பக் கூறுவது, இது. தலைமகளாற்றாமைகண்டு வருந்துந் தோழி தன்னாற்றாமையாலே தலைமகளை யுட்கொண்டு விளித்து முன்னிலைப்படுத்தியதென்றுங் கொள்ளலாம். இதனைச் செவிலியிரங்கலாகக் கொள்வாரு முளர்.

இலங்கை - ஆகுபெயர். ஆதிபன் - அதிபனென்பதன் விகாரம். அண்டராதிப னென்பதற்கு - நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவ னென்றும்; இடையர்க

நக்குத் தலைவனென்றுங் கொள்ளலாம். வண் தரா அதிப னெனப் பிரித்து, ளப்பம்பொருந்திய நிலமகளுக்குத் தலைவ னென்றுமாம்.

இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (௬0)

[தலைவிகூற்று.]

அண்டர்போற்றுந் திருவரங்கேசனு
ரணியரங்கத் திருமுற்றமெய்தினாற்
பண்டுபோன வளையாழிவாங்குவேன்
பாலியாது பராமுகம்பண்ணினாற்
றண்டும்வாளுஞ் சிலையுமிருக்கவே
சங்குமாழியுந் தாருமென்பேனவை
தொண்டருக்கொற்றி வைத்தோமென்றோதினாற்
றுளவமாலையைத் தொட்டுப்பறிப்பெனே.

(இ - ள்.) அண்டர் போற்றும் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கித் துதிக்கின்ற, திருவரங்கேசனார் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, அணி அரங்கம் திரு முற்றம் - அழகிய அரங்கமாகிய திருமுன்றிலே, எய்தினால் - (யான்) அடைந்தால்,—பண்டு போன - முன்னே கவர்ந்துகொண்டு போன, வளை ஆழி-சங்குவளையையும் மோதிரத்தையும், வாங்குவேன் - (மீளவும்) பெற்றுக்கொள்வேன்; அவர்), பாலியாது - (அவற்றைக்) கொடுத்தருளாமல், பராமுகம் பண்ணினால் - அலட்சியஞ் செய்தால், (அவ்வளைபாழிகளுக்கு ஈடாக), தண்டும் வாளும் சிலையும் இருக்கவே - (உமதுபஞ்சாயுதங்களுக்குள்) கதையும் வாளும் வில்லு மிருக்கவே, சங்கும் ஆழியும் - சங்கையுஞ் சக்கரத்தையும், தாரும் என்பேன் - கொடுமென்று சொல்வேன்; அவை- அவற்றை, தொண்டருக்கு - அடியார்களுக்கு, ஒற்றி வைத்தோம் - ஈடாக வைத்துவிட்டோம் [திருவிலச்சினையிட்டு வைத்துவிட்டோம்], என்று ஓதினால் - என்று சொன்னால், துளவ மாலையை - திருத்துழாய்மாலையை, தொட்டு பறிப்பென் - திருமேனி தீண்டிப் பிடுங்கிக்கொள்வேன்; (எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி அப்பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்தனளாக, அவ்வுடன் மெலிவைக்கண்டு தோழியர் முதலியோர் காரணம் இன்னதென உணராது வெவ்வேறாகச் சங்கித்து அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப வெவ்வேறான செய்கைகளைச் செய்யத்தொடங்க, தலைவி அத்தொழில்களை விலக்கி "மற்றிருந் தீர்கட் கறியலாகா மாதவ னென்பதோ ரன்புதன்னை, யுற்றிருந்தேனுக் குரைப்பதெல்லா மூமையரோடு செவிடர் வார்த்தை, பெற்றிருந்தாளையொழியவே போய்ப்பேர்த்தொரு தாயில்வளர்ந்தநம்பி, மற்பொருதாமற்களமடைந்த மதுரைப்புறத் தென்னை யுய்த்திடுமின்" என்றாற்போலச் சொல்லி அறத்தொடு நின்று, பிறகு தான் அங்குச்சென்றாற் செய்யுந்தொழிலை இதனால் தெரிவிக்கின்றன ளென்க.

தலைவனைத் தணந்த தலைவிக்கு அப்பிரிவாற்றாமையால் உடம்பு மெலிதலால் வளையும் மோதிரமுங் கழன்று விழுந்துவிடுதலாலும், மீண்டுந் தலை

வினைப்புணர்ந்தால் அவை கழலவொண்ணாதபடி உடம்பு தணிந்து பூரித்து விடுதலாலும், 'பண்டு போன வளையாழி வாங்குவேன்' என்றாள். பராமுகம் பண்ணுதல் - முகந்திரும்பிப்பார்த்தலுஞ் செய்யாது அசட்டைப் பண்ணுதல்.

இது, கட்டளைக்கலிப்பா; இலக்கணம் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. (கூக)

தொட்டுண்டதயிர்வெண்ணெய்க் கன்றாய்ச்சியுரலோடுசூழ்ந்துகட்
கட்டுண்டுகழலவிரகறியாமலிருந்தழுதகள்வன்யாரே [டக்
கட்டுண்டானரங்க னெனக்கட்டுரைப்பாராறுலுங்கங்கைசூடி
மட்டுண்டகொன்றையான்மலர்மேலானறிவரியவடிவனன்றே.

(இ - ள்.) தொட்டு உண்ட - எடுத்துப்புசித்த, தயிர் வெண்ணெய்க்கு - தயிர்க்கும் வெண்ணெய்க்குமாக, அன்று - அந்நாளில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], ஆய்ச்சி - இடைச்சி [யசோதை], உரலோடு சூழ்ந்து கட்ட - உரலோடு பிடித்துச் சுற்றிக் (கடைகயிற்றால்) கட்டிவிட, கட்டுண்டு - கட்டப்பட்டு, கழல-விலகிப்போக, விரகு - உபாயத்தை, அறியாமல் - தெரியாமல், இருந்து அழுத - (அங்கேயே) அழுதுகொண்டிருந்த, கள்வன் - கள்ளத்தனமுடையவன், யாரே - யார்? [நம்பெருமாளன்றோ]; அரங்கன்—, கட்டுண்டான் என - கட்டுப்பட்டானென்று, கட்டுரைப்பார் ஆறுலும் - உறுதிப்பட (இழித்து)ச் சொல்லுவாராறுலும், (அவன்), கங்கை சூடி - கங்காநதியைச சடையில் தரித்து, மட்டு உண்ட கொன்றையான் - வாசனையைக்கொண்ட [தேன் நிறைந்த] கொன்றைப்பூமாலையையுடைய உருத்திரனும், மலர் மேலான் - தாமரைப்பூவில் தங்குகின்ற பிரமனும், அறிவு அரிய - அறிதற்கரிய, வடிவன் அன்றே - வடிவத்தை யுடையவனன்றோ? (எ - று.)

இப்பாட்டில், தங்களில்தோழமையாயிருப்பா ரிருவர்மகளிரது பேச்சாலே, ஒருத்தி பரத்வத்தை அநுசந்திக்க, ஒருத்தி சௌலப்யத்தை அநுசந்தித்து இவனதுதாழ்வுகளைச் சொல்ல, 'அப்படி தாழ்வுகள்செய்தானாயினும் எல்லார்க்கும் மேலானவனன்றே இப்படிசெய்கிறான்' என்று இருவர் பேச்சாலுமாக, எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் சௌலப்யத்தையும் பேசுகிறார்; "வண்ணக் கருங்குழ லாய்ச்சியால் மொத்துண்டு, கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணேடீ, கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும், எண்ணற் கரிய னிமையோர்க்குஞ் சாழலே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இவ்வாறு இரண்டுபிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திற் கூடுவது எம்பெருமான்திருவருளினா லாகு மென்று பெரியோர்கூறுவர்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் ச - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (கூஉ)

வடியாதபவக்கடலும்வந்துமூல மாயைகடந்தப்பாற்போய்வைகுந்தஞ்சேர்ந், தடியார்கள்குழாங் கூடியுனதடிக் கீழடிமைசெயுமக்காலமெக்காலந்தான், கொடியாடுமணிமாடவயோத்திமூதூர் குடிதுறந்துதிருவரங்கங்கோயில்கொண்ட, நெடியோனேயடியேனுன்முயற்சியின்றி நின்னருளேபார்த்திருப்பனீசனேனே.

(இ - ள்.) கொடி ஆடும் - துவசங்கள் அசைகின்ற, மணி மாடம்-இரத் னங்களிழைத்த மாளிகைகளையுடைய, அயோத்தி மூதூர்-திருவயோத்தி ன்கிற பழையநகரத்தில், குடி-தங்குதலை, துறந்து - விட்டு, திருவரங்கம்- ரங்கத்தை, கோயில் கொண்ட - இருப்பிடமாகக்கொண்டு எழுந்தருளி நக்கின்ற, நெடியோனே-பெரியோனே!—வடியாத பவம் கடலும் - வற் ப்போகாத பிறவிப்பெருங்கடலும், வடிந்து - வற்றப்பெற்று, மூல மாயை ந்து - மூலப்பிரகிருதியைத் தாண்டி, அப்பால் போய் - அதற்கப்புறஞ் சன்று, வைகுந்தம் சேர்ந்து - ஸ்ரீவைகுண்ட மடைந்து, அடியார்கள் ழாம் கூடி - தொண்டர்களது கூட்டத்தோடு சேர்ந்து, உனது அடிக்கீழ் - ன்னுடைய திருவடியின்கீழ், அடிமை செயும் - கைங்கரியஞ் செய்திருக் ன்ற, அக்காலம்—, எக்காலந்தான் - எப்பொழுதோ? அடியேன்-(உனது) டியவனும், நீசனேன் - கடைப்பட்டவனுமாகிய, நான்—,முயற்சி இன்றி- ரயத்தனஞ் சிறிது மில்லாமல், நின் அருளே-உனது திருவருளையே, பார்த் ருப்பன் - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திருவருணோக்கம் பதிதலால் இருவினைகள் நீங்கி வைகாரணமாகத்தோன்றும் பிறவியற, பின்பு இந்தப்பிரகிருதிமண்டலத் தக் கடந்துபோய் ஸ்ரீவைகுண்டமாநகரில் அடியார்கள் குழாங்களுடன் சர்ந்து எம்பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரியவேண்டுங்காலம் எப்போது ட்டுமோ? என்று அக்காலத்தைப்பார்த்திருக் கின்றனரென்க. "அடியார் ழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ," "என்றுகொல் சேர்வதந்தோ ரன் நான்முக னைத்துஞ் செய்யநின்திருப்பாதத்தை" என்றார் நம்மாழ் ாரும். சூரியகுலத்துத்தோன்றிய இக்ஷ்வாகுசக்கரவர்த்தி பிரமதேவனைக் றித்துப் பலநாள்பெருந்தவஞ்செய்ய, அப்பிரமன் அத்தவத்திற்கு மகிழ்ந்து ான்பலகாலமாய் ஆராதித்துவந்த எம்பெருமானை விமானத்துடன் பிரசா த்தருள, திருவயோத்தி சேர்ந்து அவ்விக்ஷ்வாகுவினாலும் பின்னுள்ள அக் லத்தரசர்களாலுந் திருவாராதநஞ் செய்யப்பட்டுவந்த நம்பெருமாள், ஸ்ரீ ாமபிரானால் இராவணவதம்முடிந்து திருவபிடேகம்செய்து கொண்டகால தில் விபீஷணாழ்வானுக்குக் கொடுத்தருளப்பட்டுத் திருவரங்கஞ் சேர்ந்தத றல், 'அயோத்திமூதூர் குடிதுறந்து திருவரங்கங் கோயில்கொண்ட நெடி யான்' என்றார்.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம் கரு - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (௯௪)

நீசச்சமணர்க்குஞ்சூனியவாதர்க்குநீதியற்ற
பூசற்பவுத்தர்க்குஞ்சைவர்க்கும்யார்க்கும்புகலுகின்றே
னாசைப்படாவுயிரெல்லாமுதற்றந்தநாதன்கண்டீ
ராசற்றசீரரங்கத்தாதிமூலத்தரும்பொருளே.

(இ - ள்.) நீசம் சமணர்க்கும் சூனியவாதர்க்கும் - கீழ்மையையுடைய மணர்களுக்கும் நாஸ்திகவாதிகளுக்கும், நீதி அற்ற பூசல் பவுத்தர்க்கும் சைவர்க்கும் - நியாயமல்லாத வாதஞ்செய்கிற பௌத்தர்களுக்கும் சைவர் ளுக்கும், யார்க்கும் - மற்றைப் புறச்சமயத்தவர் யாவர்க்கும், புகலுகின்

றன் - சொல்லுகின்றேன்;—நாசம் படா உயிர் எல்லாம் - அழிவில்லாத னங்களையெல்லாம், முதல் தந்த - ஆதியிற் படைத்த, நாதன் - தலைவன், சு அற்ற - குற்றமில்லாத, சீர் அரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளி ருக்கின்ற, ஆதி மூலத்து - ஆதிமூலமாகிய, அரும் பொருளை - அறிதற் ரிய பரவஸ்துவை: கண்டீர் - அறியுங்கள்; (எ - று.)

சமணர் - ஜைநர்: இவர்கள் - காரியகாரணரூபத்தால் இந்த உலகம் த்யாநித்யமாயும் பிந்நாபிந்நமாயும் ஸத்யாஸத்யமாயுமிருக்கு மென்றும், த்மாக்கள் இருவினைப்பயனால் வரும் தேகத்தின் பரிமாணங்களையுடை னவா மென்றும், மலதாரணம் அஹிம்ஸை முதலிய செயல்களாலும் ஆத்ம ஞாநத்தினாலும் இந்த ப்ரக்ருதியை விட்டு நீங்கி மேலுலகத்தை யடை கயே மோக்ஷமென்றும் இவ்வாறாகத் தமக்குத் தோற்றியபடியே வேத ிருத்தங்களான விஷயங்களைத் தமது வாயில் வந்தபடியே பரக்கச்சொல் ார்கள். சமணர் - க்ஷபணர், இவர்கள் - பௌத்தர்களை ஒருபுடை யொத்த ும் ஒவ்வாமையு முடையவர். சூனியவாதர் - சூனியமே தத்வமென்றிருக் ிற மாத்யமிகர்; இவர்கள் - ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் [ப்ரமாணத்தினால் றியப்படும் பொருளும்] ப்ரமாதாவும் [ப்ரமாணத்தையறிபவனும்] ஆகிய]வையுண்டென்றறிவது மதிமயக்கத்தின் செயலே யென்றும், ஸத்துமன் றாய் அஸத்துமன்றாய் ஸதஸத்து மன்றாய் ஸதஸத்விலக்ஷணமுமன்றாய் இந் ான்கு எல்லையையும் கடந்திருப்பதொன்றே தத்வமென்றும், சூந்யத்திலே நூந்யமென்று அறிகையே மோக்ஷமென்றும் பிதற்றுவார்கள். மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனுங் கடவுளும் இல்லையென்று வாதஞ்செய்வர். இவர்களும் பௌத்தமதத்தைச் சேர்ந்தவர்களெனினும் இவர்களுடைய மதத்தின் கொ]மையைப்பற்றி இவர்களைத் தனியே பிரித்துக்கூறினரென்க. இவ்வாறே "தர்க்கர்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும்" என்று திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய் திருத்தலுங் காண்க. பௌத்தர் - வைபாஷிகன் ஸௌத்ராந்திகன் யோகா சாரன் மாத்யமிகன் என நால்வகைப்படுவர்: இந்நால்வருள் மாத்யமிகனைச் சூனியவாதியென்று முற்கூறியதனால், 'பூசற்பவுத்தர்' என்றது-மற்றை மூவ ரையுங் காட்டும். இவர்களுள், வைபாஷிகன்-பரமாணுத்திரளின் வடிவாய்க் கட்புலனாவதே உலகமென்றும், அவ்வுலகத்தைப் பற்றித் தோன்றும் உணர்வு க்ஷணிகமென்றும், உணர்வுக்குப் புலனாகும் பொருள்களெல்லாம் ஒரு நொடிப்பொழுதிற்குள்ளே தோற்றக்கேடுகளைப் பெறுமென்றும், எல்லாம் க்ஷணிகமென்று உண்டாகின்ற விஜ்ஞாநத்தின் தொடர்ச்சியே ஆத்மா வென்றும், இதில் நிலையான தென்ற எண்ணமே ஸம்ஸாரம் நிலையிலதென்ற எண்ணமே மோக்ஷ மென்றுங் கூறுபவன்: ஸௌத்ராந்திகன் - பொருள் கள் யாவும் உணர்விலே தங்களுடைய வடிவைப் படைத்துத் தாங்கள் உடனே நசித்துவிட அவ்வுணர்வினாலுண்டான ஆகாரத்தினாலேயே அவ் வப்பொருள்கள் அநுமானிக்கப்படுகின்றன வென்றும், ஆகவே பொருள் களின் பன்மையே பலவகை ஞானங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமென் றும், அநுமாநத்தினால் உலகம் சித்திக்குமென்றும், அவ்வுலகத்தைக் குறி த்த ஞானமும் க்ஷணிகம், அந்த க்ஷணிகவிஜ்ஞாநமே ஆத்மா, இதில் ஸ்திர

ன்ற புத்தியே ஸம்ஸாரம், அஸ்திரமென்ற புத்தியே மோக்ஷமென்றுங் றுபவன். யோகாசாரன் - ஞானமென்ற ஒன்றேயுள்ளது என்றும், அந்த னமே பலவடிவங்களைப் பெற்றுப் பலபண்டங்கள் போலத் தோன்று ர்றதென்றும், அந்த ஞானம் க்ஷணிகமென்றுஅறிகையே மோக்ஷமென் ந் சொல்லுபவன். சைவர் - தன்னை ஈஶ்வரனென்று மயங்கி உலகமெல் ம் வணங்கவேண்டுமென்று விரும்பி அதற்குத்தக்கப் பகவானுடைய கட் ளையைப்பெற்று மோகசாஸ்திரங்களைப் பிரசாரஞ்செய்த ருத்ரனுடைய மத்தையே முக்கியமாகக் கொண்ட பாசுபதர்.

"ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா, வன்று நான்முக றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர் படைத்தான்" "இலிங்கத்திட்ட புரா த்தீருஞ் சமணருஞ் சாக்கியரும், வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந் ய்வமுமாகி நின்றான், மலிந்துசெந்நெற்கவரிவீசுந் திருக்குருகூரதனுள், ாலிந்துநின்றபிரான் கண்டீ ரொன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே" ன்றார் நம்மாழ்வாரும்.

நீசத்துவம் - வேதத்துக்குப் புறம்பாயிருத்தலும், காணப்படும் பொ ள்களெல்லாங் கணிகமென்பதும் முதலாயின. பௌத்தர் - புத்தனைத் ய்வமாகக் கொண்டவர்; சைவர் - சிவனைத் தெய்வமாகக்கொண்டவர்; ந்திதாந்தவடமொழிகள். 'மன்னுயிர்' என்றாற்போல, 'நாசப்படாவுயிர்' ன்றார். ஆதிமூலம் - முதற்பொருள்களுக்கெல்லாம் முதற்பொருள்.

இது, நேரசைமுதலாக வந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (கூச)

அரும்புண்ட ரீகத் தடியிணைக்கென் னெஞ்ச
மிரும்புண்ட நீராவ தென்றோ—விரும்பி
யறந்திருந்துங் கோயி லரங்கா வுனைநான்
மறந்திருந்து மேற்பிறவா மல்.

(இ - ள்.) விரும்பி அறம் திருந்தும் கோயில் அரங்கா - எல்லாத்தரு ங்களுந் திருத்தமாகச்செய்யப்படுகின்ற திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருப்பவனே!—உனை - உன்னை, நான்—, மற திருந்தும் - மறந்திருந்தாலும், மேல் பிறவாமல் - இனிப் பிறவியெடாத டி, அரும் புண்டரீகத்து அடி இணைக்கு - பெறுதற்கரிய தாமரைமலர் பான்ற (உன்னுடைய) உபயதிருவடிகளுக்கு, என் நெஞ்சம் - எனதுமனம்,)ரும்பு உண்ட நீராவது - (பழுக்கக்காய்ச்சிய) இரும்பு உட்கொண்ட நீர் பால மீண்டுவாராமல் லயமடைவது, என்றோ - எந்நாளோ? (எ - று.)

இனிப் பிறவியுண்டாகாதவாறு, பழுக்கக்காய்ந்த இரும்பில் நீர் சென்று ›யிப்பதுபோல என்நெஞ்சம் உனது திருவடித்தாமரைகளில் லயிப்பது எந் ாளோ? என்று எம்பெருமானது திருவடிகளில் தமதுமனம் பதியுங்காலத் ைத வேண்டுகின்றனரென்க. பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பில் நீரைவார்த்தால் புந்நீர் அவ்விரும்பிற்சென்று லயப்பட்டு மீண்டும் வெளிப்படாது; இது ...... உவமைகூறப்படுகிலே. "இரும்புண்டநீர் மீள்கினு மென்னு

யுயிற், கரும்புண்டசொன்மீள்கிலன்காணுதியால்" என்றகம்பராமாயணச் சய்யுளிலுங் காண்க. "நெடுவேங்கடத்தா, வீர விரும்புண்டரீகப்பொற் ாதங்க ளென்னுயிரைத், தீர விரும்புண்ட ரீராக்குமா றுள்ளஞ் சேர் கனவே" என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். "தீர விரும்புண்ட சீரது பால வென்னுருயிரை யாரப்பருக வெனக் காராவமு தானயே," "இரு பனன்றுண்டநீர்போ லெம்பெருமானுக்கு என்ற, னரும்பேறலன்பு புக் ட்டடிமைபூண்டுய்ந்துபோனேன்" என்பன பெரியோர்பாசுரங்கள்.

நாளென்னும்வாய்பாட்டால்முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (௬௫)

பிறவியெனுங் கடலழுந்திப் பிணிபசியோ டிந்திரியச்
சுறவநுங்கக் கொடுவினையின் சுழலகப்பட் டுழல்வேனோ
வறமுடையா யென்னப்பா வரங்காவென் னுருயிருக்
குறவுடையா யடியேனை யுயக்கொள்வ தொருநாளே.

(இ - ள்) அறம் உடையாய் - எல்லாத் தருமங்களையு முடையவனே! ன் அப்பா - எனது சுவாமியே! அரங்கா—!என் ஆருயிருக்கு-எனது அரிய த்துமாவுக்கு,உறவு உடையாய்-உறவினனுனவனே!—பிறவி எனும் கடல்- றப்பென்கிற பெரிய கடலில், அழுந்தி - முழ்கி, பிணி பசியோடு இந்திரி ம் - நோயும் பசியும் பஞ்சேந்திரியங்களுமாகிய, சுறவம் - சுறுமீன்கள், ங்க - விழுங்கும்படி, கொடு வினையின் சுழல் - கொடிய இருவினைகளா ய நீர்ச்சுழியில், அகப்பட்டு - உட்பட்டுச் சிக்கிக்கொண்டு, உழல்வேனோ - ழலக்கடவேனே? அடியேனை—, உய கொள்வது - உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஆட்கொள்வதாகிய, ஒரு நாளே - ஒருதினமும் (உளதாகுமோ)? (எ - று.)

கரைகாணவொண்ணுதிருத்தலால் பிறவியைக் கடலாகவும், கடலில் வீழ்ந்தவரைச் சுறுமீன்கள் கொத்தித் தின்பதுபோலப் பிணி பசி முதலி பவை பிறவியிலுழல்கின்ற ஆத்மாவை வருத்துதலால் அப்பிணி பசி முதலிய வற்றைச் சுறுமீன்களாகவும், சுழலிலகப்பட்டவர் அச்சுழலினின்று தப்புத லரிதாவதுபோல இருவினையி லகப்பட்டவன் அதனினின்று மீளுத லரிதா தலால் இருவினைகளைச் சுழலாகவும் உருவகஞ்செய்தனர். **உருவகவணி.** இதனால், திருநாளாகிய தோணியொன்றே, பிறவிக்கடலினின்று மீண்டு கரையேறுதற்கு ஏற்ற உபாயமா மென்றவாறு.

"ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் - விஷ்ணு போதம்விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்," "துன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்" என்பன காண்க. "சென்மத் தரங்கங் கருமஞ் சுழிபிணி சேலினங்கு, சென் மந்த ரங்க திர் பொன்சோள்கண் மாரி திண்கூற்றசனி, சென்மந்த ரங்கவற்றுள் விழு வோர் கரைசேர்க்கும் வங்கஞ், சென்மத் தரங்கவின் றேளா ரரங்கர் திருப் பதமே" என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். "ஒன்று சொல்லி யொருத் தனில் நிற்கிலாத வோரைவர்வன்கயவரை, யென்று யான் வெல்கிற்ப னுன் திருவருளில்லையேல்" என்றார் நம்மாழ்வார்.

இது, எல்லாச்சீரும் காய்ச்சீர்களாகிய கோச்சகக்கலிப்பா. (௬௬)

ஒருபொருளல்லே னிருவினையுடையே
னுனது தொண்டெனுந் துறைகுளித்துன்
பெருகுதண்ணளியின் பாசந்தொட்டிழிந்து
பெரியதோர்முத்தியான்பெற்றேன்
திருவுமாமணியுஞ் சங்கமுமேந்திச்
செய்யதாமரைபலபூத்துக்
கருநிறமுடைத்தாய் நதிபொருதரங்கங்
கலந்ததோர்கருணைவாரிதியே.

(இ - ள்.) திருவும் - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியையும் [நிதிகளையும்], மா மணியும் - அழகிய கௌஸ்துபரத்தினத்தையும் [பெரியரத்தினங்களையும்], சங்கமும்-பாஞ்சசன்னியத்தையும் [சங்குகளையும்], ஏந்தி - தரித்து, செய்ய தாமரை பல பூத்து - சிவந்த பல தாமரைமலர்போன்ற திருவவயவங்கள் விளங்கப்பெற்று [பலசெந்தாமரைமலர் பூக்கப்பெற்று], கரு நிறம் உடைத்தாய் - கறுத்தநிறத்தையுடையதாய், தரங்கம் பொரு நதி கலந்தது - அலைமோதுகின்ற காவேரியாற்றினிடஞ் சேர்ந்ததாகிய [அலைமோதுகின்ற நதிகள் சேரப்பெற்றதாகிய], ஓர் - ஒப்பற்ற, கருணை வாரிதியே - அருட்கடலே!— ஒரு பொருள் அல்லேன் - ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதவனும் [செல்வஞ் சிறிதுமில்லாதவனும்], இருவினை உடையேன்-(நல்வினை தீவினையென்னும்) இரண்டுவினைகளையு முடையவனும் [மிக்க முயற்சியையுடையேனும்] ஆகிய, யான் —, உனது —, தொண்டு எனும் - கைங்கரியமாகிய துறை - வழியில் [இறங்குமிடத்தில்], குளித்து - பிரவேசித்து [மூழ்கி], உன் - உனது, பெருகு தண் அளியின் - மிக்க குளிர்ந்த திருவருளாகிய, பாசம் - கயிற்றை, தொட்டு - பிடித்துக்கொண்டு, இழிந்து-இறங்கி, பெரியது ஓர் முத்தி - பெரியதொரு பரமபதத்தை [பெரியதோர் முத்து - சிறந்ததொரு முத்தை], பெற்றேன் —; (எ - று.)

ஒன்றுக்கும் பற்றாதவனும் இருவினைகளையுமுடைய யான் உனக்கு அடிமைபூண்டு உனது தண்ணளியையே பற்றாசாகக்கொண்டு முத்தியைப் பெற்றே னென்பதாம். இதில், நிதிகளையும் இரத்தினங்களையும் சங்கத்தையுமுடையதாய்ப் பலதாமரைமலர்கள் மலரப்பெற்று நதிகள் வந்துசேர்தற்கு இடமாகிய கடலிலே, வறியவனாகிய யான் பெரு முயற்சியோடு பெருங்கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டு முத்துக்குளிக்குந்துறையில் இறங்கிக் குளித்து முத்துக்களைப் பெற்றே னென்ற ஒருபொருளும் தொனிக்கின்றது. சுருங்கச்சொல்லலணி; இதற்கு உருவகவணி அங்கமாய் நின்றது.

இருவினையுடையேனென்பதற்கு - பிறத்தலு மிறத்தலுமாகிய இரண்டு தொழில்களையு முடையேனென்றுமாம். முத்தி - முத்தென ஈறுதிரிந்தது; பக்தி - பத்து, ஸந்தி - சந்து என்றாற்போல. வாரிதி - நீர்தங்குமிடம். நீர் நிரம்பிய கடல்போலக் கிருபை நிறைந்தவ ரென்றற்குக் கருணைவாரிதியே யென்றார். பெற்றேன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியது, துணிவுபற்றிய காலவழுவமைதி.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், நக - ஆம் கவியிற் கூறப்பட்டது. (கஎ)

வாரியரங்கம்வருதிருப்பாவைக்குமண்மகட்குஞ்
சீரியரங்கண் வளர் திருக்கோலமுந்தென்றிருக்கா
வேரியரங்கவிமானமுங்கோயிலுமேவித்தொழார்
பூரியரங்கவர்கண்ணிரண்டாவனபுண்ணிரண்டே.

(இ - ள்.) வாரி அரங்கம் வரு - திருப்பாற்கடலினிடத்தினின்றுந்தோன்றிய, திருப்பாவைக்கும் - திருமகளுக்கும், (வாரி அரங்கம் வரு) - கடலாற் சூழப்பட்ட, மண்மகட்கும் - நிலமகளுக்கும், சீரியர் - சிறந்தகுணவரராகிய நம்பெருமாள், அம் கண் வளர் - அழகாகத் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, திரு கோலமும் - திருக்கோலத்தையும், தென் திரு காவேரி - அழகிய திருக்காவேரியின் மத்தியிலுள்ள, அரங்க விமானமும் - ஸ்ரீரங்கவிமானத்தையும், கோயிலும் - பெரியகோயிலையும், மேவி தொழார் - விரும்பி வணங்காதவர்கள்,—பூரியர் - கீழ்மக்களாவர்; அங்கு அவர் கண் இரண்டு ஆவன - அத்தன்மையையுடைய அவர்களது இரண்டுகண்களும், புண் இரண்டே - இரண்டு புண்களேயாகும் [கண்களல்லவாம்]; (எ - று)

உரைமெழுக்கிற் பொன்போல ஆத்துமாக்கள் மூலப்ரக்ருதியிலே ஒட்டிக்கொண்டு இறகொடிந்த பட்சிபோலே கரணகளேபரங்களின்றி நலிவுபடுவதைக் கண்டு எம்பெருமான் ஒருகருணைகொண்டு இவர்கட்குக் கண் கை கால் முதலிய உறுப்புக்களைத் தந்து தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி சாஸ்திரங்களையும் அளித்தனனாதலால், அவ்வாறுதந்த பயனைப் பெறாதவர்களது கண்கள் கண்களல்ல, புண்ணாகுமென்பதாம்; "பூணாரமார்பனைப் புள்ளூரும் பொன்மலையைக், காணாதார்கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். கண்ணைக்கூறியது, மற்றைய உறுப்புக்கட்கும் உபலக்ஷணம். இச்செய்யுளில், திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. கண்படைத்தபயன் பெறாததனால், 'கண்ணிரண்டாவன புண்ணிரண்டே' என்றார். இதனை "கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு, புண்ணுடையர் கல்லா தவர்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக.

வாரி - நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. 'வாரியரங்கம்வரு' என்பது இரட்டுறமொழிதலாய்ப் பொருளுரைத்து மண்மகளோடுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

இது, நேரசை யாதியான கட்டளைக்கலித்துறை. (௯௮)

புண்ணா ருடற்பிறவி போதுமெனக் குமுனக்கு
மெண்ணா திருந்த தினிப்போதுங் — கண்ணா
குழற்காளாய் தென்னரங்கக் கோயிலாய் நின்பொற்
கழற்காளாய் நின்றேனைக் கா.

(இ - ள்.) கண்ணா - கிருஷ்ணனே! குழல் காளாய் - வேய்ங்குழலையுடைய காளைபோன்றவனே! தென் அரங்கம் கோயிலாய் - தென்திருவரங்கக்கோயிலையுடையவனே!—இனி—, எனக்கும்—, புண் ஆர் உடல் பிறவி - மாமிசம்நிறைந்த உடம்பைபெடுத்துப் பிறக்கும் ஜன்மம், போதும்—; உனக்கும்—, எண்ணாது இருந்தது - (என்னை) நினையாமலேயிருந்தது, போதும்—;

(இனியாயினும்), நின் பொன் கழற்கு-உனது அழகிய திருவடிகளுக்கு, ஆள் ஆய் நின்றேனை - அடிமையாய்நின்ற என்னை, கா - ரக்ஷித்தருள்; (எ - று.)

எல்லையில்லாதகாலமாக உன்னைநினையாமலே பிறந்துபிறந்து இளைத்துப்போனேன்: இது என்மீது பெருங்குற்றமே; நான் நினைக்குமாறு நிர்ஹேதுகமான திருவருளினுற் செய்யவேண்டியவன் நீயேயாதலால், இத்தனைகாலமாக அடியேனைப்பற்றித் திருவுள்ளத்துக்கொள்ளாமல் வீணே பொழுதுபோக்கியது உனதுகுற்றமே; இவ்விஷயத்தைக்குறித்து இப்போது தர்க்கித்துக்கொண்டிருத்தலிற் பயனில்லை: உனது திருவருளினுல் உன் திருவடித்தொண்டனுய் நிற்கும் அடியேனை இனியாவது கைந்நழுவவிடாமற் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பதாம்: "அக்கரை யென்னு மனத்தக்கடலு ளழுந்தி யுன்பேரருளால், இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேனை யஞ்சே லென்று கைகவியாய்" என்றார் பெரியாரும். காளாய் - காளையென்பதன் விளி. காளை-இளவெருது; உவமவாகுபெயர்: உவமை - நடைக்கும், காம்பீரியத்துக்கும், வலிமைக்கும்.

இது, நாளென்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்பநேரிசை வெண்பா. (௧௧)

காவிரிவாய்ப்பாம்பணைமேற் கருமுகில்போற் கண்வளருங் கருணைவள்ளல்,பூவிரியுந்துழாயரங்கர்பொன்னடியேதஞ்சமெனப்பொருந்திவாழ்வார், யாவரினுமிழிகுலத்தோராகுலு மவர்கண்டீ ரிமையாநாட்டத், தேவரினு முனிவரினுஞ் சிவனயனென் றிருவரினுஞ் சிறியோரே.

(இ - ள்.) காவிரிவாய்-உபயகாவேரிமத்தியில், பாம்புஅணைமேல்-சேஷசயனத்தில், கருமுகில்போல் - காளமேகம்போல, கண்வளரும் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, கருணை வள்ளல்-திருவருளையுடைய வரையாதுகொடுப்பவராகிய, பூ விரியும் துழாய் அரங்கர்-பொலிவுமிக்க திருத்துழாய்மாலையையுடைய ரங்கநாதரது, பொன் அடியே-அழகிய திருவடிகளையே, தஞ்சம் என - அடைக்கலமாகக்கொண்டு, பொருந்தி - சரணமடைந்து, வாழ்வார் - வாழ்பவர்கள்,—யாவரினும் இழி குலத்தோர் ஆகினும் - எல்லோரினும் தாழ்ந்த குலத்தில் தோன்றியவராயினும், அவர் கண்டீர் - அவர்களே, இமையாநாட்டம் தேவரினும் - இமையாதகண்களையுடைய தேவர்களினும், முனிவரினும் - முனிவர்களினும், சிவன் அயன் என்ற இருவரினும்-சிவனும் பிரமனுமென்கிற இரண்டுபேரினும், சிறியோரே-சிறப்பினையுடையோராவர்.

எம்பெருமானது திருவடிகளே தஞ்சமென்ற உறுதியையுடைய சாத்துவிகர்கள் அகங்காரமமகாரங்கள் மண்டிநிற்கப்பெற்ற தேவர் முதலியோரினும் உயர்ந்தவராவ ரென்றவாறு.

இதற்குச் செய்யுளிலக்கணம், ௯௫ - ஆங் கவியிற் கூறியதே. (௧௦௦)

மழைமுகிலெனவேபணாமுகந்திகழ்
வரியரவணையேறிவாழரங்கர்த
மெழில்பெறுமிருதாளிலேகலம்பக
மெனுமொருதமிழ்மாலைதானணிந்தனன்
குழலிசையளிமேவுகூரம்வந்தருள்
குருபரனிருபாதபோதடைந்தவ
னழகியமணவாளதாசனென்பவ
னடியவரடிசூடிவாழுமன்பனே.

(இ - ள்.) பணா முகம் திகழ் - படங்களோடுகூடிய (ஆயிர) முகங்கள் விளங்குகின்ற, வரி அரவு அணை-புள்ளிகளையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிய சயனத்தில், மழை முகில் என-கார்காலத்து மேகம்போல, ஏறி வாழ்-பள்ளி கொண்டருளுகின்ற, அரங்கர்தம் - ரங்கநாதரது, எழில் பெறும் - அழகு பெற்ற, இரு தாளிலே - உபயதிருவடிகளிலே, கலம்பகம் எனும்--கலம்பக மென்கிற, ஒரு தமிழ்மாலை-தமிழாலாகிய தொருமாலையை [பிரபந்தத்தை], அணிந்தனன்-சூடினான்; (யாரென்னின்),—குழல் இசை அளி மேவு-வேய்ங்குழலினிசைபோலும் பாட்டிசையையுடைய வண்டுகள் விரும்பிமொய்க்கின்ற, கூரம்-கூரமென்னும்பதியில், வந்தருள்-திருவவதரித்த, குரு பரன் - சிறந்த ஆசாரியராகிய ஆழ்வானது, இரு பாத போது - உபயதிருவடித்தாமரைகளை, அடைந்தவன் - அடைந்தவனும், அடியவர் அடி சூடி வாழும் - அடியார்களது திருவடிகளை(த் தலைமேல் வைக்கும் மாலையாகக்கொண்டு) சூடிவாழ்கின்ற, அன்பன் - பக்தனுமாகிய, அழகிய மணவாள தாசன் என்பவன் - அழகியமணவாளதாச னென்கிற திவ்வியகவி பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்; (எ - று.)

இது, தன்னைப் பிறன்போலும் பதிகங் கூறியது; வடநூலாரும், சடகோபர் சம்பந்தர் முதலாயினாரும், திவாகரரும், பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகத் தாமே பதிகங் கூறுமாறு காண்க.

'குருபரனிருபாதபோதடைந்தவன்' என்பதற்கு - கூரத்தாழ்வானது உபயபாதங்களாகிய பராசரபட்டர் வேதவியாசபட்டர் என்னும் இரண்டு திருக்குமாரர்களை ஆசிரியராக அடைந்தவனென்றவாறு: குருபரன் - பரமகுரு, தனது குருக்களுக்குக் குரு.

இது முதலும் ஐந்தும் கருவிளச்சீர்களும், இரண்டும் ஆறும் புளிமாங்காய்ச்சீர்களும், மூன்றும் ஏழும் தேமாச்சீர்களும், நான்கும் எட்டும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவண்ணவிருத்தம்.

திருவரங்கக்கலம்பகம் முற்றிற்று.

திருவரங்கக்கலம்பகச் செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அண்டமுழுது	௭௫	குருகுறங்கு	௯௦	புலையாம்பிறவி	௪௪
அண்டர்போற்றுக்	க௨௦	கேசவனையே	௪௭	பெருமாலை	௯௯
அரங்கமாளிகை	௬௭	கொண்டல்கா	௩௯	பெருவரங்	௫௯
அரவிணடித்தா	௩௭	கொற்றவன்	௮க	பேசவந்த	௮௩
அரும்பித்தளை	௭௨	சருகருந்தி	௭௦	போதவெனக்	க௦௯
அரும்புண்டரீக	க௨௪	சிந்திக்கத்	௭௩	போயவனி	௪க
அரும்புன்னகை	க௦க	சிந்தையிற்குடி	௯௩	போனகம்பதி	௬க
ஆடும்படநாகணை	௭௫	சீர்பூத்த	க௪	மண்டலமும்	௩௦
ஆயிணைமனை	௬௬	செம்பொன்னரங்க	௭௬	மருவுதந்தை	௪௨
ஆழ்வார்முன்	க	சேவடியான்	௫௮	மழைபிறை	௮௫
ஆனந்தமா	௯க	சேவிக்கவாழ்	௯௭	மழைபோன்	கக௬
இரங்கத்தனி	௫க	சொன்னேக்கும்	௨	மழைமுகி	க௨௯
இரவியை	௯௭	தாளிரண்டும்	௮௭	மறக்குமோ	௫௪
இருங்குங்கும	௬௪	தானேதனக்	௩௮	மறைப்பாற்	க௦
இரும்புவனம்	௮௪	திருவரங்கக்	௭௦	மாதவங்களென்	௯௨
இருளினும்வெளி	௫௭	திருப்பொற்	௭க	மாணுர்கேசன்	க௦௮
இல்லறமென	௯௫	தீண்டாவழும்புஞ்	௪௪	மானையெய்தவ	௫௬
இன்னிசை	கக௪	துறைமதியாம	௮௦	முலைகொண்ட	ககக
உண்டுமிழ்	கக௩	தென்றலைக்	கக௯	முன்னம்பிறந்த	க௦௦
உருமாறிப்	௮௮	தேடுகின்றனை	௬௫	முன்னமேழ்	௭௯
ஊசல்வடம்	௮௯	தேனர்ந்துசோலை	௭௪	மேலலர்வாழ்	கக௮
எங்கணுநிறைந்து	க௦௮	தேனமருஞ்	௫௫	வடியாத	க௨க
எங்காந்தளங்	௯௩	தொட்டுண்ட	க௨க	வாடியோட	௬௮
எனக்கேதிரு	௨௭	தொழப்பெரு	௬௬	வாடையாயிரு	கக௫
ஒருநயம்	க௦௬	நகுகதிர்வழங்கு	௩க	வாயினிரங்கினை	௪௯
ஒருபொரு	க௨௬	நானந்த	௩௬	வாரியரங்கம்	க௨௭
ஒளிக்குமிரு	கக௭	நீசச்சமணர்	க௨௨	வாழுமவுலித்	௬௩
கடல்வழிவிட	௫௦	நீரிருக்க	௫௨	வானிட்ட	க௩
கரைபொரு	க௦௨	நேசத்தழைக்கு	௮௯	விடாதுபூ	கக௦
கற்றுமெனினும்	௨௯	பண்கொண்ட	க௦௪	விலையானதிலை	௯௦
காணுதபுதுமை	௭௭	பாசமாமடியர்	க௦௭	வீரரங்காகிய	௪௬
காயிலைதின்றுங்	௪௫	பாதியாயழகிய	௪௨	வெஞ்சமங்	கக௨
காரகமோகம்	க௦௫	பிடிக்கும்பர	கக	வேதங்கொடுத்து	௮
காலமுணர்ந்த	௯௮	பிறவியையுணக்	க௨௫	வேலையுலகிற்	௮௪
காலாயிரமுடி	௨௭	புண்ணைரூட்ற்	க௨௭	வைகலந்த	௨௮
காவிரிவாய்	க௨	[illegible]யநான்கு	௩௬		